

இவர்களும் மனிதர்கள்

கரும்பசிட்டி

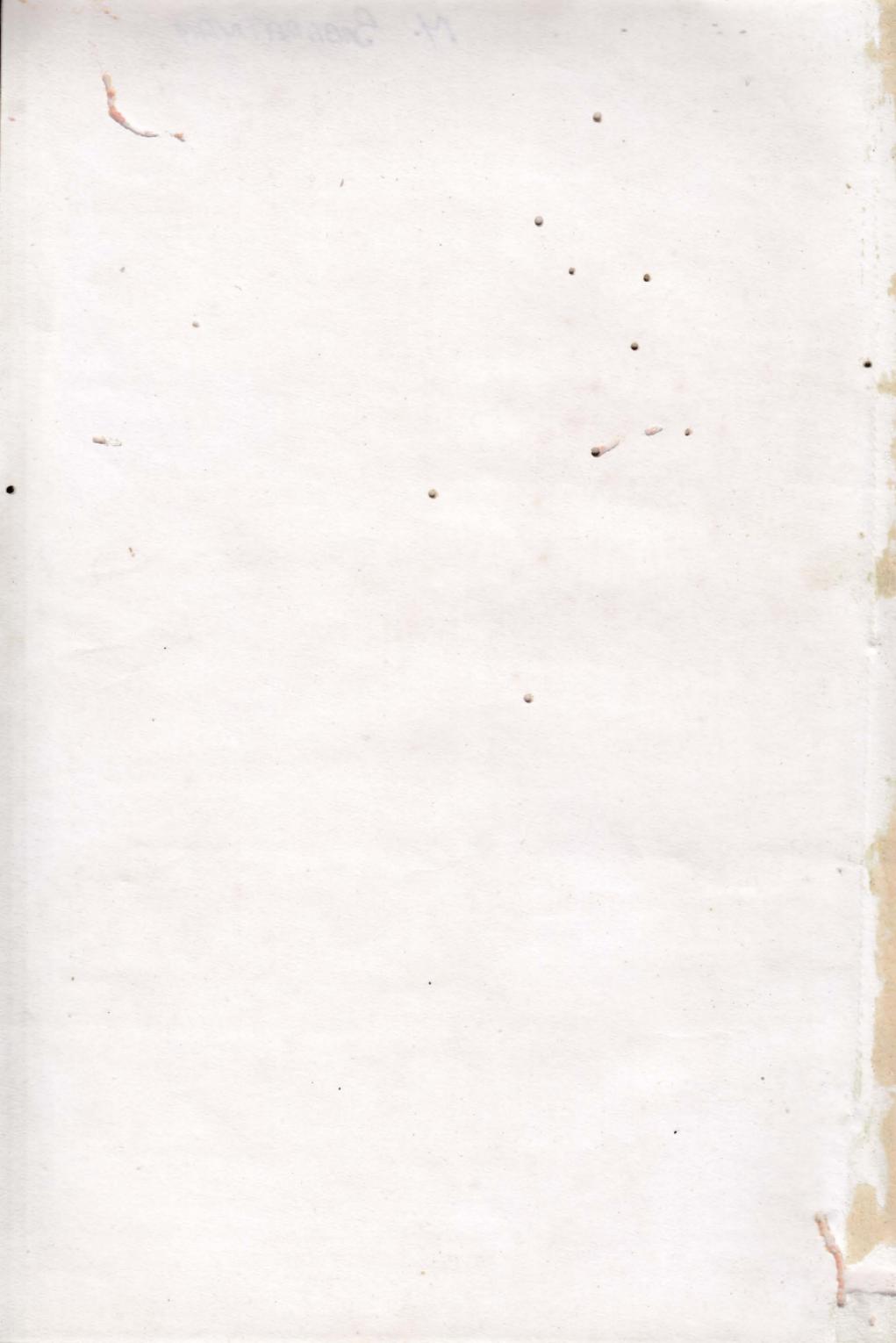
மு. திருநாவுக்கரசு

(சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற சிறுவதைத் தொகுதி)

மின்பதிம்பு

M. BABARATNAM

இவர்களும்

மனிதர்கள்

இலக்கிய தாகம்கொண்ட இத்தேச
மக்களுக்கு இந்நால் சமர்ப்பணம்.

மு. திருநாவுக்கரசு

வெளியீடு:

அதற்பதிப்பு, 15 - யூலை 1975

குரும்பசிட்டி வளர்மதி சனசமூக நிலையம்

இரண்டாம் பதிப்பு, 05 - செப்டெம்பர் 1999

குரும்பசிட்டி கிராம அபிவிருத்திச் சங்கம்

— பதிப்புரை: குரும்பசிட்டி கிராம அபிவிருத்திச் சங்கம்

அங்கப்பதிப்பு:

ஏழாலை மஹாத்மா அச்சகம், கந்தர்மடம்.

வெளியீட்டுரை

குரும்பசிட்டி அமரர் மு. திருநாவுக்கரசு அவர்கள் 1999 - 07 - 07 ந் திட்டியன்று எம்மை விட்டுப்பிரிந்து இன்றுடன் 60 நாட்கள் கழிந்துவிட்டன. அன்னார் எமது கிராமத்தின் பொது அமைப்புகளுடன் ஒன்றினைந்து ஆற்றிய பணிகள் நினைவு கூரத்தக்கவை. இதற்கு மேலாக கலைத்தாய்க்கு இயற்கை எழில் கொடுக்கக்கூடிய பாங்குமிக்க கலைப்படைப்புக் களை ஆக்கி அளித்த ஒரு கலைஞர். தனி மனித வாழ்விலும் கூட அவரின் சிந்தனை செயற்பாடுகள் யாவுமே சமுகத்தின் பால் அர்ப்பணக்கப்பட்டனவாக விளங்கின.

இந்தவகையில் அன்னாரது முதற் சிறுக்கைத்த தொகுதியும் சாகித்திப மண்டலப் பரிசுபெற்ற பெருமையிக்கதுமான இந்நாலினை மறுபதிப்பு செய்து வெளியிடுவதில் ஆத்ம திருப்தி அடைகிறோம். 1975ல் வெளியிடப்பட்ட இந்நாலின் ஒரு பிரதி கூட கைவசம் இல்லாத நிலையில் பெரும் சிரமங்களுக்குமத்தி யில் கொழும்பு நூல் நிலையத்தில் இருந்து போட்டோபிரதி செய்து இந்நால் வெளியீடு செய்யப்படுகிறது. அமரர் மு. திருநாவுக்கரசு அவர்களின் சேவையினை நன்றியுணர்வுடன் நினைவு கூரும் நம் கிராம மக்கள் மற்றும் கலை ஆர்வமிக்கவர்கள் ஒவ்வொருவராலும் இந்நால் பேணப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

இச்சிறுக்கைதச் தொகுதியுலம் திரட்டப்படும் நிதியினை குரும்பசிட்டி கிராம அபிவிருத்திச் சங்கம் “அமரர் மு. திருநாவுக்கரசு கலை கலாச்சார நிதியம்” என்ற பெயரில் பேணுவதற்கு முடிவு செய்துள்ளது.

இந் நாலுக்கான விடயங்களை போட்டோ பிரதி செய்து கொழும்பில் இருந்து அனுப்பிவைத்த எமது சங்க முன்னாள் தலைவர்களுள் ஒரு வரான திரு. பொ. ஜிவசப்பிரமணியம் அவர்களுக்கும் அச்சுப்பிரதி செய்து அளித்த மகாத்மா அச்சகத் தினருக்கும் எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

— குரும்பசிட்டி கிராம
அபிவிருத்திச் சங்கம்

உள்ளே.....

1.	இவர்களும் மனிதர்கள்	—	1
2.	புது சூழம்	—	7
3.	வானம் பார்த்த பூமி	—	14
4.	ஞானப் பால்	—	23
5.	வாழ்க்கை ஒப்பந்தம்	—	29
6.	அழகினால் அல்ல	—	38
7.	தர்மம்	—	49
8.	ஏமாற்றம்	—	56
9.	அவன் மனிதனான போது	—	62
10.	இதயத்தில் வாழ்கிறான்	—	73
11.	முகத்திரை	—	81
12.	கெளரவும்	—	91

வாழ்த்துரை

“பாலர்க்கு வேண்டும் பழமொழிப் பாட்டு

பக்குவமான தமிழில் கவிதை
சால சிறந்தவர் கட்டுரைக் கோவை

தமிழில் மலர்ந்த சிறுகதைச் செல்வம்”

என்பன எல்லாம் திகழ கால் நூற்றாண்டு காலமாக (1980 — 1957) வார வாரம் ஈழத்துக்கே பெருமை தரக் கூடிய ஈழகேசரி என்னும் பத்திரிகையை திரு. நா. பொன் ணையா அவர்கள் நடாத்தி வந்தார்கள். அவர்களால் ஈழம் பெருமை பெற்றது. குரும்பசிட்டி என்னும் கிராமத்தில் புகழ் ஓங்கியது.

பொன்ணையா அவர்களால் தொடக்கி வைக்கப்பட்ட இலக்கிய ‘நீருற்று’ மறைந்து விடுமோ என்ற நிலையில் பல இளம் குரும்பசிட்டி இளைஞர்கள் (1938-ம் 39-ம் ஆண்டளை வில்) அதைக் காப்பாற்ற முன்வந்தார்கள். அதைப் பின்னரும் வளர்த்தெடுக்க பல இளம் தலைமுறையினரும் முன் வந்துள்ளார்கள். என் கண்காண பத்து சிறந்த எழுத்தாளர்கள் ஒரே காலத்தில் ஒரு சிறிய கிராமத்தில் இருப்பதைக் கண்டு உண்மையிலேயே மனம் மகிழ்கின்றேன்.

இந்தப் பத்து எழுத்தாளர்களும் இலக்கியத்தின் பலவிதத் துறையிலும் வேலை செய்யவர்கள் என்பது மகிழ்ச்சி தரக் கூடிய ஷ்டயமாகும். பண்டிதர் வ. நடராசா அவர்கள் கட்டுரை, இலக்கணம் போன்ற துறைகளிலும், கவிமணி வி. கந்த வணம் அவர்கள் கவிதைத் துறையிலும் இரசிகமணி கனக செந்திநாதன் அவர்கள் கட்டுரை வீரசனத் துறையிலும், கலைப் பேரரசு ஏ. ரீ. பொன்னுத்துரை அவர்கள் நாடகத் துறையிலும், கலாகேசரி ஆ. தம்பித்துரை அவர்கள் சிறிப்பும், ஒவியம் ஆகிய துறையிலும், ஆசிரியர் வை. இவையதம்பி அவர்கள் குழந்தைப் பாடல்கள் இயற்றும் பணியிலும், ஆசிரியர் மு. க. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் வெற்றிமணி என்னும் குழந்தைப் பத்திரிகை நடாத்தும் துறையிலும், இராகாக்ரத்தினம் அவர்கள் கடல் கடந்த நாடுகளில் தமிழர்கள் வாழ்கின்ற நிலையை எடுத்துக் காட்டும் உலகத் தமிழன் குரல் என்ற பத்திரிகை மூலமும், திரு. ச. சிவகுமாரன் சிறுகதைத் துறையிலும், திரு. மு. திருநாவுக்கரசு நாடகம்,

சிறுக்கை ஆகிய துறைகளிலும் தங்கள் கை வண்ணத்தைக் காட்டி வருகிறார்கள். இது முத்த தலைமுறையில் உள்ள எழுத்தாளனாகிய எனக்கு எவ்வளவோ மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது.

வாழையடி வாழையாக இந்த இலக்கியப் பரம்பரை காப்பாற்றப்பட்டு எமது ஊரின் புகழ் மேலும், மேலும் வளர வேண்டும். ஈழத் தமிழின் புகழுக்கு உண்ணத் ஸ்தா னத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். என்றும் தமிழ்த் தாயை இறைர்ச்சிகள் ரேன்.

இலக்கிய உலகிலே போட்டி, பொறாமை, கட்சி பேதங்களுக்கு இடமில்லை. இரண்டு வேறு அமைப்புக்களின் கீழ் இருந்து எங்களுக்குத் தெரிந்த நல்ல பணியைச் செய்பவர்கள் நானும், அன்பர் திரு. மு. திருநாவுக்கரசுவும் அப்படியிருந்தும் எங்கள் நட்பும், அன்பும் குறைந்து விடவில்லை. அவர் தமது முதலாவது சிறுக்கைத்த தொகுதிபாகிய “இவர்களும்மனிதர் கள்” என்னும் இச் சிறுக்கை நூலுக்கு மிகப் பணிவுடன் வாழ்த்துரை தர வேண்டும் என்று கேட்டபொழுது என்னஞ்சம் குளிர்ந்தது.

இளம் தலைமுறையினர் இப்படி முதியவர்களுக்குக் கொரவும் அளிக்க வேண்டும். அதை அன்பர் சரியாகச் செய்திருக்கின்றார் என்பதில் எனக்குப் பூரண திருப்பதி.

இந் நாலில் உள்ள கதைகளைப் பற்றிச் சொல்லக்கூடிய வாய்ப்பு எனக்கில்லை. மிக மோசமான நிலையில் ஆஸ்பத் திரிக் கட்டிலில் இருந்து கொண்டு இதை எழுதுகின்றேன். ஆனாலும் சுதந்திரன், தினகரன், சமநாடு, வாணொலி போன்றவற்றின் மூலம் இவற்றை வாசித்தும், கேட்டும் இருக்கின்றேன்.

சிறுக்கைத்தக்கு வேண்டிய பல நல்ல அம்சங்கள் இக் கதைகளில் இருக்கின்றன. சமூகப் பார்வை இக் கதைகளில் இளையோடுகின்றன. “ஆரம்ப எழுத்தாளர்களுக்குரிய சில குறைபாடுகளும் இல்லாமல் இல்லை. வாழையின் இளம் குருத்தை ஒரேயடியாகச் சீவி ஏற்றது விடக்கூடாது. அதைப் போற்றிக் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று ராஜாஜி ஒரு இடத்தில் கூறியுள்ளார்.

அன்பர் மு. திருநாவுக்கரசு மேலும், மேலும் நல்ல சிறுகதைகளை எழுதி எமது ஊருக்கும் ஈழத்துக்கும் புகழீட்டும் வண்ணம் இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

குரும்பசிட்டி, இரசிகமணி கனக, செந்திநாதன்
30-03-75.

வாழ்த்துரை

இன்று சமூகத்தில் பல குறைபாடுகள், ஏற்றத் தாழ்வுகள், வறுமை, பசி முதலியவற்றை நாம் காண்கிறோம். எழுத்தாளனுக்கு இவை எண்ணக் கருவுலங்களை எழுப்புவது இயலும். இவற்றை கண்டு மனம் நொந்து வருந்தும் எழுத்தாளன் இவற்றை எழுத்தோவியமாக்கி தான் படும் துண்பங்களை வெளிப்படுத்தியன் ஆறுதல் அடைய முற்படுகிறான். இவை நீங்கி உலகில் நல்லாழ்வு ஏற்படாதா? என ஏங்கு கிறான். அதற்கு ஓரளவு வழி வகைகளையும் காட்ட எத்தனிக்கிறான். இத்தகைய ஒரு மனநிலையில் எழுந்ததுதான் “இவர்களும் மனிதர்கள்” என்ற சிறுக்கைத்த தொகுதி எனக் கூறலாம்.

இந் நூலாசிரியர் தமது எண்ணக் கருவுலங்களை வாழ்வில் அங்கும் இங்கும் கண்டு கேட்கக்கூடியவற்றை விளக்க மும் தெளிந்த ஒட்டமுமான நடையில் தடங்கவின்றி சிறந்த முறையில் வாசகர்களுக்கு அளித்திருக்கிறார். இவரது வசன அமைப்பு வாசகர்களை அலுப்படைய விடாது இழுத்துச் செல்கிறது. இவரது கவர்ச்சியான நடை ஆற்றோட்டம் போல அமைந்து சிறுக்கை எழுத்தாளர் மத்தியில் ஒரு தனியிடத்தைத் தருகிறது.

அவ்வப்போது ஈழநாடு, சதந்திரன், தினகரன், இலங்கை வாணோலி முதலியவற்றிலே அங்குமிங்குமாக இவர் எழுதிய சிறுக்கைகள் நூலுருவும் அடையும் போது அதில் ஒரு தனிச் சிறப்பைக் காண முடிகிறது.

வாழ்க இவரது பேணா!

குரும்பசிட்டி,
12-02-75.

வ. நடராசா

அனிந்துரை

சமுத்து இலக்கியப் பரப்பு இன்று பரந்ததாகி, பண் பட்டதாகி, நல்ல பல ஊற்றுக்களைக் கொண்டதாகி வள முற்று வளர்ந்து வருவதை யாவரும் உணர்ந்து நிற்கின்ற னர். அன்று யாழ்-இலக்கிய வட்டம் கிராமங்கள் தோறும் செய்த பிரசாரங்களாலும் இன்று வீரகேசரி வெளியிட்டு வரும் தரமான பிரசாரங்களாலும் எங்கும் ஓர் ஆர்வம்; எழுச்சி, இந்த விளைவுக்கு விதைப்பிட்ட ஈழகேசரி பொன்னையா போன்றவர்களின் பணிகளையும், மருந் திட்ட அன்பர் ஜனாப் M. A. ரஹ்மான் அவர்களின் துணிவுகளையும் இன்றைய இளம் எழுத்தாளர் உலகம் நன்றியுடன் போற்று மென்றே நம்புகின்றேன்.

இந்தப் பின்னணியிலே கவிதைத்துறை பெற்ற 'கனதி' சிறுக்கைத்துறை பெறவில்லை என்பது எல்லோரினதும் ஏகோபித்த முடிவாகும். இந்த வேறுபாட்டுக்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன ஒன்றினைக் குறிப்பிடல் வேண்டும். கவிதை எமது வாழ்வோடு ஒன்றிக் கலந்து விட்ட பாரம்பரிய செல்வமாகி விட்டது. மேலும், ஒசைத்திறத்தால் நஞ்சு கொள்ளாகத்தையும் கட்டுப் படுத்த முடியுமெனின் பொது மக்களை வசப்படுத்த முடியாதா என்ன? கவியரங்கங்களை நாடி மக்கள் திரள்வதற்கு ஒசை நலன் ஒரு முக்கிய காரணமாகும். கவியரங்கங்கள் வளர்ந்த அளவுக்குக் கதையரங்களிகள் வளரவில்லை; பல பகுதிகளில் தொடங்கப்படவில்லை.

எனினும், எமது நாட்டிலே சிறுக்கைத்துறையில் ஆற்றல் வாய்ந்த ஒரு புதிய பரம்பரையொன்று உருவாகுவதை உணர முடிகிறது. மாறாக, கவிதைத் துறையிலே தக்கமையற்றவர்களே தலையெடுக்கிக் காண்கிறோம். இந்தக் கவிதைத்துறைத் தக்கமையற்றவர்களால் சிறுக்கைத்துறைக்கு இனிமேல் 'யேரகம்' பிறக்குமென்பது உறுதியாகிவிட்டது. நான் குறிப்பிடும் இந்தத் 'தக்கமை' மிகவும் முக்கியமானது. இது சிலர் நினைப்பது போல ஒரு பி. ஏ. எம். ஏ. சக்தி யுமன்று. எழுத்து ஒரு கலை. அந்தக் கலைக்குரிய

ஆற்றல் இயல்பாக இருந்தாலும் இவ்வாற்றலைக் கொண்டு எழுத்துக் கலையை முறையாகப் பயிலுதலும் உலகியலின் உண்மைகளைப் புரிதலும் மக்களின் சீரிய வாழ்வுக்காக எழுதலும் எல்லாவற்றிலும் மேலாக மனத்துக்கண் மாசில நாயிருத்தலும் உண்மை எழுத்தாளனுக்கு வேண்டப்படும் தக்கைகளாகும்.

சிறுக்கைத்த துறையிலே உருவாகிவரும் தக்கை வாய்ந்த புதிய எழுத்தாளர் கூட்டத்தில் எழுச்சி மிக்கவராக அன்பர் மு. திருநாவுக்கரசு அவர்கள் முன்னிற்கிறார்கள். சுதந்திரன், தினகரன், ஈழநாடு போன்ற பத்திரிகைகள் எழுத்துவகுக்கு அவரை அறிமுகங்கள் செய்து வைத்தன. இவங்கை வானோலி யும் அவரை வளர்த்தெடுத்திற்கு பெரும்பங்கு வகிக்கின்றது.

திருதாவுக்கரசு அவர்களின் பன்னிரண்டு க்கைகள் ‘இவர்களும் மனிதர்கள்’ என்ற இத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன. இக்கைத்தகள் யாவும் 1970க்கும் 1973 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் வெவ்வேறு பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தவை. இடைக்கிடை அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக வரும் க்கைத்தகளைக் கொண்டு ஒரு தொசிரியரைப் பற்றித் தக்கவொரு மதிப்பீட்டிடச் செய்து விடமுடியாது. க்கைத்தகளை ஒரு தொகுதியாகப் பார்க்கின்ற பொழுது அவற்றின் ஆசிரியரைப் பற்றிய ஒரு படம் மனதில் விழவே செய்யும். இருப்பினும் ஒருதொகுதியை மட்டும் படிப்பதனால் எழுக்கூடிய கருத்தும் முழுமையான கருத்தாக இருக்கமுடியாது என்பதையும் கருத்திலே கொள்ளுதல் வேண்டும்.

‘இவர்களும் மனிதர்கள்’ திரு. மு. திருநாவுக்கரசு அவர்களின் முதற்சிறுக்கைத்த தொகுதி. தொகுதியின் பெயரில் புதுமை ஒன்றுமில்லை. அதுமட்டுமன்று, உள்ளிருக்கும் க்கைத்தகளின் தலைப்புகளிலும் யழுமையே தட்டுகின்றது. மு. தி. ஒரு பழுமைவாதியா? அதுதானில்லை. க்கைகளுக்குள்ளே ஒரு புரட்சிவாதி சோஷலிசவாதி, சீர்திருத்தவாதி யாகவே அவர் காட்சி தருகிறார். இது தலைப்பால் பழுமைவாதிகளைக் கவர்ந்து புதிய ‘குழுமிகைகள்’ கொடுக்கவிழை கின்ற ஓர் உத்திபோலும்.

எல்லாக் கதைகளிலும் சீர் திருத்தக் சிருத்துக்களே செறிந்து கிடக்கின்றன. 'உழைத்துப் பிழைத்த அவனுக்கு மேலும் நிலத்தைக் கொடுக்காமல் அவன் உழைப்புக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்த நிலப்பிரபு தர்மலிங்கத்துக்கு எதிராக இந்தக் கூட்டம் குரல்கொடுத்திருக்கிறதா?' என்ற குரலை 'இவர்களும் மனிதர்கள்' என்ற கதை எழுப்புகிறது. 'புது யுகம்' என்ற கதை போலிச் சீர்திருத்தவாதிகளை நம்பிக் கெடாமல் கடுமையான உடல் உழைப்பை மூலதனமாகக் கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தை முன் வைக்கின்றது. சீதமைற்ற ஏழைப் பெண்களின் நிலையை உணரவேண்டிய..... உணரக்கூடிய சக்திகளல்லவா சமுதாயத்தில் தோன்றவேண்டும் என்று முழங்குகிறது. 'வானம் பார்த்த பூமி'. படித்துறையில் தகப்பனைக் காணாமல் அழுத ஞான சம்பந்தப் பெருமானுக்கு ஞானப்பால் ஊட்ட எழுந்தருளிய உமாதேவியார்...இந்த ஏழை தாழ்ந்த சாதிக்காற லட்சமியின் குழந்தைக்காக என்ன செய்யப்போகிறார்?' என்று கேட்கிறது 'ஞானப் பால்' என்ற கதை. எனக்கு நீ அன்பான கணவனாக நடந்து கொண்டா ஒழுங்கான மனையாக நான் உனக்கு நடந்து கொள்கின்றேன். இல்லா விட்டா வாழ்க்கை முறிஞ்சிடும், ஆக வாழ்க்கை ஒரு ஓப்பந்தத்தைப் போல' என்று வாழ்க்கை ஓப்பந்தம் வலியுறுத்துகிறது.

இவ்விதம் ஒவ்வொரு கதையும் ஒவ்வொரு வகையான உயர்ந்த சீர்திருத்த பிளம்பாகவே அமைகிறது. தானாக வெளிநின்றும், பரித்திரங்களாக உருக்கொண்டும், உருக்குவைந்து போகும் சமுதாயத்தை உருப்பெற வைக்கும் உன்னத கருத்துக்களைப் போதிக்கவே ஆசிரியர் மு. தி. கதை எழுதுகிறர், என்பது நன்கு தெளிவாகின்றது. அதாவது இலக்கியம் வெறும் கற்பனைவாதமன்று; அது மனித வாழ்க்கைக்கும் பயன்பட வேண்டும், என்ற நோக்கோடு தனக்குக் கைவந்த சிறுகதை இலக்கியத்தைச் சீர்திருத்த வல்லதொரு கருவியாகக் கொள்கிறார் அவர்.

திரு. மு. தி. அவர்களின் உள்ளம் உயர்ந்தது என்பதும் நோக்கம் நேர்மையானது என்பதும் அவரது கதைகளிலிருந்து தெரிகிறது. உணர்வு இருக்கிறது. ஆனால் உணர்ச்சி வயப்படும் கட்டங்கள் குறைவு. ஒரு சில உணர்ச்சி வயப்படும் கட்டங்களிலும் அவர் தனது சமநிலைத் தன்மையை இழுந்து விடவில்லை. அதாவது, இந்த இளவையத்திலேயே அவரது உள்ளம் பக்குவநிலை நோக்கித் திரும்பத் தலைப்பட்டிருப்பதைத் காணமுடிகிறது. ‘வெட்டு, கொத்து, விழுத்து’ என்ற பக்குவமற்ற பிதற்றலை விடுத்து. ‘எழு, சிந்தி, செயற்படு’ என்ற ஆக்கபூர்வக் கருத்துக்களே அவரது கதைகளில் விருச்சி நிற்கின்றன. சில வயது வந்த ஆணால் அநுபவமற்ற ‘முறபோக்கு’ எழுத்தாளரின் படைப்புகளிற் காணப்படுகின்ற பகைமை உணர்ச்சி இவரது இந்நாலிற் படத்தெழுக்கவில்லை என்பதனைக் கவனித்தல் வேண்டும்.

இனி, மு. தி. அவர்களின் எளிமையான ஆணால் எடுப்பான நடை தரும் சுகம் பற்றியும் குறிப்பிடுதல் வேண்டும். வசனக்கட்டில் வடிவுகாட்டவேண்டும் என்பதற்காக வலிந்து ‘வருச்சுப்பிடிக்கும்? நோக்கம் அவருக்கில்லை. வசனங்கள் மிக அழகாக, தேவைக்கு அளவாகக் கொண்ட கருத்துக்குக் கோலம் போடுகின்றன. வருணிக்கும் இடங்களிலும் வரம்பு மீறப்படுவதில்லை. செத்த வீட்டுக்கு வந்த சேரிப் பெண்களெல்லாம் மீனாட்சியைத் திட்டித் தீர்க்கின்றார்கள்’ என்ற வசனத்தில் வீசுகின்ற இயல்பான இனிமைகள் எங்கும் மருவிக் குளிர்ச்சியூட்டுகின்றன. பல இடங்களிலும் பரவஷிடப்பட்டுள்ள தத்துவக் கருத்துக்கள் கதைகளில் கருத்துத் தன்மைக்கு மெருகூட்டுகின்றன; எமது சிந்தனையைத் தூண்டி உள்ளொலாவிக்கு விருந்து வைக்கின்றன. சில உதாரணங்கள்.

‘கோட்டுக்குள் அடங்கியகோலமும் வீட்டுக்குள் அடங்கிய பெண்ணும் எவ்வளவு புனிதம் நிறைந்தவை...’ (புதுயுகம்) ‘பசித்த வயிற்றில் வெறுமையாக விழுந்த பச்சைத் தண்ணீர் வயிற்றில் புரளிபண்ணிக் கொண்டிருக்கிறது’— (ஞானப்பால்). தீபத்தைத் தூக்கிப் பிடிச்சு பயபக்தியாக சிலைக்கு முன்னாலை நின்டு தர்மசாத்திரங்களை வரிக்கு

‘வீட்டாமல் ஒப்பிவிச்சாப் போலை தர்மம் தலைச்சிடும் எண்டு நின்னக்காததயுங்கோ...’— (தரிமம்), ‘வாழ்க்கையிலே சம்பவங்களெல்லாம் விபத்துக்களைப் போல.....எது எந்த நேரம் நடக்குமென்று தெரியாது...’— (ஏமாற்றம்). கலவருஞ் சுதந்திரமானவன். அவனுடைய எண்ணங்கள் சுதந்திரமானவை. கனவு உணர்வை ஒரு வட்டத்துக்குள் அமுக்கி வைக்கக்கூடாது.—(முகத்திரை). இவ்வித தத்துவார்த்தச் சிந்தனைகள் கதாசிரியரின் சில திட்டவட்மான கோட்பாடுகளையும் எமக்குத் தெளிவு படுத்தி நிற்கின்றன. இந்தக்கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் தமிழ்ச் சமூகம் எந்தித் தெழுந்து சிறுக்கவல்ல போன்னைகளாக இப்பன்னிரண்டு கதைகளும் பரந்தெழுந்துள்ளன.

நல்லனவற்றை வல்லவர்கள் சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். சொல்வழிகேட்டுச் சுகம் பெறவேண்டியது வளர்ச்சியடைய விரும்பும் சமுதாயத்தின் தலையான கடனாகும். இந்தவகையில் ‘இவர்களும் மனிதர்கள்’ என்ற இச்சிறு கதைத்தொகுதி எமக்கு மிகவும் தேவையான தொரு திரவியம் போன்றுள்ளது. இது போன்ற இன்னும் பல பயன்மிகு படைப்புகளால் அன்பர் மு. திருநாவுக்கரசு அவர்கள் ‘எல்லோரும் ஓரி குலம்’ என்றதமிழ் மந்திரத்துக்கு மாறான மடைமைத் தனங்களை உடைத்தெறியும் உயர் பணியைத் தொடர்ந்து செய்வதோடு ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறைக்கும் ஏற்றந்தரும் வல்லாளராக வளரவேண்டுமென்று மனப்பூர்வமாக வாழ்த்துகிறேன்.

குரும்பசிட்டி,

தெல்லிப்பழை,

4-2-1975.

வி. கந்தவனம்.

முன்னுரை

சமுத்து இலக்கிய ரசிகர்களுக்கு காணிக்கையாக என்னுடைய முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியை இலக்கிய மண்ணிசும் என் பிறந்த மண்ணில் வைத்து வெளியிடுவதில் நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். சமுத்து கலை இலக்கிய அரங்குகளை அணி செய்வதில் எங்கள் கிராமத்தின் பணி போற்றுதற் குரியது. சம காலத் தில் ஒரு சிறு கிராமத்தில் பஸ் எழுதி தாளர்களின் இதயங்கள் கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக இயங்கிக் கொண்டிருப்பதை வேறு எந்தக் கிராமத்திலும் காண முடிவாகு. இந்த நிலைமைக்கு வித்திட்ட பெருமை ஆரம்பகாலத்தில் சமுகேசரி பொன்னையா அவர்கட்டு அவரின் மறைவின் பின்னர், தனிப்பட்டவர்களின் ஆற்றல் களை வளர்த்தெடுக்க எங்கள் கிராமத்தில் சமூக சேவை புரிந்து வரும் பலதரப்பட்ட இயக்கங்களையுமே சாரும். இந்த இயக்கங்களினுடாகத்தான் முன்னேற்றமான சகல துறைகளிலும் ஆற்றல் வாய்ந்த இளம் பரம்பரை ஒன்று இன்று உருவாக்கக்கொண்டிருக்கிறது.

வாழ்க்கையில் சிறுவயது தொட்டு நான் சந்தித்த மனிதர்கள் - சமூகத்தில் அவர்கள் நடந்துகொண்ட, நடத்தப்பட்ட மாதிரிகள் அவர்களின் அமுகைகள்...சந்தோஷங்கள் இவற்றின் எண்ணக்கருவுலங்கள் தான் நான் வடித் தெடுத்த சிறு கதைகள். ஒரு கதைக்கு அழகான வசன அமைப்பு முக்கியமல்ல. அந்தக் கதையிலே இழையோடுகின்ற சமூகத்துக்குப் பயன்தரக்கூடிய உயிர்த்துடிப்புள்ள கருதான் முக்கியம். சமூகத்தோடு சதா ஒட்டி உறவாடிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு எழுத்தாளராலேயே உயிர்த் துடிப்புள்ள ஒரு இலக்கியத்தைப் படைக்க முடியும். சமூகத்தோடு தொடர்பு வைக்காமல் மனிதர்களிடமிருந்து விலகி வெளு தூரத்தில் நின்று எழுதும் எழுத்தாளன் இலக்கிய அரங்கில் வாழலாம். ஆனால் அவனால் வளரமுடியாது:

1970 ஆம் ஆண்டுக்கும் 1973 ஆம் ஆண்டுக்கும் இடைப் பட்ட காலங்களில் வெளிவந்த சிறுகதைகளே இச் சிறுகதைத் தொகுதியில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இந்தச் சிறு கதைகளில்

கில குறைபாடுகள் நிச்சயம் இருக்கும். காரணம் இது 1975 ஆம் ஆண்டல்... 1975 ஆம் ஆண்டு. சமுகமாற்றம் நடைபெறும்போது பழமையான கருத்துக்கள் புறக்கணக்கப் பட்டு அதற்குப்பதிலாக புதுமையான கருத்துக்கள் நிலவும் போது இக் குறைகள் தெரியும். இச்குறைகளை நிறைகளாக்க வேண்டிய கடமை விமர்சகருக்கு உண்டு. என்னைப் பொறுத்தவரை ஒவ்வொரு வாசகனும் விமர்சகன்தான். நேரான ஒரு விமர்சகன்தான் சிரான ஒரு எழுத்தாளனை வளர்க்கிறான். சிலரைத் திருப்திப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காக கதையின் போக்கிலே அதன் தன்மையில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் தன்மை ஒழிய வேண்டும். ஒரு எழுத்தாளனால் எல்லா ரையும் திருத்திப்படுத்த முடியாது. காரணம், மாற்றத்தைக் காணக் கண்கூகின்ற ஒரு சமுதாயம் இந்தத் தேசத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இதனால்தான் இந்தச் சிறுகதைகள் சிலருக்குப் பிடிக்கும் பிடிக்காமல் இருக்கும்.

தேசத்தின் போக்கை மாற்றி அமைக்கும் பெரும்பணி எழுத்தாளனுக்கு உண்டு. சமூகத்தில் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தவேண்டிய கடமை எழுத்தாளனுக்கு உண்டு. ஏன் - ஒரு மனிதனைத்திருத்த வேண்டிய உரிமைகூட எழுத்தாளனுக்கு உண்டு. சிறைத்தண்டனை பெற்றும் திருந்தாத சில மனிதர்களை சில சிறுகதைகள் திருத்தியிருக்கின்றன. தான் வளரவேண்டும் என்பதற்காக எழுத்தாளனின் பேணா இயங்காமல் மனிதன் திருந்தவேண்டும். என்பதற்காக அவன் பேணா இயங்க வேண்டும்.

பத்திரிகையும் வாணைவியும் எழுத்தாளனை வளர்ப்பதில் பெரும் பங்கு வகிக்க வேண்டுப். வாணைவியும் பத்திரிகையும் எழுத்தாளனை வளர்க்காமல் அவனை வதைக்கின்ற சில சம்பவங்கள் இங்கே நம்தேசத்தில் நடந்திருக்கின்றன. நடந்தும் வருகின்றன. ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியருக்கு எதிரான கருத்துள்ள ஒரு கதையில் இடம்பெற்றால் அந்தக்கதை பத்திரிகையில் வெளிவராது. ஒரு வாணைவி அமைப்பாளருக்கு பிடிக்காத கருத்து ஒரு கதையிலோ அவ்வது நாடகத்திலோ இடம்பெற்று விட்டால் அதன் வடிவத்தை நாம் காணமுடியாது எதிரான கருத்துக்கள்தான் பிரச்சனைகளைத் தோற்றுவிக்க முடியும். இந்தப் பிரச்சனைகள் அறிவுத்துறையில் ஒவ்வொரு மனிதர்களையும் வளர்த்த தெடுக்கும்.

இலக்கியத் துறையில் நான் வளர்வதற்கு சந்தர்ப்பம்
 அளித்த சில சக்திகளை இங்கே நான் குறிப்பிட்டாக வேண்
 டிய கடமை எனக்குண்டு. ஆரம்பகாலத்தில் சிறுக்கைத்
 துறைக்கு வராத நேரத்தில் நாடகத்துறையில் நான் ஈடு
 பட்டிருந்தேன். சிறந்த நடிக னும் எனது மதிப்புக்குரிய
 நண்பனுமான திரு. க. கந்தசாமி அவர்களின் தொடர்பு
 தான் எழுத்துவகில் என்னை நிலைக்க வைத்தது. சனசமூக
 நிலைய இயக்கங்களில் தன்னை மறந்து ஆர்வத்துடன் பங்கு
 கொள்ளும் நண்பன் க. சிவதாசன் அவர்களுடைய தொடர்பு
 இன்றும் இருப்பதாலேயே இச்சிறு கடை நூல் சிறப்பாக
 வெளிவருகிறது. இந்த இருவரும் என் எழுத்துத்துறையின்
 வளர்ச்சிக்கு மிகவும் பங்குகொண்டு உழைத்தவர்கள்
 என்பதை மிக நல்லிப் பெருக்குடன் இங்கு குறிப்பிட
 விரும்புகிறேன். எழுத்துத்துறையில் எத்தனைப்பாராட்டுக்கள்
 கிடைத்தாலும் என்னைப் பொறுத்தவரை என் னுடைய
 முதலாவது நாடகம் மேடையேறியபோது எனக்கு ஏற்பட்ட
 மகிழ்ச்சியை இன்றும் நினைத்து மனம் குளிர்கிறேன்.
 மிகவும் பொருளாதார வசதியற்று இந்த நாடகத்தை எப்படி
 மேடையேற்றுவது என்று நடிக நண்பர்களும் நானும் கலங்
 கிக் கோண்டிருந்த நேரத்தில் பெரும் பொருள்செலவழித்து
 தானே முன்னந்து வெற்றிகரமாக அதை மேடையேற்றி
 எனக்கும் நடிக நண்பர்களுக்கும் நாடகத்துக்கும் புகழ்
 தேடித்தந்த நண்பன் இ. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களை
 இச்சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். பலவித
 சோதனைகளுக்கு மத்தியில் பெரும் பொருள் செலவழித்து
 என்னுடைய “இலட்சிய வேட்கை” என்ற நாடகத்தை
 மேடையேற்றிப் புகழ் தேடித்தந்த நண்பன் க. சிவதாசன்
 அவர்களின் பணியை நினைக்கும்போது நான் பெருமிழுச்சி
 அடைகிறேன். இப்படியாக இதைத் தொடர்ந்து பல
 நாடகங்களை நான் எழுதிய போது அந்த நாடகங்களில்
 ஒத்துழைத்த சகலரும் என் நஸ்றிக்குரியவர்களே. இச்
 சிறுக்கைத்துறையில் என்னை ஈடுபடவைத்து சில உத்தி
 களைச் சொல்லித்தந்து என்னை உற்சாகப்படுத்தியவர்
 எனது மதிப்புக்குரிய கவிஞர் வி. கந்தவனம் அவர்கள்.
 கட்சி வேறுபாடுகளை மறந்து சங்க வேறுபாடுகளைத்
 துறந்து எனக்கு எதிரான கருத்துள்ள பல நண்பர்கள்,
 கலவருள்கள் என் வளக்கியில் காலத் துக்குக் காலம்

அக்கறை காட்டி வந்திருக்கிறார்கள். இந்த நூல் அச்சேறும் தருணத்தில் திரு. ந. இரத்தினம் அவர்களைத் தலைவராகக் கொண்ட குரும்பசிட்டி நலன் புரிசபை என் எழுத்துப் பணிக்கு அண்பளிப்பாக ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையை நிதி யாக அளித்துக் கொரவித்திருக்கிறது.

இந்நாலுக்கு அணிந்துரை, வாழ்த்துரை பெறுவதற்காக நான் வேறு இடத்தை நாடவேண்டிய அவசியம் எனக்கு ஏற்படவில்லை. காரணம் இலக்கியத் துறையிலே முதிர்ச்சி பெற்ற யண்டிதர் வ. நடராசா, இரசிகமணி கனக செந்தி நாதன், கவிஞர் வி. கந்தவனம் ஆகியோர் எனது கிராமத் தில்தான் வாழ்கிறார்கள். அளவெட்டி அருணோதயக் கலைாரி அதிபராகப் பணியாற்றும் கவிஞர் வி. கந்தவனம் அவர்கள் பலவித நிர்வாக வேலைகளுக்கு மத்தியிலும் மனம் கோணாது இந்நாலுக்கு அணிந்துரை அளித்திருக்கிறார். பண்டிதர் வ. நடராசா அவர்கள் இலக்கணத்தில் ஒரு பழுத்த பழம். இந்நாலுக்கு ஒரு வாழ்த்துரை தேவை என்று அவரைக் கேட்டபொழுது பலவித தொல்லைகளுக்கு மத்தியிலும் முழுக்கதைகளையும் வாசித்து இனியதோர் வாழ்த்துரை தந்திருக்கிறார். மிகவும் மோசமான நிலையில் ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிலில் இருந்த இரசிகமணியை அனுகி இந்நாலுக்கு ஒரு வாழ்த்துரை கேட்டபோது தன்னுடைய மோசமான தேக நிலையையும் பொருட்படுத்தாது வாழ்த்துரை தரச் சம் மதித்த போது மோசமான அவர் உடல் நிலையிலும் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காகத் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் அவருடைய உள்ளத்தை நினைத்து நான் பிரமித்தேன். ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக தனியாகவும், யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் ஊடாகவும் அவர் ஆற்றிய பணிகள் ஏராளம். இந்நாலின் மூலம் இரசிகமணிக்கும் என் மனப் பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

இறுதியாக இந்நாலுக்கு முசப்புப்படம் வரைந்து தந்த திரு. K. K. V. செல்லையா அவர்கட்கும், இந்நாலை அழகான முறையில் அச்சிட்டுத் தந்த ஆர். எஸ். அச்சகத்துக்கும், இந்நாலை வெளியிட முன்வந்த குரும்பசிட்டி வளர்மதி சனசமூக நிலையத்திற்கும் என் மனப்பூர்வமான நன்றியைறிதலைத் தெரித்துக் கொள்கிறேன்.

மு. திருநாவுக்கரசு

வெளியீட்டுரை

இலக்கியம் மிக வலுவான ஒப்பற்ற ஓர் ஆயுதம். ஒரு சமுதாய மாற்றக்கூட மட்டுமல்லாது ஒரு யுகப் பிரளையதீ தையே ஏற்படுத்தும் சக்தி படைத்தது இலங்கியம். அதீ தகைய இலக்கியமுங்கூட அதைப் பிரயோகிப்பவனின் நோக்கைப் பொறுத்தே விளைவை ஏற்படுத்துகின்றது. தீமை களைக் கணந்தெறிந்து மனித சமுதாயத்தின் எப்பகுதி மக்கள் மீதும் ஒவ்வொன்றையான இலக்கியமாக இருக்கமுடியும். இவ்வாறான இலக்கிய ஆர்வலர்களுள் தனக்கென ஒரு வழியை வகுத்து, சமுகத்திலுள்ள பற்பல பிரச்சினைகளையும் எடுத்துக்கூறி, அவை தீர்வதற்கான சரியான மார்க்கத்தைக் காணத் தருபவர் இந் நூலாசிரியர் திரு. மு. திருநாவுக்கரசு.

இந் நூலை வெளியிடுகின்ற வளர்மதி சனசமூக நிலையத்திற்கும் நூலாசிரியரும் ஆரம்பகாலந் தொட்டே மிக நெருங்கிய தொடர்பு இருந்து வருகின்றது. வளர்மதி சனசமூக நிலையத்தின் உறுப்பினரும், குரும்பசிட்டியைப் பிறப்பிட மாகக் கொண்டவருமான இவர், கலைகளை வளர்க்க வேண்டுமென்ற பேரவாயில் குரும்பசிட்டி வளர்மதி சனசமூக நிலையம் நாடத்திவரும் பல வைபவங்களிலும் முன்னணியில் நின்று ஒத்துழைப்பு நல்குபவர்.

நாடகக் கலைஞர்களுக்குப் புத்துணர்வையூட்டி, அதன் மூலம் நாடகக்கலையை வளர்க்க நினைத்த வளர்மதி, பல ஆண்டுகளாக நாடகப்போட்டிகளை நடாத்தித் தங்கப்பதைக் கம் போன்ற தரமான பரிசில்களை வழங்கி வருகின்றது. இத்தகைய போட்டிகள் நிகழும் காலங்களில் வளர்மதிக்கு ஒத்துழைப்புத் தருவதில் இந்நூலாசிரியர் என்றும் பின்னிற்க வில்லை. சில சமயங்களில் தானே அமைப்பாளராகவும் இருந்து போட்டியை நடாத்தியிருக்கின்றார்.

வளர்மதியும், அதனைச் சார்ந்துள்ள இளைஞர் இயக்கங்களும் தமது கலைவெறியைத் தணிக்க முற்பட்ட போதெல் வாம் இந்நாலாசிரியர் எழுதி வழங்கிய நாடகம், சிறுகதை போன்ற எழுத்துப் பிரதிகள் பெறிதும் உதவி புரிந்து வருகின்றன. கலைப்பணியிலும், சமுதாயப் பணியிலும் தன்ன ஈடுபடுத்திவரும் திரு. மு. திருநாவுக்கரசு அவர்களுக்கு இங்கு வாழும் மக்கள் சார்பில், குறிப்பாக இளைஞர்கள் சார்பில் எத்தகைய கைமாறும் தெய்தல் கூடுமென வளர்மதி சிந்தித்த போது இவரது சிறுகதைகளிற் சிலவற்றைத் தொகுதியாக்கி நூல்வடிவில் வெளியிடுதல் குரும்பசிட்டி வாழ் மக்களுக்கு ஈடுமன்றி. மற்போக்கு இலக்கியப் பசி பிடிச்ச இந்நாட்டு வாசகர்களுக்கும் பயன் தரக்கூடிய முயற்சியாகு மென்றதோர் என்னம் வளர்மதிக்கு ஏற்பட்டது. அதன் பயனாகவே இந்நூல் உங்களது கைகளில் மலர்ந்து கிடக்கின்றது.

இவரது நாடகம், நாவல் போன்ற ஏனைய படைப்புக் களையும் அச்சேற்றும் முயற்சியில் வளர்மதி ஈடுபடுமென்பதை மகிழ்வுடன் தெரியத்தருகின்றோம். இச் சிறுகதைத் தொகுதிக்குள் அடங்கும் கதைகள் யாவும் முன்பு பல பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தவை. அவற்றை இத் தொகுதியிற் சேர்த்துக் கொள்ள அனுமதியளித்த பத்திரிகைகளுக்கும், நூலாசிரியர் திரு. மு. திருநாவுக்கரசு அவர்களுக்கும், அட்டைப் படத்தை அழகுற வரைந்துதவிய ஓவியர் கே. கே. வி. செல்லையா அவர்களுக்கும், அச்சிட்டுதவிய ஆர். எஸ். அச்சகத்தாருக்கும், இந்நூல் வெளிவருவதற்கு உதவி புரிந்த அனைவருக்கும், ஆதரவளிக்கும் வாசகர்களுக்கும் எமது இதயழுர்வமான நன்றிகள் உரித்தாகுக.

வளர்மதி சண்சமூக நிலையம்,

குரும்பசிட்டி,

தெலவிப்பழை.

10-7-75.

க. சிவதாசன்

ஐ. ஜெகதீஸ்வரன்
செயலாளர்கள்.

இவர்களும் மனிதர்கள்...!

வாழ்க்கையில் அழுகையைத்தவிர வேறெட்டியும் பார்த்திராத ஜீவன்கள் வாசம் செய்யும் சேரிப் பக்கத்திலிருந்து அழுகுரல் இரவின் அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டு வருகிறது. அழுகுரல் இரவின் அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டு வருகிறது. மாதத்துக்கொரு சாவு அந்தச் சேரிப்பக்கத்தில் நடப்பது வழக்கமாகிவிட்டது. அழுகுரல் இப்போது பலத்துக் கேட்கிறது.

சேரிப்பெண் மீனாட்சியினுடைய குரலாகத்தான் இருக்க வேண்டும் — அவனுடைய அழுகுரலைத் தொடர்ந்து சேரிப்பெண்களின் ஒப்பாரி ஆரம்பமாகிறது. மீனாட்சியின் மகன் இராமன் கழுத்தில் கயிறு போட்டுத் தூங்கிச் செத்துப் போனான்!

விடியுது விடியக்கு முதல் ஊரிலே கதை பரவத்தொடங்கி விட்டது. படிப்புமில்லாமல் ... வேலையுமில்லாமல் பசியோடு போராடிக் கொண்டிருந்த இராமனை மீனாட்சி வயிற்றுக் கொதிப்பில் ஏச அவமானம் தாங்காமல் அவன் இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கிறான்—தற்கொலையின் காரணத்தை இப்படியாகச் சிலர் விமர்சிக்கிறார்கள்.

செத்தவீட்டுக்கு வந்த சேரிப்பெண்களெல்லாம் மீனாட்சி யைத் திட்டித் தீர்க்கிறார்கள். அவள் ஏனெனபடியால் தானாம் அவன் தூக்குப் போட்டிருக்கிறான்! மீனாட்சிக்கு மகனை இழந்த துயரம் ஒருபுறம் ... உள்ளத்தை ஊடுருவும் பெண்களின் பேச்சு மறுபுறம் — அவள் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

நெஞ்சிலே அலைமோதும் பாச வெள்ளத்தின் பிரதிபலிப் பாக அவள் கண்ணத்தில் வழியும் கண்ணீரை எல்லோரும் நம்ப மறுக்கின்றார்கள். மகன் செத்த வேதனையிலும் பார்க்க மற்றவர்கள் அவனுக்குக்கொடுக்கும் வேதனைதான் அளவுக்குதிகமாக இருக்கிறது.

“உவனுக்கு உந்தக் கண்ணீர் எப்படி வருகுது? நீலி ... நீலிக்கண்ணீர் வடிக்கிறான்...”

வெளிச்சமாக மீனாட்சிக்குக் கேட்கத்தக்கதாகவே ஒருத்தி பேசுகிறாள்.

“கொறணர் வாறவரைக்கும் ஒருதரும் சவத்திலை தொடப்படா—”

ஒரு அநுபவஸ்தரின் எச்சரிக்கை இது.

விழிகள் பிதுங்கி — நாக்கு வெளியே தள்ளி — கயிற் றிலே தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் அந்தப் பிணத்தைத் தொட அவனுக்கும் இப்போது உரிமை இல்லைத்தான! கயிற் றிலே தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் சடலத்தை மற்றவர் களைப் போல் வெறும் சவமாகக் கணிக்க அந்தப் பெற்ற உள்ளம் மறுக்கிறது. அந்தச் சவம் இனி ஓர்றுக்கும் உபயோக மில்லை — கட்டையிலே கருசவேண்டியதுதான் என்றாலும்.... அதைக் காட்சிப் பொருளாக வைத்து மற்றவர்கள் வேடிக்கை பார்க்கும் நிலையில் அந்தச் சவத்தை இன்னும் தொங்கவிட மீனாட்சி விரும்பவில்லை.

அவள் அந்தச் சவத்தை கிமே இறக்கவிடச் சொல்ல யாரரயோ பார்த்து மன்றாடுகிறாள். அந்தச் சவம் அப் படித் தொங்குவது உண்மையில் அவனுடைய உள்ளத்துக்கு ஏதோ அந்தரமாகவும்.... உபத்திரமாகவும் இருக்கிறது.

ஆனால், கூடிநிற்கும் கூட்டத்தில் பாதிப்பேர் இன்னும் அவளைத் திட்டிக்கொண்டே நிற்கிறார்கள். அவனுடைய சவத்தைப் பார்க்கக் கூடிநின்று அவனுக்காக அநுதாபப் படுகிற இந்தக் கூட்டம், அவன் வயிற்றிலே கொழுந்து விட்டெரிந்த பசியினால் சுருண்டு தெருவழியே நாய் போல திரிந்த போது.... அவளைத் திரும்பி பார்த்திருக்கிறதா... ?

உழைத்துப் பிழைத்த அவனுக்கு மேலும் நிலத்தைக் கொடுக்காமல் அவன் உழைப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து நிலப்பிரபு தர்மவிங்கத்துக்கு எதிராக இந்தக் கூட்டம் குரல் கொடுத்திருக்கிறதா....?

மீனாட்சி இந்தக் கேள்விகளையெல்லாம் அவளை ஏசிக் கொண்டிருக்கும் இந்தக் கூட்டத்தைப் பார்த்துக் கேட்டான் அவனுக்கு சரியான பதில் கொடுக்க இவர்களால் முடியுமா?

இராமனின் தகப்பன் வழியைச் சேர்ந்தவர்கள் அவளைச் சுவத்துக்குக் கிட்ட. போகவிடாமல் ஏசுகிறார்கள். அவள் நிலத்திலே விழுந்து புரண்டு கதறுகிறாள். தனக்கென்று எது வழே வைத்திருக்காமல் பாதி வயிற்றுக்குக் கிடைத்தாலும் அவனுக்கு அதைப் பகிர்ந்து கொடுக்கும் புனித உள்ளம் படைத்தவள், நல்ல வாழ்க்கையில்லையே...வயிறார உண்ண உணவில்லையே என்ற மனக்கொதிப்பில் அவளையறியாமல் சில வார்த்தைகள் பேசியிருந்தால் தன்னால் உழைக்க முடிய வில்லையே... இந்த வயதிலும் பெற்றவளின் கையை எதிர் பார்க்கும் நிலை இருக்கிறதே என்ற தன்மான உணர்வின் காரணமாக அவன் இந்த முடிவுக்கு வந்தால்—

அவன் குற்றவாளியா?

அவள் குற்றவாளியா?

சமசந்தர்ப்பம் வழங்காமல் அவன் வாழ்க்கையை வாடவிட்ட சமுதாயம் குற்றவாளியா? அவள் இப்போதும் யாரையோ மார்த்து மன்றாடுகிறாள். கூப்பியகைகள்... மங்கிய கண் களிலிருந்து பொங்கி வழியும் கண்ணீர்... அவளைப் பார்க்க பரிதாபமாக இருக்கிறது.

“இறக்கி விடுங்கோ.....என்றை ராசாவை இறக்கி விடுங்கோ....ஜயோ!”

அவனுடைய புலம்பல் மற்றவர்களுக்குப் பைத்தியமாக இருக்கலாம்... கைந்தவள் அவள்... அவனுக்கிறுக்கும் வேதனை அவனுக்குத்தான் புரியும்.

பகல் பஸ்னிரண்டு மனியாகினிட்டது. கொறணர் இன் னும் வந்த பாடில்லை. பின்ம் இன்னும் தொங்கிக் கொண்டு தானிருக்கிறது. சக்கள் மொய்க்கின்றன. நாறத் தொடங்கி விட்டது, அவளைத் தவிர எல்லோரும் மூக்கைப் பிடிக்கிறார்கள். எல்லோரும் இப்போது கொறண்றைத்தான் எதிர் பார்க்கிறார்கள்.

“ஓரு போத்தல் எடுத்து உடைச்சாத்தான் கொறண்றைக் கூட்டி வரலாம்....”

அங்கே நின்ற ஒரு அனுபவமிதன் சொன்னதைச் சிலர் ஆடோதிக்கிறார்கள். கொறணருக்குக் கொடுக்க---- சீல போத்ததுக்கு ஒரு பத்து ரூபாவுக்காக மீனாட்சியை நச்சரிக் கிறான் ஒருவன்.

செத்தவீட்டுச் செலவுக்கென்று யாரிடமோ பல்லுகி காட்டிக் கண்ணீர் விட்டு வாங்கிய அறுபது ரூபாவில் ஒரு கசங்கியப் பத்து ரூபா நோட்டைக் கலங்கிய கண்களுடன் மீனாட்சி கொடுக்கிறாள்.

அந்தப் பத்து ரூபா நோட்டு அவளை விட்டு விலகிய போது அவள் பட்ட அவஸ்தையைச் சொல்லவே முடியாது! இதே பத்து ரூபா நோட்டு நேற்று இந்தக் குடிசையில் இருந்திருந்தால் ---?

நேரம் ஒரு மணியைத் தாண்டிவிட்டது. சவம் வெளி வில் காய்ந்து கறுத்துவிட்டது. கொறணர் இப்போதுதான் தள்ளாடித் தள்ளாடி வருகிறார். கொறணரைப் பார்த்ததும் அவளுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வருகிறது. அந்தப் பத்து ரூபா நோட்டு அவளை இந்த நிமிசமும் சித்திரவதை செய்து கொண்டு தானிருக்கிறது.

சடலம் கயிற்றிலிருந்து அகற்றப்படுகிறது. தேவையற்ற சில விசாரணைகள் கடமை என்ற பெயரில் இடம்பெறுகின்றன.

“உங்களுக்குள்ளை ஏதோ பிணக்கிருக்கு ---
ஆனபடியா பிரேத பரிசோதனை செய்யத்தான்
வேணும்---”

கொறணர் பிரேத பரிசோதனைக்கு உத்தரவிடுகிறார்.

“வேண்டாம்...இன்டும் செய்யாதையுங்கோ
உங்கடை மகன் செத்தா உப்படி ச் செய்
வியளோ---?”

கண்ணீருடன் கொறணரைப் பார்த்து அவள் மன்றாடுகிறாள். தன்னுடைய மகனுக்கு ஊசி குத்தினால்கூட உள்ளம்

உடைந்துவிடும் அந்த ஏழைத்தாய் அவள் இப்போது சவ மாகக் கிடந்தாலும் அவனுடை உடலுக்கு ஊறு நேரக் கூடாதென்று துடிக்கிறாள்.

அவனுடைய நெஞ்சைக் கிழித்து - வயிற்றை வெட்டி... அந்தக் குருஷ்தை நினைக்கவே அவனுக்கு - தன்னுடைய உயிர்போவது போன்ற உணர்ச்சியே ஏற்படுகிறது.

“என்ன யோசிக்கிறியள்... ?

கொறணர் கூடி நின்றவர்களைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்.

“வெட்டிறதென்டா வெட்டிப் போட்டு கெதியா சவத்தைத் தாருங்கோ...”

இராமனின் சிறியதகப்பான் சௌலிக்கிறான்.

“ஐயோ வேண்டாம்...”

அவள் பாசக்குரல் பலமாக ஓலிக்கிறது.

“எடியே... சவம்தானேடி...”

ஒருவன் அவளைச் சாந்தப் படுத்துகிறான்.

“அவன் சாம்பலாப் போனாலும் அவன்தான் எனக்கு உயிர்...”

அவனுடைய பாசக்குமுறை அங்கே நிற்கும் மனித பாறை களில் முட்டி மோதுகிறது.

“நாசமாப் போவாளே...”

ஒருவன் அவளைத் திட்டுகிறான்,

“சுறுக்கா சவத்தை கொடிப்பக்கம் கொண்டு போகுகோ...”

கொறணர் உத்தரவிடுகிறார். அவனுடைய காதுக்குள் வந்து ஒருவன் ஏதோ சொல்கிறான். சவத்தை கோடிப்பக்கம் கொண்டு போகிறார்கள்.

“அவன் சுவமில்லை அவனை விடுங்கோ அவனை வெட்டவிடேன் உங்களுக்குக் காசதானே தேவை...?”

வெறிபிடித்தவள் போல இருபது ரூபாவை கொறணரின் கைக்குள் திணிக்கிறாள்.

“இப்பெஸ்லாம் இருபதுக்குக் கட்டாது இன்னும் ஒரு ஐஞ்செண்டாலும்...”

கொறணர் வெளிச்சமாகச் சொல்லுகிறார். அவள் கலங்கிய கண்களுடன் மிகுதி ஐந்து ரூபாவையும் சொடுக்கிறாள். கூங்கே மீனாட்சிக்கு ஏற்பட்டுள்ள தேவையற்ற செலவை விதி என்று சொல்ல முடியுமா?

இராமனின் சடலம் வெட்டாமல் கொத்தாமல் கிடைத்து விட்டதென்ற ஒரு மகிழ்ச்சி அவள் வேதனையிலும் அவளில் மலர்கிறது. அவனுடைய சாவுக்கு அவள் தான் காரணம் என்று ஏசியவர்கள் மெல்ல மெல்லக் கலை கிறார்கள். கொறணர் போகும் காரின் சத்தழும் தெளி வாக்க் கேட்கிறது இந்தச் சமூகத்தில் இவர்களுக்குப் பெயர் மனிதர்கள்!

சுதந்திரன்

9-5-71

“புதுயுகம்”

கடவிலே ஸ்தானத்தை முடித்துக் கொண்டு ஈரப் பிடவையுடன் கரையேறிக் கொண்டிருக்கிறாள் ஜான்கி. சிக்கெடுக்காத் கூந்தல் கடற்காற்றிலே ஏரண்டுகொண்டிருக்கிறது. ஈரப்புடவையுடன் நிற்கும் ஜான்கியை வைத்தகண் வாங்காமல் அவன் பாரித்துக்கொண்டே நிற்கிறான். அவருக்கு வெட்கத்திலும் பார்க்க வேதனை மிஞ்சி நிற்கிறது. அவருடைய அழகை ரசிக்க அவனுக்குப் பூரண உரிமை இருக்கலாம். அதற்காக இந்த நிலையிலா அவன் அவருடைய அழகை ரசிக்கவேண்டும்? தாயோருத்தி குழந்தைக்குப் பாலுட்டுகின்றபேரிது சதைப் பிடிப்புள்ள தாயின் மேனி அழகை மனிதாபிமானமுள்ள எந்த ஜீவனாவது ரசிக்க முன்வருமா? சமுதாயத்தில் ஜான்கி எந்த பட்டத்தில் வாழ்கிறாள் என்ற நிலையை அவன் அறிந்துதான் அப்படிப் பார்க்கிறானா?

கோவில் மணி ஒரை கேட்கிறது.

தெய்வத்தைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்றொரு மன உணர்வு அவளை அரித்தெடுத்து அவசரப்படுத்துகிறது.

“நான் கோவிலுக்குப் போவதை அருவகுப்புடன் நோக்குபவர்கள், அங்கே நான் கண்ணீரிவிட்டு அழுதால் நடிப்பெண்று கருதமாட்டார்களா?” தன்னுடைய மனதையே கேட்கிறாள்.

“அவர்கள் எப்படிக் கருதினாலும் உணக்கென்ன...? உண் மனதுக்கு நீ நல்லவனாக இருந்தால் சரிதான்...” அவருடைய மனதிலேயே இந்தப்பதிலும் பிறக்கிறது. சமுகம் அவளை எந்தக் கோணத்தில் வைத்து விமர்ச்சித்தாலும் அவருடைய உள்ளம் விரும்புவதெல்லாம், சலணங்கவள மறந்து மனம் ஒரு நிமிடமாவது தெய்வ சந்திதியில் உறங்க

வேண்டும். ஆமாம் பிரார்த்தனையின் அடிப்படைத்தத்துவத்தையே அவள் நேசிக்கிறாள். ஏற்றிய தீப ஒளியிலே மினுங்கும் விக்கிரகத்தைப் பார்த்தும் ஜான்கியின் உடல் சிலிர்க்கிறது. ஜான்கியை இனம் கண்ட வெள்ளை வேட்டிப் பக்தன் ஒருவன் வேண்டுமென்றே அவள்மீது உரசிக் கொள்கிறான். கடற்கரையில், அவள் ஈர உடையோடு ஒட்டிய உடலை ரசித்தவனும் அவன்தான்! இந்த நிமிடமும் சமுகத்தின் பார்வைக்கு, அவள் பக்தன்தான்; அவள் விபச்சாரி தான்! மனத்துக்குள் ஜான்கி புழுங்கிறாள்.

இந்த மனக்குழப்பத்தினால் அவள் காணத்துடித்து தெய்வத்திரசனம் அவனுக்கும் கிடைக்கவில்லை. ஜான்கி வெளியேறுகிறாள்.

“அந்த வேசை சம்மா கோவிலுக்கு ஹோ காட்ட வந்திட்டுப் போறாள்...” அவள்மீது உரசிய அந்த அதிசயபக்தன் தன் பக்கத்தில் நின்ற இன்னொரு பக்திப் பழந்திடம் முன்னுழுக்கிறான்.

அவனுக்கு அது கேட்காமல் இல்லை.

அவள் ஒரு அடிபட்ட பாம்பு கொட்ட முடியாது துடிக்கத்தான் முடியும்!

வீட்டுக்கு வந்தவள் படுக்கையில் விழுந்து புரளிகிறாள். தன் மனப்பாரத்தைக் குறைக்கக் கண்களைக் கச்க்குகிறாள். நிறைவில்லாமல் அவனுடைய இதயம் ஓலமிடுகிறது. வாச லில் நாதல்வர ஒசை கேட்டுக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தலையை நிமிர்த்துகிறாள்.

சாருமதியின் கல்யாண ஊர்வலம்தான்!

சாருமதி...!

ஓ—! ஒருக்காலத்தில் ஜான்கியும் அவனும் எவ்வளவு அன்பான சினேகிதிகள்!

சாருமதியின் கல்யாண த்துக்கு ஜான்கிக்கு அழைப்புக் கிடைக்கவில்லை.

அழைப்புக் கிடைக்குமென்று எப்படி எதிர்பாரிப்பது?

சமூகத்தில் ஜானகி எந்த மட்டத்தில் வாழ்கிறாள் என்று ஊருக்கு வெளிச்சமாகத் தெரிந்தபின்னும்... நாலு பேருக்கு முன்னால் நின்று சாருமதியை ஜானகி வாழ்த்த முடியுமா? கோவிலில் நடந்த நிகழ்ச்சி.. சாருமதியின் கலையரணத்துக் கிடைக்காத அழைப்பு இந்தச் சம்பவங்களைல்லாம் சமுதாயத்திலிருந்து அவளை வேறுபடுத்தி.. வேறு ஒரு உலகத்தில்லவா தள்ளிவிட்டிருக்கிறது. மொட்டை மரமரிக்.. தனி மரமாக அவள் பட்டுப்போகாமல் இன்னும் நிற்கிறாள்.

திண்ணையில் எவ்வளவு நேரந்தான் உட்காந்திருக்க முடியும்? நேற்றிரவு அவள் ஆத்திரத்தில் விட்டெற்றிந்த “சமூகத்தில் ஒரு விபச்சாரி” என்ற நாவல் இன்னும் அந்த மூலையில்தான் கிடக்கிறது.

மெல்ல அதை எடுத்து, அவளுடைய வீரல்கள் அந்த நாவலின் இதழ்களைத் தள்ளிக்கொண்டே இருக்கின்றன.

எத்தனை தடவைகள் அந்த நாவலை அவள் வாசித் திருப்பாள் என்பது அவளுக்கே தெரியாது! அவ்வளவு சுவாரஸ்யமான நாவல் அது!

நாவலின் சாரம்சமே முன்னுரையில் அழகாக்கி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது:

‘வறுமையின் காரணமாக அல்லது ஆசை உணர்ச்சி கருக்கு அடிமைப்பட்டு ஒரு பெண், விபச்சாரியாக மாறுகிறாள். ஆசைக்கு அளவில்லை. அதன் அடிப்படையில் உருவாகும் விபச்சார வாழ்வுக்கும் எல்லையில்லை. இந்த ரீதியில் வாழும் ஒரு பெண்ணின் மனமே நேரடியாக களங்கப்படுகிறது. காலம் கடந்து நோய் ஏற்படும்போதுதான் திருந்த வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. வறுமைக்கு எல்லையுண்டு. அதன் அடிப்படையில் உருவாகும் விபச்சார வாழ்வுக்கும் வரம் புண்டு. வறுமையின் காரணமாகக் கைக்கொள்ளும்

விபச்சார வாழ்க்கையில், என்றைக்குமே ஒருத்தி தன்னை மனப்பூர்வமாக ஈடுபடுத்துவதில்லை. எனவே, வறுமையின் அடிப்படையில் விபச்சாரியான பெண்களுக்கு புனர்வாழ்வு கொடுக்கச் சீர்திருத்த வாதிகள் முன்வரவேண்டும் ”

நாட்டின் மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம் வறுமையின் காரணமாக இந்த விபச்சாரத் தொழிலுக்கு வந்துவிட்ட எத்தனையோ அபலைகளின் மனதை நிச்சயமாக இந்த நாள்ல தொட்டிருக்கும். ஆனால்...

நடைமுறையில் அந்த நாவலின் சார்மசக் கருத்துக்கள் ஜானகியின் வாழ்க்கையோடு ஒன்றி வந்த நேரத்தில் அந்தக் கருத்துக்கள் நடைமுறைக்கு ஒவ்வாததாக அமைந்து ஜானகியின் விபச்சார வாழ்வுக்கு முன்னால் தோற்றுப் போய்விட்டன. இந்த நாவலை வாசித்த பிறகு, தனிடம் வரும் ஆரோக்கியமுள்ள ஒவ்வொரு வாடிக்கைக்காரனின் கைகளைக் கால்களாகப் பாவித்துப் பிடித்துக் கெஞ்சிக் கண்ணீர் விட்டிருக்கிறான்.

“ நான் வறுமையால் இந்தத் தொழிலுக்கு வந்துவிட வள்; உங்களுக்கு ஒழுங்கான மனவியாக, புனித மான ஒரு குடும்பப் பெண்ணாக நான் நடக்கிறேன்; என்னை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள் ”,

வெட்கத்தைவிட்டு வெளிச்சமாகவே இதைக் கேட்டிருக்கிறான்.

ஏன் நேற்றிரவு --

சிறந்த சிந்தனையாளன் -- சீர்திருத்தவாதி -- பகுத்தறி வுப் பெட்டகம் என்றெல்லாம் பக்கம் யக்கமாகப் பாராட்டு கின்றனவே -- அந்த பரந்தாமன் ஜானகியிடம் வந்திருந்தான்.

எல்லோரையும் பார்த்துக் கேட்ட கேள்வியைத்தான் அந்த சீர்திருத்தவாதியைப் பார்த்து ஜானகி ஜெட்டாள்.

வாழ்த்துடிக்கின்ற ஆசையில் அவன் கேட்டகேள்விக்கு பரிகாசமாகச் சிரித்துவிட்டு அவன் போய்விட்டான்.

நேற்றிரவு நடந்த இந்த நிகழ்ச்சிமூலம், சமுதாயத்தில் சீர்திருத்தவாதிகள் இல்லையென்ற முடிவுக்கு ஜானகி வந்து... இதுதான் வாழ்வு... இந்த வாழ்க்கை வட்டத்துக்குள்தான் தான் அழியும்வரை சகல உணர்ச்சிகளையும் அநுபவித்தே ஆகவேண்டும் என்றொரு நியதிக்குள் தான் தள்ளப்பட்டு விட்டதாக ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டான்.

காலையில் முற்றத்தில் போட்ட கோலத்தை ஜானகி இப்போது வெகு உன்னிப்பாகக் கவனிக்கிறாள். நாற்றுக் கணக்கான கோலங்களை அவன் போட்டிருப்பாள். ஒரு தடவைகூட அந்தக் கோலத்தின் தத்துவத்தைச் சிந்தித்துப் பார்க்க மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை.

“கோட்டுக்குள் அடங்கிய கோலமும் வீட்டுக்குள் அடங்கிய பெண்ணும் எவ்வளவு புனிதம் நிறைந்தவை...”

கோலத்தைப் பார்த்த அவன் விழிகள் யினாடிக்கு விளாடி இப்போது பளிச்சிடுகின்றன. படலைத் தட்டியின் சரசரப்பு.. ஜானகியை திஜுலலருக்குக் கொண்டுவருகிறது. லட்சமிதான் வந்துகொண்டிருக்கிறாள்.

கிழிந்த சௌலையை அவன் இடுப்பிலே சுற்றி இருக்கிறாள்.

மேற்கூட்டையின் பொத்தல்கள் வழியாக அவன் சிவந்த அழகான உடம்பு எட்டிப்பார்க்கிறது. சிக்குப்பட்ட லட்சமியின் கேசத்தில் வெண்காயச் சருகுகள் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கின்றன. அவன் இப்போது வெள்காயம் கிளரிக் கொடுத்து விட்டு நேரே தோட்டத்திலிருந்துதான் வருகிறாள்.

லட்சமியை எவ்வளவோ நாட்கள் ஜானகி பார்த்திருக்கிறாள். இருந்தபோதிலும் இந்த நிமிடம் ஏதோ ஒரு

கோணத்தில் வைத்தே ஜானகி லட்சமிகை எடை போடு கிறாள்.

லட்சமி வாழுகின்ற சமுதாயத்தில்தான் ஜானகி வாழ் கிறாள். பசி ஏற்படும்போது... லட்சமிக்கு ஏற்படும் உணர்ச்சி தான் ஜானகிக்கும் ஏற்படுகிறது. லட்சமி பசியைப் போக்கத் தன் உடலை வருத்துகிறாள்.

ஜானகி....?

“ ஓவ்வொருநாளும் உச்சி வெயிலில் சுடு புழுதியில் வயல்வரம்புகளில் வாழ்க்கையை ஒட்ட லட்சமி எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறாள்..! வறுமையைச் சாட்டி வெகு கலபமாக அவள் என்னைப்போல இந்த விபசசாரத் தொழிலுக்கு வராமல் ஏன் நிற்கிறாள்..?”

அவளிலும் பார்க்க நான் இவ்வையாக இருக்கிறேன்!

உடலிலே வலு இருக்கிறது-

மேடு பள்ளங்களிலும், சேறு சக்திகளிலும் உழன்று உழைத்து வயிற்றை நிரவ ஏன் என்னால் முடியாமல் இருக்கிறது?

நான் கெளரவும் பார்க்கிறேன்..!”

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக... மானத்தை வித்துக் கொண்டே நான் கெளரவும் பார்க்கிறேன்..!”

ஜானகியின் உள்ளம்தான் இந்தக் கேள்விகளையும் கேட்டு பதிலளியும் கொடுக்கிறது. பகுத்தறிவு வாதிகளினால் சீர் திருத்த முடியாத ஜானகியை ஏழை லட்சமியின் வாழ்க்கை முறை சிந்திக்க வைத்துவிட்டது. மனிதனைப் பார்த்து மனிதன் திருந்த வேண்டிய சகாப்தம் இது!

“ அம்மா புண்ணியவதி காலையீலை என்மகள் பெரியவளாகி விட்டாள். அவளுக்கு நாங்கள் இருக்கிற குடிசை கொஞ்சமும் பாதுகாப்பா இல்லை.

வயசு வந்த பெண் - வயித்துக்கு ஒன்று மில்லாட்டிக் கும் அச்சறுக்கையா வைச்சிருக்க வேணும் - குடிசை யைச் சுத்தி வேலிபோட ஒரு இருபது ரூபா இருந்தாக கொடு - மாசக் கடைசியிலை .."

லட்சமி பேசிக்கொண்டே இருக்கிறாள்

மீனாட்சியின் பேசீசும் நடத்தையும் ஜான்கியின் பீப்சார் வாழ்வுக்கு ஒரு சவாலாகவே இருக்கின்றன.

வறுமை என்று சொல்லிக்கொண்டு தவறான வழிக்குப் போகாதே -

கடுமையான உடல் உழைப்பு இருக்கு மறந்து விடாதே - என்று ஜான்கிக்கு லட்சமி சொல்லாமல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

உள்ளே போன ஜான்கி இருபது ரூபாவுடன் வருகிறாள். முந்தைய இரவு அவள் படுக்கையில் விழுந்த பணம் அது! தன்னுடைய மானத்தை விற்ற பணத்தை, இன்னொரு பெண்ணின் மானத்தை தாக்கக் கொடுக்கிறாள்.

லட்சமி போகிறாள்.

அவள் ஜான்கியைத் திருத்திவிட்டுத்தான் போகிறாள்.

ஜான்கி கைவிளக்கை ஏற்றுகிறாள்.

அமைதியாக அது கூடர் பரப்புகிறது.

நானை விடியும்.

அவளுக்கென்று ஒரு புதுயுகம் பிறக்கும் -

அங்கே கடுமையான உடல் உழைப்புத்தான் முதலனமாக இருக்கும்!

சுதந்திரன்
4-3-71

வானம் பார்த்த பூமி

பச்சைப் பசேலென்று பசுமையாக ஒரு காலத்தில் செழித்து விளைந்த வடிவேலுவின் நெல்வயல் இன்று பாளம் பாளமாக வெடித்திருக்கிறது. வடிவேலு இந்த ஜம்பது வயதிலும் சுறுசுறுப்பாக நிலத்தைக் கொத்திக் கொண்டிருப்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

வயலின் ஓரத்தில் அமைந்திருக்கும் அவருடைய குடிசையில் அவருடைய முத்தமகள் புளிதம் திண்ணையிலிருந்து பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தை ஒன்றின் கிழிச்சு சட்டையைத் தெருத்துக்கொண்டிருக்கிறார். புளிதத்திலைகு வயது முப்பத்துக்கு மேலாகியும் இன்னும் அவருடைய கழுத்தில் தானிக்கையிறு ஏறாத குறை அவரை வாட்டி வதைக்கிறது. அவளைக் கேட்டால் இன்னும் கொஞ்சம் காலம் இருக்கும் என்று அவசரம் என்றுதான் சொல்லுவாள்.

சிலருக்கு இது ஒரு அலட்சியமான பதிலாகத் தோன்றாம். மனவாழ்வு எங்கே இனிக்கிடைக்கப் போகிறதென்ற ரமாற்ற உணர்வு ஒன்றே அவள் இதயத்தில் படர்ந்துவிட அவள் தன்னையும் ரமாற்றி சமூகத்தையும் ரமாற்றவே இப்படிப்பட்ட ஒரு பதிலைக் கொடுக்கிறாள் என்று என்னத் தோன்றுகிறது.

கலியாணச் சந்தையில் அவள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுப் பல வருடங்களாகின்றன.

யொருள் இன்னும் விலைப்படவே இல்லை.

பத்தாயிரம் பதினெண்யாயிரம் என்று அவருடைய வாழ்க்கையின் விலை உயர்கிறது.

அவருக்கு வயது கூடக்கூட அவருடைய மனவாழ்வு வடிவேலுவைப் பொறுத்தவரை ஒரு சிக்கலான பிரச்சினையாகவே போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

இந்தக் குமரை விலைப்படுத்தாமல் ஒன் இன்னும் வைதி திருக்கிறாய் என்று வெளிச்சமாகப் பலர் அவரைக் கேட்பது அவருக்குத் தெரியும்.

அந்தக் கேள்வியின் உண்ணத்தைத் தாங்க முடியாமல் வடிவேலு வெட்கித் தலை குளிவதும் அவருக்குத் தெரியும். அந்தக் கேள்விக்குரிய பதில் கூடும்பத்து வறுமைதான் என் பதும் அவருக்குத் தெரியும்.

பகுத்தறிவு மேடைகளிலே அவள் பார்த்த சில சீர்திருத்த வாதிகளின் பைகள் சீதணம் - இனாம் - என்று பல வழி களாலும் நிறைந்து கொண்டிருப்பதையும் அவள் பார்த்துக் கொண்டுதானிருக்கிறாள். இந்த நிலையில் அவள் தன்னுடைய வாழ்வு ஒளிபெறும் என்ற நம்பிக்கையை எப்படித் தன் இதயத்தில் வளர்க்க முடியும்?

தன்னுடைய மணவாழ்வு என்ற இந்தச் சிக்கலான பிரச்சினையை இனி நினைப்பதே இல்லை என்று பல தடவைகள் அவள் முடிவெடுத்தாலும் பிரச்சினை அவளை விடுவதாக இல்லை.

புனிதத்தின் பார்வை இப்போது கூடுமண்ணிலே கொத்துக் கொண்டிருக்கும் வடிவேலுவில் பட்டுத் தெறிக்கிறது. பெற்ற தகப்பனை இந்த வயதில்.. இந்த நிலையில் பார்க்க அவருக்கு கண்ணீர் திரை போடுகிறது. அவர் சிந்துகின்ற வியர்வைத் துளிகளின் பெரும்பகுதி தனக்குச் சீதணமாகச் சேர்க்கப்படும் பணமாகவே அமையப் போகிறதென்பதை எண்ண அவருடைய நெஞ்சு விம்முகிறது. இன்னும் கூட யாரோ அவளை பெண் பார்க்க வர இருக்கிறார்கள்.

யாரோ என்ன... செல்வராசாதான்!

தன்னை அழகாக அலங்கரிக்க வேண்டுமென்று அவள் ஆசைப்பட்டாலும், இந்த முப்பது வயதிலும் என்ன அலங்காரம் வேண்டிக்கிடக்கு என்று சலிப்பு ஏற்படத்தான் செய்தாலும், தானும் வாழ்க்கையில் பிரவேசிக்கவேண்டுமே என்

நொரு எண்ணம் ஏறிபட வெறுப்பு விருப்பாக மலரிகிறது. அவனுடைய சகோதரங்களின் ஆரவர்ரம் அவள் வனத்தை வெகுவாக ஈரிக்கிறது.

அந்தப் பிள்ளைகள் பசியோடு பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வருகிறார்கள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அவள் இப்பேரது தன்னை அலநிகரிக்க முடியுமா?

கடைக்குட்டி செல்வம் திண்ணையில் தவழ்ந்து மகிழ்ச்சி யில் தன் பிஞ்சு விரல்களை அவர்களுக்குக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்த எல்லா ஜீவன்களுக்கும் அரண் அவள்தான்.

தாய் செத்த பிறகு இந்தக் குடிசையின் இயந்திரமே அவளிதான்.

ஆரவாரத்துடன் நுழைந்த அவனுடைய சகோதரங்கள் மூலைக்கொல்வொன்றாகப் புஸ்தகங்களை வீசி ஏறிந்து விட்டுக் குழந்தைச் செல்வத்தைக் கொஞ்சவதற்குப் போட்டிப் போடுகிறார்கள்.

ராசத்தைப் பங்கு போடத்துடிக்கும் அந்தச் சின்னங்கிறு ஜீவன்களைப் பாரிக்கப் பாரிக்க அவனுடைய நெஞ்சு விம்மிப் பூரிக்கிறது.

வயலிலே கடுமையாக உழைத்துவிட்டு வந்த வடிவேலு களைப்புத்திரக் கருவாட்டுக் குழம்புடன் ஒருபிடி பிடிகிறார். மற்றப் பிள்ளைகளெல்லாம் சாப்பிட்டபின் குழந்தையையும் எடிக்கிக் கொண்டு விளையாடப் போய்விட்டார்கள். வடிவேலு சுருட்டு ஒன்றைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு திண்ணையில் யந்து உட்காருகிறார்.

பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தையின் சட்டை இன்னும் தைத்தபாடில்லை. சட்டைக்குரிய குழந்தை இப்போது முற்றத்திலே நின்று அவளைப் பரிதாபமாகப் பார்க்கிறது. வானம் பார்த்து நிற்கும் பூமியையும் வாழ்க்கைக்காக ஏங்கி நிற்கும் இந்தப் புனிதத்தையும் வடிவேலு மாறி மாறிப்

பார்த்துப் பெருஞ்சுவிட அவள் நீர் நிறைந்த விழிகளி
னாடாக அவரைப் பார்க்க வேண்டி இருக்கிறது.

“புனிதம்! இந்தத் தடவையும் வெயில் வாட்டுது.
மழை வரும் என்ட நம்பிக்கையில்லை... வயலும்
விளைய மாட்டுது... உன்றை கலியாணமும் நடக்கு
மெண்ட நம்பிக்கை இல்லை”.

வடிவேலுவின் இந்த விரக்தியான வார்த்தைகள் அவ
ஞடைய நெஞ்சைத் துளைக்கவும் தையல் ஊசி அவள்
விரவிலே குத்தி இரத்தத்தைக் கசிய வைக்கவும் சரியாக
இருக்கிறது.

இந்த வருஷமும் கல்யாணம் நம்பிக்கையில்லையாம்.

மனதாலே விமமிக் கொண்டிருந்தவள் ஒரேயடியாக
அழுது தீர்க்க ஆசைப்படுகிறாள்.

வடிவேலு மெஸ்ல எழும்புகிறார்.

குறைச்சருட்டைப் பத்திரமாக இடுப்புக்குள் செருகிறார்.

மறுபடியும் வயலுக்குப் போக அடினடுத்தவரி, புனிதத்
தினி பக்கம் திரும்பாமலே.

“குடிசையைத் துப்புரவாக வைச்சுக் கொள்... சாயந்
தரம் செல்வராசன் உண்ணப் பெண்பார்க்க வாறது
தெரியுந்தானே...!”

சொல்லிக் கொண்டே அவர் போகிறார்.

செல்வராசனுடைய வரவையே புனிதம் எதிர் நோக்
கிக் கொண்டிருக்கிறாள்,

பத்து வருடங்களுக்கு முன் பார்த்த அவனை மீண்டும்
பார்க்க அவள் உள்ளம் சிறகடித்துப் பறக்கிறது.

கொழும்பில் உள்ள ஒரு கடையில் சாதாரண கணக்கை
பிள்ளையாக இருக்கும் அவன் பத்து வருடங்களுக்கு முன்
தன் தாயிடம் அடம் பிடித்துப் புனிதத்தையே கட்டிக்கொடு
என்று வாதாடியது புனிதத்துக்கும் ஓரளவு தெரியும்.

புனிதத்துக்குச் சீதனம் இல்லையடா என்று செல்வரா சனின் தாய் செல்வராசனுக்குச் சொன்னபோது, வெறும் கழுத்தோடை அவள் வரட்டும், நான் அவளை ஏற்றுக் கொள்கிறேன் என்று அவன் சொன்னதை எப்போதோ யார் மூலமாகவோ பேட்டது இப்போது அவனுக்கு ஞீப கத்துக்கு வருகிறது.

அவள் குடிசையைத் துப்பரவு செய்யும் போது மணி முன்று இருக்கலாம்.

அவனுடன் பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தைகள், அவனுடைய சகோதரங்கள் சேரிந்து கொள்கின்றன.

“அக்காவுக்குக் கல்யாணம்... அக்காவுக்கு கல்யாணம்...” குழந்தைகள் கத்திக் கத்திக் குதாகவிக்கின்றன.

அவனுக்கு அமுவதா சிரிப்பதா என்று தெரியவில்லை.

ஒரு குழந்தையின் மனோபாவத்துடனே இந்த நிமிடம் அவள் நிற்கிறாள்.

அவனுடைய கல்யாணத்தை அந்தச் சின்னஞ்சிறு ஜீவன் களும் அவளைப்போலவே எவ்வளவு ஆவலோடு எதிர் நோக்குகின்றன !

வாசலில் இப்போது செல்வராசன் வந்து கொண்டிருக்கிறான்.

அவவனத் தொடர்ந்து அவனுடைய தாய், சகோதரி, குழந்தைகள் எல்லோரும் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தட்டிக்குப் பின்னால் புனிதம் மறைகிறான்: தட்டியின் பொத்தல்கள் வழியாக அவளையும் மீறி அவளது பார்வை செல்வராசன் மேற்பதிகிறது. பத்து வருடங்களுக்குமுன் அவள் பார்த்த அதே செல்வராசன்தான்!

சம்பிரதாயமான பேச்சுக்கள் சிரிப்புகள் அங்கே அவை மோதுகின்றன.

புனிதத்துக்குத் தன் குரல் கேட்க வேண்டும் என்ற முனைப்பில் செல்வராசனும் உரத்துக் கலைத்துத் தேவை இல்லாதவற்றிற்கெல்லாம் சிரிக்கிறான்.

புனிதம் எல்லோருக்கும் தேநீர் கொண்டு வருகிறாள். மறுபடியும் அவள் தட்டிக்குப் பின்னால் மறைகிறாள்.

சிதனப் பேச்சுக்கள் ஆரம்பமாகின்றன.

அவனுக்குத் தெரியும் இந்த வரஸ்தான் தன் தகுதிக்கு ஒத்துவரக் கூடியதென்று. சறுக்கு மரம்போல இருக்கின்ற அவனுடைய வாழ்வுக்கு மூலகாரணம் சிதனப் பிரச்சனை. சமுதாயத்தில் சிதனப் பிரச்சனை இல்லாமல் இருந்தால் அவள் இன்று ஒரு பூத்துக்குலுங்கும் மரமல்லவா...!

“இல்லை இல்லை யென்றாலும் மூவாயிரத்துக்கு நகை போடத்தான் வேணும்...”

செல்வராசனின் தாய் ஆரம்பித்து வைக்கிறாள்.

செல்வராசன் அபிப்பிராயங்களை வெளியிடத் தெரிய மற்றவள் போலக்காணப்படுகிறான். முற்றத்திலே விளையாடும் குழந்தைகளில் அவன் பார்வை பதிந்திருக்கிறது.

எவ்வித தயக்கமுயில்லாமல் மூவாயிரம் ரூபாவுக்கு நகை போடுவதற்கு வடிவேலு தலை ஆட்டுகிறார். செல்வராசனுடைய தாயின் பல்லெல்லாம் பளபளக்கின்றன.

நெஞ்சில் பாறாங்கல்லைப் போட்டு உழக்குவதைப் போன்ற மனப்பிரமையில் தட்டி மறைவில் நின்று புனிதம் அவள்தைப்படுகிறாள்.

“இருக்கிற வளவையும் எழுதிவிடுங்கோ...”

செல்வராசனுடைய சகோதரி முனுமுனுக்கிறாள்.

வடிவேலு அதற்கும் சம்மதிக்கிறார். இந்தக் கட்டத்தில் செல்வராசன் முற்றத்துக்கு வந்து விடுகிறான். அவனைப் பார்க்க அவனுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வருகிறது. சிதன மாக ஒன்றும் வேண்டாம் என்று ஒரு காலத்தில் முழுங்கின வன், இன்று...?

அவனுக்குத் தன்னிலே ஒரு வெறுப்புத் தோன்றுகிறது. தன்னுடைய இந்த நிலையை நினைத்து நினைத்து அவள் வெதும்புகிறாள். அவள் வெதும்பி என்ன பலன் - ?

அவனுடைய நிலையை உணரவேண்டிய உணரக்கூடிய .. சக்திகள்லவா சமுதாயத்தில் தோன்ற வேண்டும். அந்தச் சக்திகள் தோன்றும்வரை புனிதத்தைப் போல என்னற்ற வர்களின் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்துகொண்டுதானிருக்கும்.

செல்வராசனின் தாய் மறுபடியும் ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

'காசாக மூவாயிரமாவது தரத்தான் வேணும் ..'

செல்வராசனின் தாய் சொல்லிவிட்டு ஒரு அசட்டுக் கிரிப்பை அவிட்டுவிடுகிறாள். வடிவேலு நீண்ட நேரம் யோசித்துவிட்டு அரைமனதுடன் தலையசைப்பது அவனுக்குத் தெரிகிறது. அவரிடம் அவனுடைய கல்யாணத்துக்கென்று ஒரு நூறு ரூபா தன்னும் இல்லையென்பது அவனுக்குத் தெரியும். யாருடைய காலில் விழுந்தாவது .. காசைச் சேர்த்து .. இந்த வரணை விடக்கூடாது என்ற என்னத்தில் சம்மதித்திருக்கிறார் என்பதை அவள் அறிவாள்.

புனிதத்தின் பார்வை இப்போது அவனுடைய சகோதரங்களின் பக்கம் தெறிக்கிறது. வயிற்றுக்குப் போதிய உணவில்லாமல் நலிந்து மெலிந்து எலும்பும் தோலுமாக இருப்பதைப் பார்க்க அவள் விமர்க்கிறாள்.

அந்தக் குழந்தைகளின் உடைகளெல்லாம் மிகப் பழையன. அடிக்கடி துவைத்துத் துவைத்துக் காவி ஏறி .. கிழியும் நிலையில் இருக்கின்றன.

படிக்கக் கூடிய நல்ல அறிவு நிறைந்திருந்தும் அந்தக் குழந்தைகள் பசியோடு போராட முடியாமல் பல நாட்கள் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகாமல் இருக்கும் நாட்களை அவள் தன் மனத்துக்குள் நினைக்கிறாள்.

கண்ணத்தில் கண்ணீர் வெள்ளம் ஜோலம் போடுகிறது.

முப்பின் திரைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விழுகின்ற நிலையில் வயது முப்பதைக் கடந்துவிட்ட அவள் வாழ்க்கையின் பாதி அத்தியாயத்தை முடித்து விட்டாள்.

குழந்தைகள் அப்படியல்ல.

வாழவேண்டியவைகள்; வாழத்துடிப்பவைகள். ஒரு புதிய சமுதாயத்தின் அடிநாடம் அவைகளிதான்.

ஆறுகுழந்தைகளின் அவலமான வாழ்வை நீக்கி, அந்தக் குழந்தைகளாவது இந்த சமுதாயத்தில் ஒரு புதிய நம் பிக்கையுடன் வாழவேண்டும் என்றொரு உத்வேகம் அவளில் நிறைந்து விளங்குகிறது.

அவள் சைகை காட்டி வடிவேலுவைக் கூப்பிடுகிறாள், இந்தக் கல்யாணத்தில் தனக்கு இஷ்டமில்லை என்று அவள் கூறுகிறாள். அவர் அவனுடைய கைகளைப் பிடித்து மன்றாடுகிறார்.

பாவம்... தன்னுடைய மகளின் கஸ்யாணம் நல்லபடியாக நடந்து அவனுக்கு ஒரு வாழ்வு கிடைக்க வேணுமென்ற பாசத்துடிப்பு அவருக்கு..!

செல்வராசன் ஏதோ பேச வாயெடுக்கிறான்.

அவனை அவனுடைய தாய் பேச விடவில்லை.

“ முப்பது வயதுக் குமரை வைச்சுக்கொண்டு ஓசியிலை கட்டிக் குடுக்கலாமென்ட என்ன மோ ..”

செல்வராசனுடைய தாய் சொல்லிக் கொண்டே மனத் தெரியம் இல்லாத செல்வராசனையும் இழுத்துக் கொண்டு போகிறாள்.

வடிவேலுவின் குனிந்த தலை நிமிரவில்லை.

அவர்கள் போவதை அவள் அமைதியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

சஞ்சலமான மணப் போராட்டங்களினால் திசைமர்நிப் போன அவருடைய வாழ்க்கைப் பயணம் ஏதோ ஒரு திசையில் போகத் தொடங்குகிறது.

வானம் பார்த்த பூமியையும் புனீதத்தையும் மாறி மாறிப் பார்த்த வடிவேலு குடிசைக்குள் நுழைகிறார்.

முற்றத்திலே குழந்தைகள் விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றன.

“அக்கா! எப்ப உனக்கு கல்யாணம்?“ அவளைப் பார்த்துக் கேட்ட ஒரு சகோதரத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து சிரிக்கிறாள்.

“அக்காவுக்கு ஈல்யாணம்... அக்காவுக்கு கல்யாணம்...“

குழந்தைகள் இன்னும் குதூகலித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன.

அவரும் அவரிகளுடன் சேர்ந்து சிரிக்கிறான். அவரும் வளர்ந்துவிட்ட ஒரு குழந்தைதான்! அவள் இனி அழப் போவதில்லை.

அவருடைய கண்களில் இனி கண்ணோரே இல்லை...

அவருடைய எண்ணாத்தில் இனி தன்னுடைய வாழ்வைப்பற்றிய கவலையே இல்லை! அடுத்த வீட்டு குழந்தையின் சட்டையை அவள் இப்போது தைக்கத் தொடங்கிவிட்டாள்.

வானோலி மஞ்சரி
ஒக்டோபர், 1971.

ஞானப்பால்.....

“எளிய கீழ்சாதி நாயே! திரும்பிப் பாரடி உன்றை
குழந்தையை ..”

குரல் வரும் திசைகேட்டுத் திரும்பிப் பார்க்கிறாள் லட்சமி.
அங்கே அவள் கண்ட காட்சி...

லட்சமியின் மேனி சிலிரிக்கிறது.

கண்கள் சிவக்கி .. உதடுகள் துடிதுடிக்க.. ஆத்திரமும்
ஆவேசமும் நெஞ்சிலே கொப்புளிக்க, யாரோ கடித்துவிட்டு
எறிந்த எச்சில் வாழைப்பழத்தைச் சுவைத்துக் கொண்டிரு
கும் தன் இரண்டரை வயசுக் குழந்தையைத் தானிருந்த
இடத்துக்கு இழுத்து வருகிறாள் லட்சமி.

கொழுந்து விட்டெரிகின்ற கற்புர ஜாவாஸ்லயின்
வாசனை ஜீவ ஒலி நிறைந்த கோவில் மணிஓசை - அர்சு
சகர் விழரகத்துக்குக் காட்டுகின்ற தீப ஒளி - எதுவுமே
லட்சமிக்கு இப்போது பெரிதாகத் தெரியவில்லை.

பக்தி என்ன பசியைப் போக்கி விடுமா - ?

குழந்தையின் வயிற்றிலே மட்டுமல்ல... தன்னுடைய
வயிற்றிலும் மூண்டெரிகின்ற பசி என்ற நெருப்பை இங்கே
கையெடுத்துக் கும்பிட்டால் அனைக்கலாம் என்று அவள்
நம்பியிருக்கவில்லை. பின், அவள் எதற்காக இந்தக் கோயிலுக்கு வருகிறாள்?

கோவில் முன்றிலை அழகாகக் கூட்டினால் அவளுடைய
வயிற்றுக்குக் கொஞ்சம் கோயிற் புக்கை கிடைக்கும் -

இந்த ஒன்றுக்காகத்தான் அவள் இங்கே ஒவ்வொரு
நாளும் வருகிறாள்.

வெட்கத்தைவிட்டு வெளிச்சமாகவே இந்த உண்மையை அவளால் ஒப்புக்கொள்ள முடியும். வெட்கத்தைப் பார்த்தால் சமுதாயத்தில் இந்த ஏழை ஜீவனால் வாழ முடியுமா? பூசை முடியும் வரைக்கும் பொறுமையோடு இந்த மனல் கும்பி யில் அவள் உட்காந்திருப்பாள்.

இப்போது பாதி வாழைப்பழத்தை மீண்டும் சுவைக்க வேண்டுப் பன்ற பசியில் வந்த ஒரு ரோஷ்த்தில் அவளுடைய மடியிலிருந்து குழந்தை எழும்பிக் குதிக்கிறது.

குழந்தையின் உணர்ச்சிகள் அவளையும் சேர்த்தே சுடு கின்றன.

மண்ணோடு மன்னாகக் கலந்துவிட்ட பாதி வாழைப் பழத்தைக் காட்டிக் காட்டி குழந்தை இரைகிறது.

அவள் குழந்தையைத் தன் மடியில் அமுக்குகிறாள். குழந்தை விடுவதாக இல்லை.

அவளுடைய கை சொல்வழி கேளாத குழந்தையின் முதுகைப் பதம் பார்க்கிறது.

குழந்தையின் வாயைத் தன் கைகளால் பொத்தி அதன் குரலை நசுக்கி... பாவம்! குழந்தைக்கு ஒரே களைப்பு, அது சரிந்து விடுகிறது.

பசித்த வயிற்றுக்குக் கொஞ்சம் பச்சைத் தன்னியாவது விடுவோம்... என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டு ஒரு துண்டை விரித்துக் குழந்தையைப் படுக்க வைத்து விட்டு கிணற்றை நோக்கி நடக்கிறாள்.

கிணற்றுக்குக் கொஞ்சம் ஒதுக்குப் புறத்தில் சிரட்டையோடு நின்று தன்னீர் அள்ளித் தரும்படி ஓவ்வொருவரை முடியும் மன்றாடுகிறாள்.

“தள்ளடி விசரி... மூலவிதானைப் பூசை முடியப் போகுது ..

உள்குத் தண்ணி அள்ளி மினைக்கெட்டா
நான் பூசையே பாக்கேலா.....”

மாரோ வெள்ளை வேட்டிப் பக்தன் ஒருவன் அரைகுறை
யாகக் கால்களில் தலையீரை வார்த்துக்கொண்டு அவசர
அவசரமாக உள்ளே ஒடுகிறான்.

நாவரண்டு..... தண்ணீருக்காக வெறும் பச்சைத்
தண்ணீருக்காக்க் கெஞ்சுகின்ற இந்த ஏழை தாழ்ந்த ஜாதி
ஜீவனுக்கு இரங்க முடியாதவன் உள்ளே போய்க் கல்லைப்
பார்க்கப் போகிறானா - கடவுளைப் பார்க்கப் போகிறானா?

இருண்ட கோவிலுக்குள் கடவுள் இல்லை. ஏழைகளின்
இதயங்களில் இருக்கும் கடவுளைக் காணமுடியாதவன் - சமய
வாதி என்று சொன்னால் அந்தச் சமயவாதிக்கும் மோசடிக்
காரனுக்கும் வித்தியாசமே இல்லை!

“எட்டி நின்டு பிடியடி ..”

இப்போது அரைகுறையாகப் புன்னியம் செய்த ஆத்மா
ஒன்று அவளுக்குத் தண்ணீர் வார்த்து விடுகிறது.

பசித்த வயிற்றில் வெறுமையாக விழுந்த பச்சைத்
தண்ணீர் வயிற்றில் புரளி பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறது.
அவளுக்கு ஓங்காளிக்கிறது.

அடிவயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு...குமட்டிக்...குமட்டி
...குடித்த தண்ணீர் அவ்வளவும் வெளியே வருகிறது.

தடுமாறி அவள் விழுந்து விட்டாள்.

குழந்தைக்கும் கொண்டு வந்த தேடக்கிடைக்காத திர
வியம் சிந்துப்பட்டு அதை மண் உறிஞ்சிக் கொண்டிருக்கிறது.
விழுந்தவள் - மணல் கும்பியை நோக்கி நடக்கிறாள்.

அவளுடைய மூழந்தையை அங்கே காணவில்லை.

கற்று முற்றும் பார்க்கிறாள்.

அவளுடைய உடம்பு சிலிர்க்கிறது.

பிரளயம் ஒன்றின் வாசற்படியில் நிற்பது போன்ற ஒரு மனப்பயம் அவனுக்கு ஏற்படுகிறது.

அவள் தன் குழந்தையைப் பார்த்துவிட்டாள். கொஞ்சமும் எதிர்பாராத இடத்தில் பார்த்து விட்டாள். அவள் இதயம் வேகமாக அடித்துக் கொள்கிறது.

அவள் குழந்தை ...

கேரவில் உள் வீதியில் தீர்த்தக் கொட்டு வழியாக வெளியே விழும் அபிஷேகம் செய்யப்பட்ட பாலைக் குடிப் பதில் மற்றக் குழந்தைகளுடன் நசிபடுகிறது.

இப்பேரது - பாலைக் குடிப்பதில் ஏற்பட்ட ஒரு கடும் போட்டி - இந்தக் குழந்தையைக் கீழே நசித்து விடுகிறது.

“ டேய் - கெட்டசாதி லெட்சுமியடை குழந்தையடா - கோவிலுக்குள்ளை நுழைஞ்சுட்டுத்தா.”

ஒருவன் சப்தம் போடு மற்றவர்களும் தொடர்ந்து இரையத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

துடிக்கின்ற நெஞ்சில் வெடிக்கின்ற வேதனைகளைச் சமந்து கொண்டு வெளி மண்டபம் வரை தட்டுத்தடுமாறி வருகிறாள் லட்சமி. குழந்தைகளின் இரைச்சலைக் கேட்ட மாத்திரத்தே அவள் இதயம் வேகமாக அடித்துக் கொள்கிறது.

முதல் வெள்ளிக்கிழமை, கிணற்று வாளியில் தெரியாமல் முட்டிவிட்ட குற்றச்சுக்காக அவனுடைய சாதியைச் சேர்ந்த ஒருவனைக் கோயில் நிர்வாகிகள் வாயாலும் மூக்காலும் இரத்தம் வருமளவிற்கு அடித்துத் திருப்தி கண்டது லட்சமியின் ஞாபகத்துக்குவர அவளைப் பயம் கவ்வுகிறது.

குழந்தைகளின் இரைச்சலைக் கேட்டுக் கோவில் தர்மகார்த்தா தீர்த்தக் கொட்டடிக்கு வருகிறார். லட்சுமியின் குழந்தையை அடையாளம் கண்டுவிட்ட ஆத்திரத்தில் அவருடைய கண்கள் சிவப்பேறிப் போயிருக்கின்றன.

“ஜியா— குழந்தையைத் தொடாதையுங்கோ என்னை
வேணுமெண்டாக் கட்டிவைச்சு அடியுங்கோ—”

அவளுடைய பாசக்குமுறல் பரிதாபமாக ஒலிக்கிறது.

குழந்தையைத் தரதர வென்று இமுத்துக் கொண்டு
வெளியே வருகிறார் தர்மகாரித்தா. குழந்தையின் மென்மை
யான பாதங்கள் தரையில் உரையும் போது அவள் அதைப்
பார்க்க முடியாமல் கண்களை மூடித்திறக்கிறாள்.

தர்மகாரித்தா குழந்தையை அலாக்காக வீசி வீடுகிறார்.
குழந்தை சுவர் ஒன்றுடன் மோதி விழுந்து துடிக்கிறது.

“தாழ்ந்த ஜாதி நாயே! குழந்தையைக் கோயிலுக்
குள்ளைவிட உனக்கென்னடி நெருசுத் துணிவு ?”

தர்மகாரித்தா சொல்லிக்கொண்டே, வட்சமியின் தலைமயிரை
ரைப் பிடித்து இமுத்து மாறிமாறிக் கண்ணங்களில் அடிக்கிறார்.

தூணோடு அவளுடைய மண்டை மோதுப்பட்டுக் கண்ணத்தில் இரத்தம் வழிந்தோடுகிறது. தண்ணுடைய கண்ணத்தில் வழிகின்ற இரத்தத்தைத் துடைக்குமுன் அவளுடையகைகள் இப்போது குழந்தையின் கண்ணீரைத் துடைக்கின்றன. குழந்தையை மார்போடு அனைத்துபடி நகர்கிறாள்.

“சண்டாளப் பிராயச்சித்தம் செய்யவேணும்”.

தர்மகாரித்தா குருக்களுக்கு உத்தரவு போடுகிறார்.

“சண்டாளப் பிராயச்சித்தம் ”

“தேவி! இந்த இரக்கமற்ற மனிதர்களுக்குத்தான் நாங்கள் சண்டாளர் - உனக்குமா நாங்கள் சண்டாளர் ஆகிவிட்டோம்.”

அவள் உதடுகளிலிருந்து பலமான அந்த வாரித்தைகள் பலவீணமாக ஓலிக்கின்றன. அவள் குழந்தையுடன் மேற்கு வீதி நோக்கி வருகிறாள்.

அவனுடைய வயிற்றுக்கு ஆகாரமாக வர இருந்த கோயில் புக்கையைக் காகங்கள் கொத்திக் கொண்டிருக்கின்றன: அவனுக்குக் கண்ணீர் திரைபோடுகிறது.

பட்டுத் தெறித்த வெயிலில் அழகான மின்னிக்கொண்டிருக்கும் கோயிற் கோபுரத்தின் செப்புக் கலசங்களைத் தீணுடன் பார்க்கிறாள். குழந்தையின் அழுகுரல் இன்னும் ஓயவில்லை.

“ படித்துறையில் தகப்பனைக் காணாமல் அழுத ஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்கு ஞானப்பால் ஊட்ட எழுந்தருளிய உமாதேவியார்...”

இந்த ஏழை தாழ்ந்த ஜாதிக்காற ஸ்த்ரையியின் குழந்தைக்காக என்ன செய்யப் போகிறார் டு”

ஏதோ ஞானம் பிறந்தவளைப்போல அவள் இப்போது தன் மனத்துக்குள் தானே கேட்டுக்கொள்கிறாள்.

கதந்திரன்
19-12-71.

வாழ்க்கை ஒப்பந்தம்....

சற்று முன் பலமாகப் பெய்த மழை இப்போது வெகு வாக அடங்கிவிட்டது. ஒழுங்கையில் கரையுண்டு ஓடிய வெள்ளமூழ் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வற்றிவிட்டது. மன்னின் மணம் மட்டும் மறையவே இல்லை. சேறும் சக்தியும் நிறைந்திருக்கும் இந்த ஒழுங்கையில் நடந்து போவது தியாகு வக்கு அவஸ்தையாக இருக்கிறது. கிராமத்திலிருந்து ஒதுக்கப்பட்டு அநாடையாக இருக்கும் குடிசைகள் நிறைந்த இந்தப்பகுதிக்கு இந்த ஒழுங்கைதான் மெயின் ரோட்டு... “ரோட்டுப்” பேசி வாழ்பவர்களின் வாசனை இங்கே அதிகம். இதனாலேதான் தன்னை இங்கே யாரும் பார்த்து விடக் கூடாது என்ற அச்சத்தில் அவதானமாகவே நடந்து போகிறான் தியாகு.

கறுத்த வானத்தின் உறுமல்... கண்ணெப் பறிக்கும் மின் னல்... மீண்டும் ஒரு பெருமழைக்காக ஒத்திகை பார்க்கின்றன. ஒழுங்கையில் இன்னொரு திருப்பத்தில் அமைந்திருக்கும் கமலாவின் குடிசையை நோக்கி - நடையைத் துரிதப்படுத்து கிறான் தியாகு. கமலாவை நினைக்க நினைக்க அவனுக்கு நெஞ்சு கொள்ளவில்லை. அவள் மீது அவன் அருவருப்பு அடைந்தாலும் அவனுடைய அவமான வாழ்வுக்காக அவனுடைய உள்ளம் தூடிக்காமல் இல்லை.

பழைய கணவுகளுக்காகப் புதிய கண்ணீரைச் செலவிட அவனுக்கு ஒரு மாதிரியாகத்தான் இருக்கிறது. அவள் மீது அவனுக்கு என்றோ ஒரு உரிமை ஏதோ ஒரு விதத்தில் இருக்கிறது. அவள் யாரோடு ஒருவனுடன் ஊரைவிட்டு ஒடிப்போன போதே அதன் உரிமையும் அழிந்துவிட்டது. ஊர் ஒன்று சேர்ந்து அவளைக் கெட்டவள் என்று திட்டிய காலங்களிலெல்லாம் மௌனமாகத் தன் மனதுக்குள் அழுது தீர்த்திருக்கிறான்.

அவருடைய அவசரமான முடிவுக்காக அவன் இந்த வினாடியும் அனுதாபப்படுகிறான். வாழ்க்கையில் அவளைப் பொறுத்தவரை அவள் ஏற்படுத்திக் கொண்டமுடிவு அவருக்கு அன்று அவசரமானது மட்டுமல்ல அவசியமானதாக வந்தான் இருந்தது. அவள் தன்னுடைய திருமண ஆசையைக் கூக்கம் இல்லாமல் வெளிச்சமாகவே அன்றைக்குச் சமுதாயத்துக்கு முன்னால் ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராக இருந்தாள். வெறும் கஞ்சியோ தண்ணியோ... நிறைஞ்ச மனதோடு நிம்மதியாகச் சாப்பிடுற ஒரு வாழ்க்கைக்காகத் தன்னை ஒழுங்காக வைத்துக் காப்பாற்றக் கூடிய ஒரு கணவனை அவளாகவே அன்றைக்குத் தனக்குத் தேடிக் கொண்டிருந்தாள்.

வெறும் சிம்னி இல்லாத கைவிளக்குக் காற்றோடு எவ்வளவு காலத்துக்குப் போராட முடியும்? தியாகு அவளைக் கல்யாணம் செய்ய வேண்டும் என்ற ஆசையைத் தன் நெஞ்சிலே தாராளமாக வளர்த்துக்கொண்டாலும் அந்த ஆசையைப் பற்றி வெறுவடை செய்யக்கூடிய துணியும் தன்னம்பிக்கையும் அன்று துளிகூட இருக்கவில்லை.

தன்னையே பாதுகாக்க முடியியாதவன்... அவளையும் சேரித்து எப்படிப் பாதுகாக்க முடியும்? கமலா தியாகுவிடம் காலம் பூராவும் காதலி என்ற ஸ்தானத்தில் இருக்கத் தயாராக இல்லை. வெளிச்சமாக மனைவி என்ற ஸ்தானத்தையே அவனிடம் அவள் எதிர்பார்த்தாள்.

காலம் முழுவதும் காதல் என்று சொல்லிக்கொண்டு, தன்னை ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்க அவருக்கு நேரமும் இல்லை - ஏழைப் பெண்ணான அவளால் அந்த நிலையில் பாழவும் முடியாது. அவளைப் பொறுத்தவரை அவருடைய வாழ்க்கையின் அவசரம் தியாகுவிடம் கொஞ்சம்கூட இல்லை. அவள் ஓடிப்போனதில், அவள் என்ன தவறை அவளிடம் காணமுடியும்?

இரு வருடங்காலத்தின்பின் கமலா இப்போதுதான் ஊருக்குத் திரும்பியிருக்கிறாள். நம்பியவனால் கைவிடப்பட்டு

அந்த நம்பிக்கையின் சுமையாக ஒரு குழந்தையையும் சுமந்தூ
கொண்டு கிராமத்தில் வாழ வெட்கப்பட்டுச் சமூகத்தின்
இருண்ட இந்தப் பகுதியிலே வாசம் செய்ய வந்திருக்கிறாள்.
இந்தக் குடிசைகள் நிறைந்த பகுதியிலேதான் அவள் வாழ்
கிறாள் என்ற செய்தியைக் காலையிலேதான் கொழும்புப்
பயணத்திலிருந்து வந்த தியாகுவின் காதுகளில் போட்டிருக்
கிறான் அவனுடைய நண்பன் நடராசன். அது மட்டுமல்ல,
கமலாவின் குடிசைக்குள்ளே அடிக்கடி நுழைந்து வரும் சில
இளம் வட்டங்கள் பற்றியும் நடராசன் தியாகுவிடம் கூட்டிக்
குறைத்துச் சொல்லியிருக்கிறான். கமலா ஊரைவிட்டு ஒடிப்
போனதில் அவள்மீது அவன் ஆத்திரப்பட நியாயம் இல்லா
விட்டாலும், அவள் ஒரு குழந்தையோடு சமுதாயத்தின் இந்த
இருண்ட பகுதியில் நடத்துகின்ற வாழ்க்கையை நினைக்கத்
தான் அவனுக்கு அருவருப்பும் ஆத்திரமும் வருகிறது.

“என்னைத் திருத்த உனக்கென்ன உரிமை இருக்கு”
என்றெரு கேள்வி அவளிடமிருந்து பிறக்காது — பிறக்கக்
கூடாது என்றோர் ஊரைவிலேதான் அவளிடம் அவன்
போய்க் கொண்டிருக்கின்றான். சேறு நிறைந்த பாதங்களைக்
குடிசையின் வாசலிலே துடைத்துக் கொண்டு தாழ்வாரத்
தின் ஓர் ஒதுக்குப் புறத்திலே குந்திக் கொள்கிறான்.

குடிசையின் வாசல் தட்டியால் மறைக்கப்பட்டுள்ளது.

குடிசையின் பக்கச்சுவர்களாக இருக்கும் தட்டிகளின்
பொத்தல்கள் வழியாக தியாகு தன்னுடைய பாரிவையை
உள்ளே செலுத்துகிறான்.

வெறும் சிமிலி இல்லாத விளக்கொன்று மங்கலாக ஒளி
பரப்பிக் கொண்டு காற்றோடு ஜீவ மரணப் போரட்டம்
நடத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

அந்த விளக்கு அணையப் போகும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்
பத்திலும் அவள் கைகளால் விளக்கின் ஒளியைச் சுற்றி வளை
யம் அமைத்து விளக்கை எரிய வைத்துக் கொண்டிருக்கும்

காட்சி அவளுடைய வாழ்க்கை நிலையைத்தான் அவனுக்கு நினைவுட்டுகிறது. அவளுடைய குழந்தை அவளுடைய மடியிலே படுத்துக்கொண்டு பால் குடிப்பதற்காகத் தாயின் மேல் சட்டையைப் போட்டுப் பிறாண்டுகிறது.

கீழ்ப்புறத்துச் சட்டையின் முடிச்சுகளை அவள் குழந்தைக் காக அவிழ்த்து விடுகிறாள்.

அழுந்தை வாயைச் சப்புக் கொட்டும் சப்தம் கேட்கிறது.

பாலிலும் ரார்க்க அவள் அதிகம் சுரப்பது கண்ணீரத்தான்!

அவளுக்கு முதுகுப்புறத்தில் இருக்கும் உடைந்த நாற் காலி ஒன்று கிரிச்சிடும் ஒலி கேட்கிறது. அப்போதுதான் மூன்றாவது ஜீவன் ஒன்று குடிசையில் இருக்கிறது என்ற உணர்வு தியாகுக்கு வருகிறது.

தியாகு கூர்ந்து பார்க்கிறான்.

உள்ளே இருப்பவன் கறுப்பாக ... ஒல்லியாக ... அவளிலும் இரண்டு வயசுக்குக் குறைந்தவளாகவே காணப்படுகிறான்.

நடராசன் சொன்னதைப் போல இவள் விபச்சாரியாகவர் வாழ்க்கை நடத்துகிறாள்!

தியாகுவின் உள்ளத்தில் அருவருப்பும் ஆத்திரமும் அதிகரிக்கிறது.

குடிசைக்குள்ளே இருக்கும் அந்த வாலியனின் வாயிலே பீடி ஒன்று புகைந்து கொண்டிருக்கிறது.

பீடிப் புகையை சுவாரஸ்யமாக ஊதி ஊதிக் கடைக் கண்ணால் பால் கொடுக்கும் அவளுடைய உடலை உள்ளே இருக்கிறவன் ரசித்துக் கொண்டிருக்கிறான். நாற்காலியில் அமைந்திருந்தவன் இப்போது கமலாவுக்கு அருகே வந்து... முதுகை வளைத்து... சோம்பலை முறித்துக் கொள்கிறான்.

பீடித்துண்டின் அடிக்கட்டை இப்போது அவன் காலி களின் கீழ் நிபுடுகிறது.

“கமலா.....”

நீடித்த மெளனத்துக்கு, உள்ளே இருப்பவன் முற்றுப் புள்ளி வைக்கிறான். மெளனமாக இரண்டு மூன்று வினாடி கள் மடியிலே தன் முகத்தைப் புதைத்து மோன தியானத் தில் ஆழ்ந்திடுந்தவள் சூப்பிட்ட குரல் கேட்டு அவனைத் திரும்பிப் பார்க்கிறாள்.

“என்ன சொல்கிறாய் ? நான் சொல்றப்படி நீ நடந்தா உன் வயித்தைச் சுகமாக நீயே தழுவிக் கொள்ளலாம். வயித்துக்கு முன்னாலை மான அவமானப் பிரச்சினையைப் பார்க்காதை. கையிலை பணம் கொஞ்சம் சேர்ந்திட்டா போதும்....

இழந்த கௌரவம் தனா வந்திடும் -...”

அவன் பேசி முடித்துவிட்டு அவளுடைய முகத்தையே கூர்ந்து பார்க்கிறான்.

“மானங்கெட்ட பிழைப்பு... என் மனசுக்கு ஒத்துவராது.”

இரத்தினச் சுருக்கமாக அவளுடைய பதில் அமைந்து விட, அவளுடைய வார்த்தைகள் அவளுடைய வாழ்க்கை யைப் பற்றிய ஒரு கேள்விக் குறியைத் தியாகுவின் நெஞ்சிலே ஏற்படுத்தி விடுகின்றன.

“கமலா... வறுமையோடு ஒரு நிமிஷம் கூட உன்னாலைஇனிப்போராட முடியாது...முதல்லை கௌரவத்தைப் பார்க்காதை. எல்லாம் பிறகு அட்ஜெஸ்ட் பண்ணிக் கொள்ளலாம்...”

அவன் மறுபடியும்...மறுபடியும் -அவளுக்கு ஆசை வலை விரித்து, அந்த வலையிலே அவளை விழுத்திவிட அவசரப் படுகிறான்.

“ரவி...வயுத்தைக் கழுவறதுதான் வாழ்க்கை எண்டா தெருத்தெருவா பிச்சை எடுத்தும் சிவிச்சிடலாம் தானே.....! உனக்கு ஒரு தங்கை இருக்கு என்று

வைச்சுக்கோ..... அவனுடைய வாழ்க்கைப் பிரதி
சினைக்கு நீ இந்த வழியைத்தான் காட்டுவியா?"

அவனுடைய வார்த்தைகளிற் பட்டுத் தெறித்த உண்மை
ரவியின் உள்ளத்தை சுட்டு வீடுகிறபூ. ரவியைப் பார்த்து,
கமலா கேட்ட உருக்கமான கேள்வி தியாகுவின் நெஞ்சிலே
அலை மோதி அவன் உணர்ச்சிகளைப் பிழிந்தெடுத்துவிட்டு...
இப்போது அவன் கண்ணங்களில் கண்ணீராக வழிந்து
கொண்டிருக்கிறது.

"என் வறுமையான வாழ்க்கையைப் பார்த்து மனம்
இரங்கி.....என்னை நீயே கல்யாணம் செய்து
கொள்வாய் என்று நினைச்சேன்.....நீ என்னொன்னை
வோ எல்லாம் பேசிறியே....."

அவனுடைய ஒவ்வொரு வார்த்தைகளும் அவனுடைய
வாழ்க்கையின் குரலாக ரவியின் உள்ளத்தைத் தொடுகிறது.

"என்னை நீ கல்யாணம் செய்யிற ஆசையை
உண்மனசிலை வளர்க்கிறியே..... இந்த நினைவே
நீபேசிற கற்பு நெறிக்கு இழுக்கு இல்லையா?"

அவனுடைய கேள்வியை அடுத்து அவள் மௌனமாகத்
தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்கிறாள். மடியிலே படுத்
துத் தூங்கி விட்ட குழந்தையைக் கிழிந்த பாயிலே கிடத்தி
விட்டுக் கந்தல் சிலையால் குளிர்ப்படாமல் போர்த்திவிட்டு
அவன் பக்கம் திரும்புகிறாள்.

"இந்தக் குழந்தைக்காகத்தான் ரெண்டாவது
தடவையா கல்யாண ஆசையை என் நெஞ்சுக்கை
வைச்சுக்கிறேன். என்னுடைய வாழ்க்கையை
வைச்சு வியாபாரம் நடத்த நீ துடிக்கிறாய். யாரோ
தீருத்தனோடை ஊரைவிட்டு ஒரு நாள் ஓடினேன்
என்றதற்காக, சதைப்பசிதான் என் வாழ்க்கையின்
இலட்சியம் என்ற சமுகத்தின் நினைவைத்தான் நீயும்
பிரதிபலிக்கிறாய்."'

“பலபேருடன் ஒரே நேரத்திலை என்னை ஒப்பதம் செய்யிற வாழ்க்கை முறையைத்தான் எனக்கு அறிமுகப்படுத்திறாய்...உன்னால் என்னை ஒழுங்காக வைச்சுக் காப்பாற்ற முடியுமென்ட சொல்லு..... இந்தநிமிஷமே உணக்குப் பின்னாலை வாறேன். எனக்கு நீ அண்பான கணவனா நடந்துகொண்டா ஒழுங்கான மனைவியா நான் உணக்கு நடந்து கொள்றேன். இல்லாவிட்டா வாழ்க்கை முடிஞ்சிடும்.”

“ஆக, வாழ்க்கை ஒரு ஒப்பந்தத்தைப்போல நம்பிக்கை தான் இந்த ஒப்பந்தத்துக்கு ஜீவநாடி உன்னை நான் நம்பவேண்டும். என்னை நீ நம்பவேண்டும். என்னுடையதோ உன்னுடையதோ வாழ்க்கையின் இறந்தகால நிகழ்ச்சிகள்.....இங்கே புரட்டப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. அதில் ஒரு அர்த்தமும் இல்லை. அவை கெட்ட சொப்பனமாகவே போகட்டும்.....ரவி இருட்டிலை ஏன் ணோடை இன்யம் அனுபவிக்க வேணுமென்ட ஆசையிலைதான் நீ வந்தாய். உன் ஆசைக்கு நான் ஒத்துவந்திருந்தா என்னைக் கெடுத்தைத்தக்கூட யோசிக்காமை நாலுபேருடன் சேர்த்துகொண்டு என்னைக் கெட்ட வள் என்றுதான் உன் நாக்கும் சொல்லும்.”

“என்னைக் கெட்டவள்...கெட்டவள் என்று சொல்லி இருட்டிலை தள்றவனே, சந்தர்ப்பம் வந்தா என்னைக் கெடுக்காமல் இருக்கப்போறானா?”

“திருட்டுத்தனமா இந்தக் குழந்தையை நான் பிரச விக்கவில்லை.....எதுக்காக நான் இருட்டிலை வாழ வேணும்? என்மனச பளிங்காத்தான் இருக்கு. ஒழுங்கான குடும்பப்பெண்ணா வாழ்றதுக்கு ரிய

தகுதியை நான் இழக்கவே இல்லை..... எனக்கு வாழ்வு கிடைக்குமா...? என்னுடைய வாழ்த்துடிக்கிற ஆசையை உன் மனம் இன்னமும் புரி ஞாகோள்ளளையா...?

அவள் இப்போது விமமுகிறாள் விம்மல்கள் அழுகையாக வெடிக்கின்றன.

“கண்ணீரைத் துடைச்சுக்கொள்.....”

சொல்லிவிட்டு அவனாகவே அவனுளைய கண்ணீரைத் துடைக்கும்போது அவள் அவனுடைய கைகளை விலக்கவே இல்லை.

“இந்தக் குடிசையுக்கை நுழைஞ்ச போது மிருகமா நுழைஞ்சேன்...இந்தக் குடிசையை விட்டுபோறபோது மனிசனாத்தான் போவேன்...”

அவன் இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லி லும் போது உணர்ச்சிவசப்பட்டு அவனுடைய கண்களிலே கசிவ ஏற்படுகிறது.

அவன் இப்போது குழந்தையைத் தூக்கித் தன் தோள்களிற் போடுகிறான். அந்தக் குழந்தைக்கு தகப்பன் இனி அவன்தான்.

குடிசைக்கு வெளியே வருகிறான்.

என் கூடவா என்று அவன் அவளைக் கேட்கவில்லை. எங்கேபோகிறோம் என்றுகூட அவள் அவனைப் பார்த்துக் கேட்கவில்லை.

இருவரும் மெல்ல நடக்கிறார்கள்.

சட்ட பூர்வமான கல்யாணம் இது இல்லைத்தான்... சமயச் சடங்குகளும் இங்கே இல்லை.

இதுதான் நிஜமான வாழ்க்கை ஒப்பந்தம்....

இந்த இருஜீவன்களின் இதயமும் பரிசுத்தமாக
இணைந்திருக்கின்றன.

அது ஒன்றே போதும். வேறு சாட்சி தேவை இல்லை.

தியாகி தாழ்வாரத்தின் மறைவிலிருந்து வெளியே வரு
கிறான். வானத்திற் பளிச்சிட்ட மின்னவில் அவர்கள் போவ
தைப் பார்க்கிறான். அவள் கெட்டவள் என்ற எண்ணத்தில்
அவளைத் திட்டித்தீர்த்துத் திருத்த வந்தவன் அவளிடம்
மன்னிப்புக் கேட்கமுடியாமல் துடிக்கிறான். தன்னுடைய
பாவ நினைவுகளுக்குப் பரிசுத்தம்தேட அவனுடைய
கண்ணீர் அவள் கண்ணங்களில் விழுகிறது. காலங் கடந்த
கண்ணீரை அமைதியாகத் துடைத்துக் கொண்டு சேறும்
சக்தியும் நிறைந்த ஒழுங்கையில் தியாகு காலடி எடுத்த
வைக்கிறான்.

தினகரன்

13 - 8 - 72.

அழகினால் அல்ல...

பாடசாலை மணி அடித்ததுதான் தாமதம்...தேவாரம் சொல்லக் கூடச் சுட்டி நிற்கவில்லை. வெளியே ஒடி வந்து விட்டான். நேற்றும் இன்றும் அவனுக்குப் படிப்பில் நாட்டம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவனுடைய நினைவுகள்... அவனுடைய குடிசையின் தாழ்வாரத்திற் செம்பர்ட்டுப் புழுதியிற் புரண்டு கொண்டிருக்கும் கறுப்பி என்ற அந்தப் பெட்டை நாய் போட்ட ஏழு பொட்டைக் குட்டிகளையும் ஒரு கடுவன் குட்டியையும் பற்றித்தான்!

மிருதுவான அவற்றின் ரோமங்கள்.....பூஞ்சிப் பூஞ்சிப் பார்க்கும் அவற்றின் அழகான சின்னஞ்சிறு கண்கள்..... கொஞ்சம் நீண்டு மடிந்து தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் செவிகள்—அவனுடைய சின்னஞ்சிறு இதயத்தில் அச்சாக அப்படியே பதிந்து விட்டன.

வசுப்பில் சுட்டி தன் நண்பர்களுக்கெல்லாம் வாய் ஓய்ய மல் இந்த இரண்டு நாட்களும் தன்வீட்டு நாய்க் குட்டி களைப்பற்றி எவ்வளவோ அளந்து தள்ளி இருக்கிறான்.

குடிசைக்கு வந்ததும் வராததுமாக புத்தகத்தைத் திண்ணையில் வீசி ஏறிந்துவிட்டுத் தாழ்வாரத்தை நோக்கி ஓடுகிறான் சுட்டி.

“சுட்டி...சாப்பிட வாவேண்ரா...”

தாயின் குரல் சுட்டியை இப்பேர்து குடிசைக்குள் இழுக்கிறது.

“கறுப்பி! எங்கேயனை...”

அவன் கேள்வியின் தாபம் தாய்க்குப் புரியாமல்இல்லை.

“அதை ஏன்ரா சுட்டி பேசுவான்.....காலையிலை நீ பள்ளிக்கூடம் போனாப்போலை...கறுப்பி ரோட்டுக்குக்

கு ருக்காலை ஓடி வரேயுக்கை.....பரமவிங்கத்தின்றை
கார் அடிச்சு...”

தாய் சொல்லி முடிப்பதற்குள் அவனுக்கு அழகை
வெடித்துச் சிதறுகிறது. கண்ணீர் பொல பொல என்று
வழிகிறது. சின்தால் சின்னஞ்சிறு பாதங்கள் தரையை
உதைக்கின்றன.

“பரமவிங்கத்தின்றை காருக்கு ஓளிச்சிருந்து ஒரு
நாளைக்கு கல்லெறிய வேணும்...” சுட்டியின் மனதுக்குள்
ஓர் ஓர்மம் உருவாகிறது.

“கறுப்பியை எங்கேயனை புதைச்சனி?”

வேதனையோடு, அவன் தாயின் முகத்தைப் பார்த்துக்
கேட்கிறான்.

“தோட்டத்துக்கை... வாழைக்கடியிலை புதைச்சுக்
கிடக்கு...பேசாமல் சாப்பிடு.....”

அவன் சொல்லிக் கொண்டே தட்டில் ஆவிபறக்கச்
கோற்றைப் போட்டு கறியை விட்டு அவனு கூகுப்
பிசைந்தும் விடுகிறாள்.

“குட்டியள் எங்கேயனை.....? பாவங்கள்...பால்குடிக்க
என்ன செய்யுங்கள்...?”

அவனுடைய கேள்வி அவளைக் கண்கலங்க வைக்கிறது.

“ஏழு பெட்டைக் குட்டியனுக்கும் இந்தப் பஞ்சகாலத்
திலை ஆரடா காச்சி வைக்கிறது...கடுவன் குட்டியை
விட்டுட்டு மற்றப் பெட்டைக் குட்டியளை அப்பு
ங்கை பிடிச்சுக் கொண்டேவிட்டாரோ தெரியா...”

அவன் சொன்னதுதான் தாமதம்...சில நிமிடங்கள்
வரை காய்ந்துபொயிருந்த கண்ணத்தில் மீண்டும் ஒரேகண்ணீர்
வெள்ளம்! மனித சமுகத்தின் வக்கரித்த தன்மை அவன்
சிஞ்சு நெஞ்சில் மெல்ல மெல்ல வெருங்றுகிறது.

“எனக்குச் சோறு வேணாம்...”

அவன் சொல்லிக்கொண்டே, சொல்லிய அதே வேகத்தில் சோறு ந் தட்டைக் கைகளால் தள்ளி விடுகிறான்.

“சாப்பிட்டா...”

தாயின் வற்புறுத்தல்... ஆகப்பைக் காம்பைத் தூக்கிய தோடு பயமுறுத்தலாக மாறுகிறது.

“வேணாம்...”

பிடிவாதமாக மறுக்கிறான்.

அகப்பைக் காம்பால் இரண்டு அடிகள் தாயிடமிருந்து அவனுக்குக் கிடைத்த பிறகு கேவிக் கேவி அமுதகொண்டே வேண்டா வெறுப்பாகச் சாப்பிட்டு விட்டு அமுதகளைப்பில்... ஒரு கட்டை விரலை வாயில் வைத்துச் சூப்பிக்கொண்டே அவன் திண்ணையில் படுத்து விட்டான்.

அவனுடைய பாதங்களை நக்கிக்கொண்டிருக்கும்கடுவன் குட்டியின் மென்மையான ஸ்பரிசு உணர்வு அவனை இப்போது விழிக்கவைக்கிறது. அவன் படாரென்று எழுப் பிய அதிர்ச்சியில் கடுவன் குட்டி அஞ்சத்துடன் கொஞ்சம் ஒதுங்கிக் கொள்கிறது. அதன் தேகம் படபட என்று அடித்துக் கொள்கிறது. அவனுக்குட் தெரிகிறது.

கடுவன் குட்டியின் பொன்னிற மேனி...பூஞ்சம்கண்கள் அழகாக நீண்டு மடிந்திருக்கும் செவிகள்.....அதனுடைய வெளி அழகு எதுவுவே வெகுவாக அவனை இப்போது ஆகர்ஷிக்க வீல்லை. அந்தக் கடுவன் குட்டியின் மீது அவன் தன் எல்லையில்லாத பாசத்தைச் செலுத்த விரும்புகிறான்...அது ஆநாதை என்ற ஒன்றுக்காக!

அச்சத்துடன் ஒதுங்கியதை...விரலைச் சண்டி...சண்டி கு...கு...காட்டித் துள்ளுகிறான். அச்சம் விலக அது ஒடிவந்து இவன் கால்களுக்கிடையில் பின்னிக் கொள்கிறது. வாஞ்சையுடன் அவன் அதைத் தடவிக் கொடுக்க வாலை

அது அழகாக்க குலைக்கிறது. சுட்டி இப்போது அதைத் தன் நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொள்கிறான். நாவாலே நக்கி...நக்கி...தன் நன்றியை அவனுக்கு அது தெரிவிக்கிறது.

என்ன பெயர் ஜவக்கஸ மென்று யோசிக்கிறான்? அவன் வகுப்பில் அவனோடு படிக்குப் பணக்காரப் பையன்கள் தங்கள் தங்கள் வீட்டு நாய்களுக்கு வைத்த பெயர்களை ஒரு தடவை வரிசைப்படுத்தி மனத்தளத்தில் நிறுத்துகிறான். எல்லாப் பெயர்களும் படிக்காத...அவனுடைய தாய் தகப்பன் வராயில் நுழையமுடியாத ஆங்கிலப் பெயர்களாகவே இருக்கின்றன. செத்துப்போன கறுப்பியின் நினைவாககி “கறுப்பன்,” என்று வைத்தால் என்ன என்று ஒரு தடவை யோசிக்கிறான்.

பெயர் கவர்ச்சியாக இல்லை...

உண்மைதான்.

நிறமும் பொருத்தமாக இல்லை.

அதனால் என்ன...

கவர்ச்சியான ஒரு பெயரை அந்த நாய்க்குட்டிக்கு அவன் குட்டுவது முக்கியமல்லவே...கவர்ச்சியும் மண்ணாங்கட்டியும் என்று புறபுறத்துக் கொண்டு கறுப்பன் என்று அதை அன்போடு கூப்பிட்டே விட்டான்!

சுட்டிக்கு அவனுடைய தாய் பின்னேரம் கொடுத்த பால் தேநிரைத் தும்பு இல்லாத சிரட்டை ஒன்றை எடுத்து அதற்குள் ஊற்றி விடுகிறான். வாலை ஆட்டி ஆட்டி அது நக்கி நக்கிக் குடிக்கும் அழகும்...குடிக்கும்போது அது ஏற்படுத்திய சல...சல...என்றொரு சப்தம் அவனுக்கு ஒரே உற்சாகத்தைக் கொடுக்கின்றன.

“சுட்டி.....புல் தகத்தை எடுத்து வைச்சுப் படியேன்றா...”

தாயின் குரல் அவனை இப்போது தலை நியிர வைக்கிறது.

“கொஞ்சம் பொறணை கொஞ்சம் பொறு...”

அவன் கைவிளக்கையும் தாக்கித் திண்ணையில் வைத்து விட்டுக் கறுப்பனுடன் குதித்துக் கூத்தாடுகிறான். இரவு படுக்கைக்குப் போகும் போது கூடக் கறுப்பனை அவன் கைவிடவே இல்லை!

“மணி! ஒருமரிசமா என்றை கறுப்பனுக்கு நல்ல நல்ல விளையாட்டெல்லாம் காட்டிக் குடுத்திருக் கிறேன்... பார் பார்... பள்ளிக்குடத்தாலை போற நான் வாசலுக்கு அங்காலை நின்று ஒரு இருமல் இருமினாலே போதும் எங்கை நின்டாலும் ஒடி வந்து என்றை காலுக்கை நிக்கும்...”

சுட்டி கறுப்பனைப்பற்றி அவனுடைய ஒரு பள்ளித் தோழனுக்கு அளந்து தள்ளிக்கொண்டு வருகிறான்.

“கே... சுட்டி...! பந்தை ஏறிஞ்சால் அதைக் கறுப பன் கெளவிக்கொண்டு வருமோடா...?”

ஆரிவத்துடன் மணி கேட்கிறான்.

“ஓ - வருமே !”

சுட்டி உற்சரீகத்துடன் பதில் கொடுக்கிறான்.

“நீந்தத் தெரியுமோட...?”

மணியும் விடுவதாக இல்லை.

“ஓ - நீந்துமே ...”

சுட்டியும் விட்டுக் கொடுக்க மாட்டான்.

இருவரும் கதைத்துக் கொண்டு சுட்டியின் குடிசை வரசீ வுகிகு வந்துவிட்டார்கள்.

சுட்டி வாசலுக்கு வந்ததும் இருமுகிறான். உதடுகளைக் குவித்துவைத்து அழகாக இரண்டு மூன்று தட்டைகள் சிட்டி.

அடிக்கிறான். கறுப்பன் வரவில்லை. சுட்டிக்கு அவமான மாகப் போய்விட்டது. மனி வேறு ஏனத்துடன் பார்க் கிறானே!

“கறுப்பா... டேய் கறுப்பா...”

அவன் ஆத்திரத்தில் வாய்விட்டு கறுப்பனைக் கூப்பிடு கிறான். கறுப்பன் வரவில்லை. சுட்டிக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக வருகிறது.

“உன்றை நாய் சொல்ல நாய்...”

மனி சொல்லிக் கொண்டு போவதைக் கேட்கக் கேட்கச் சுட்டிக்கு ரோஷம் போத்துக் கொண்டு வருகிறது. சுட்டிக்கு அழகை ஆத்திரம் அவமானம் எல்லாம் ஒன்றுசேர அவன் உள்ளத்தை, வேதனை அறுக்கத் தொடங்குகிறது. ஒரு பூவரசந்தியைக் குழையோடு முறித்துக்கொண்டு சினத்துடன் தாழ்வாரப் பக்கமாக ஓடுகிறான்.

கறுப்பனைக் காணவில்லை!

ஓடிப்போய் கட்டில்லாத தோட்டக்கிணறை எட்டிப் பார்க்கிறான். கிணற்றுக்குள்ளும் கறுப்பன் இல்லை,

“கறுப்பா... டேய் கறுப்பா...”

அவனது குரல் பலமாக எதிரொலிக்கிறது.

கூப்பன் கடையிலிருந்து வரும் தாயின் மூந்தானையில் தொங்கிக் கொண்டு,

“அம்மா... அம்மா கறுப்பன் எங்கேயைன்...?”

அவன் விசம்புகிறான்.

விழிந்ரி கசிகிறது.

அவனுடைய கேள்விக்குப் பதில் சொல்லமுடியாமல் தவிக்கும் தாயின் பரிதாபமான தோற்றும் அவனுடைய சின்னஞ்சிறு இதயத்தை என்னவோ செய்து கொண்டிருக்கிறது.

“எங்கேயென்டு சொல்லவேண்டு”

நாய்தானே என்று ஒதுக்கிவிடும் நிலையில் அவன் இல்லை.

“சுட்டி! கறுப்பன் கனகசபை வீட்டிலையடா.”

அவள் சொல்லிவிட்டுச் சோகமான பெருமூச்சு ஒன்றை விடுகிறாள்.

கனகசபை வீடு என்றதுமே அவனுக்கு நெஞ்சு ஒரு தடவை பகிரென்றது. கனகசபையைக் கண்டாலே அவனுக்கு ஒரே பயம். பயம் மட்டுமல்ல வெறுப்புந்தான்.

கனகசபையின் கறுத்த மேனி...அகள் ர மாரிபு... உயர்ந்த தோற்றம்...கிருதா மீசை... கைப்பிரம்பு... எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஒரு பணமிடுக்கு... அந்தத் தோற்றத்தை மனதில் ஒருதடவை கொண்டுவர அவனுக்கு வெறுப்பாக இருக்கிறது.

கனகசபை பெரிய நிலப்பிரபு, சுட்டி இருக்கிற இந்த வளவு, சுட்டியின் தகப்பன் பாடுபடுகிற அந்தத் தோட்டம் எல்லாமே அவருக்குத்தான் சொந்தம்.

“கனகசபை வீட்டை கறுப்பன் ஏன்னை போன்று!”

ஏக்கத்துடன் சுட்டி தாயைப் பார்த்துக் கேட்கிறான்.

அவனுக்கு அழுகை அழுகையாக வருகிறது.

அவனுடைய கண்ணீர் உள்மனதோடு மட்டும்தான்.

“சுட்டி! பட்டனத்துக்குக் காறிலை படிக்கப்போற கனகசபையின்றை பேரப் பெடியன்..., நீ காலம்புற பள்ளிக்குடம் போனாப்போலை... கனகசபையோடை வந்து... கறுப்பனைக் கண்டிட்டு கறுப்பன் தான் வெனும் எண்டு சிறுங்க கனகசபை கறுப்பனைக் காவிக்கொண்டு போட்டாரடா...”

அவள் சொல்லிமுடிப்பதற்குள் அவன் கதறி அழுத் தொடங்கி விட்டான்.

“என்றை கறுப்பனே... நீ ஆரைக் கேட்டுக் குடுத்தனி...?”

எரிச்சலில் அகப்பட்ட சாமான்களையெல்லாம் தூக்கி ஏறிந்து கொண்டு அவன் அழுத்தொடங்கிவிட்டான்.

“எனக்குக் கறுப்பன்தான் வேணும் ~ எனக்குச் கறுப்பன்தான் வேணும் ...”

அவன் அழுகை ஓயவில்லை.

அவனுக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக வருகிறது. அகப்பைக்காம் பால் சுட்டியின் முதுகில் இரண்டு அடிகள் போட்டுவிட்டு... அவன் வலிதாங்க மாட்டாமல் துடித்துத் துடித்து விழி, அவனும் விம்மி வெடிக்கிறாள்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவன் அழுகை ஓய்கிறது.

“ஏன்னை கறுப்பனைக் குடுத்தனி ~? தரமாட்டே என்னடாப் பிடிச்சு விழுங்கிப் போடுவின்மே ...”

ஏக்கம் நிறைந்த அவனுடைய குரல் மெல்லக் கரகரக்கிறது.

“அவங்கள் கேட்டு அதை நாங்கள் இல்லையென்டு சொன்னா அவங்களுக்குக் கோவம்வந்திடுமடா ~”

அவனுடைய பதில் அவனுடைய மனதுக்குத் திருப்தி அளிக்கவில்லை.

“ஏன்னை - கனகசபை வீட்டை நரன் வந்து... எனக்கு அது வேணும் இது வேணும் என்று உன்னைப் பாத்துச் சின்னுங்கினா... நீ வேண்டித் தந்திடுவியோ?”

அவன் தாயைப்பார்த்து மிக அமைதியாகக் கேட்ட கேள்வி அவளை மலைக்கவைத்து விட்டது.

சமூக அமைப்பின் தன்மையை அந்தத்தாய் தன் ஏழை மகனுக்கு மெல்ல மெல்லப் புரியவைக்கிறாள்.

கறுப்பியைக் காரால் நெரிச்சக் கொள்ற பரமவிங்கத்தில் அவன் இவ்வளவு நாளும் வைத்திருந்த ஆத்திரமும் ஆவே சமும் பணக்காரக் கணக்கைப் பீது திரும்புகிறது.

“ஓ...ஓ.....அவையட்டைப் பணம் இருக்கிறபடியாலை தானே எங்களாலை எதிர் தழுப் பேசமுடியாமல் இருக்கு...”

தொல்லிக் கொண்டே திண்ணையில் இருந்தவன் வெளி முற்றத்தில் காறித் துப்புகிறான்,

அந்தத் துப்பல் வெளிமுற்றத்தில் மட்டும் விழவில்லை.

சமுகத்தைச் சுரண்டிப் பிழைக்கும் ஒவ்வொரு பணக் காரனின் முகத்திலும் அந்தத் துப்பல் விழுகிறது.

ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு இன்றைக்குத்தான் சுட்டிக்கு கணக்கைப் பீட்டிற்குப் போவதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத் திருக்கிறது. வாழைக்குலை ஒன்றைச் சுமந்து கொண்டு கணக்கைப் பீட்டுக்கு அவன் போகிறான். கணக்கையைக் கணக்கையின் வளவுக்குள் நுழைந்தவன் வாழைக்குலையைக் கணக்கையின் மனைவியிடம் கொடுத்துவிட்டுக் கணக்கையின் பேரப் பெடியன் ரவி இருக்கும் போர்ட்டிக்கோ அறைப்பக்கமாக வருகிறான்.

போர்ட்டிக்கோவில் ரவியின் குறவும் கறுப்பனின்றி... என்ற உறுமலும் மாறி மாறிக் கேட்கின்றன. சுவர் விளிம்பு ஒன்றில் காலைவைத்து ஏறி ஜன்னலினுடாக உள்ளே பர்க்கிறான்.

ரவியை வெளியே வரும்படி அவன் கையைக்காட்டுகிறான் கறுப்பனைப் பார்க்கும் கொள்ளள ஆசை அவனுக்கு. “ரவி...ரவி...கறுப்பனை எனக்கொருக்கா நல்லாகி காட்டிறியா...?”

வெளியே வந்த ரவியிடம் சுட்டிதன் ஆசையை வெளி யிடுகிறான்.

“கறுப்பன்...சி...சி...என்ன அ சி னி க மா ன பேர்.....”

ரவி ஏள்ளமாகச் சிரிக்கிறான்.

அவனுடைய பணக்காரச் சிரிப்பு சுட்டியின் உள்ளத்தைச் சுடுகிறது.

“டேய்...உன்றை கறுப்பனுக்கு ஹாயி எண்டு பேர் வைச்சிருக்கிறேன். ஹாயி...ஆ...எவ்வளவு அழகான பெயர்...”

அவன் சொல்லிக் கொண்டே ஹாயி...ஹாயி.....என்று கத்துகிறான்.

வாயிலே ஒரு பந்தை வெகு லாவகமாகக் கௌவிக் கொண்டு சுட்டியின்-கறுப்பன்...ரவியின் ஹாயி-ஒடி வருகிறது. சுட்டிக்குக் கறுப்பணைப் பார்க்க பிரமிப்பாக இருக்கிறது. பணக்காரச் சாப்பாட்டில் அது கொழுத்துவிட்டது. அழைந்துவிளையாட அவன் கைகள் துடிக்கின்றன. லேசான ஒரு உறுமலுடன் சுட்டியின் பாதங்களை அது நக்கி நக்கி அவனைக் கண்ட ஆனந்தத்தில் அது துளிலிக் குதிக்கிறது. அவனும் அதை வாஞ்சலோடு தடவிக்கொடுக்கிறான்.

அவன் நாயில் தொடுவது ரவிக்கு எரிச்சலாக இருக்கிறது.

“டேய்...டேய்.....நீ அசுத்தம்.....ஹாயியிலை உன்றை கை படப்படா...போடா...அங்காலை...”

சொல்லிக் கொண்டே கழுத்துப்பட்டையில் பிடித்து நாயைத் தரதரவென்று இழுத்துக் கொண்டு ரவி ஓடுகிறான்.

சுட்டியின் பிஞ்ச நெஞ்சம் வெம்புகிறது.

சுட்டி வழக்கம்போல ஆன்றைக்கும் பாடசாலையிலிருந்து மனச் சோர்வுடன் வருகிறான். கறுப்பணைப் பறிகொடுத்த பிறகு அவனுக்கு மனஉளைச்சல் அதிகம் சமாக அமைப்பின் தன்மை அவன் நெஞ்சில் ஒரு சம்மட்டி அடியாக விழுந்து விட்டது. நேரே புத்தகப் பையை உள்ளே கொண்டு போய் வைத்துவிட்டு முற்றத்துக்கு வந்த சுட்டி திங்கத்தே விட்டான்.

அவனுடைய கண்களை அவனால் நம்பமுடியாமல் இருக்கிறது. அவனுடைய கறுப்பன் அவனுடைய கால்களுக்குள் விழுந்து வாலைக்குழித்து பலவீனமான குரலை எழுப்பி அவன்மேல் பாய்ந்து குதிக்கிறது. அவன் வாஞ்சை யுடன் அதைத் தடவிக்கொடுத்து, நெஞ்சோடு அதை அணக்கிறான். மீண்டும் அவன் மனதில் ஒரு புதிய உற்சாகம் பொங்கிப் பெருகுகிறது.

“டே சுட்டி...கறுப்பனிலை தொடாதையடா அதுக்குக் குட்டை பிடிச்சிருக்கு.....குட்டை பிடிச்சபடியால்தான் கணக்சபை அதை அடிச்சக் கலைச்சிருக்கிறார்.

தாய் சொல்லிக் கொண்டே வருகிறாள்.

அவன் இப்போது கறுப்பனை புரட்டிவிட்டு அதன் அடிவயிற்றைப் பார்க்கிறான். அம்மா சொன்னதுபோல கறுப்பனுக்கு அடிவயிற்றில் குட்டை.....

அவன் முகத்தை சளிக்கவில்லை.

கல்லை வீசி அதன் மீது ஏறியவில்லை.

கனிந்த இதயத்துடன் தன்னுடைய கறுப்பனைத் தூக்குகிறான்.

“டேய் சுட்டி...அதை விட்டிடு, குட்டை பிடிச்சநாயிலை ஏன்டா அணகிறாய்?”

தாயின் குரல் எதிரொலிப்பதை அவனால் பொறுக்கமுடியவில்லை.

“எனக்குக் குட்டை பிடிச்சா எனக்குக்கிட்ட வரமாட்டியோ? கறுப்பனுக்குக் குட்டைபிடிச்சா எனக்கென்ன...?”

அவன் உறுதியாகச் சொல்லிவிட்டு மேலும், மேலும் கறுப்பனை இறுக்கிப் பிடிக்கிறான். அவனுடைய இறுக்கமான அண்பும் பிடிக்குள் கிடந்து அது நசிபடுகிறது.

கறுப்பனை அவன் நேசிப்பது அதன் அழகில் அல்லவே அது யாருக்குத்தான் புரியும்.

சம்நாடு

1-4-73

தர்மம்...

கோயில் வீதியிலுள்ள கிணற்றில் குளித்துவிட்டு ஈரம் சொட்டச் சொட்ட மேற்கு வீதியிலுள்ள வீட்டைநோக்கித் தாண்டித் தாண்டி நடக்கிறான் வாசகி. மெலிந்த உடல்... குட்டையான ஒரு தோற்றம்...எற்றி ஏற்றி நடக்கும் ஊன மடைந்த ஒரு பாதம்...இந்த மண்ணில் இவள் ஏன் தான் பிறந்தாளோ...என்று இவளைப்பார்ப்பவர்கள் சொல்வார் கள். நிராசகைகளையே ஜீரணித்து ஜீரணித்து வெளிறிப் போன அவனுடைய உள்ளத்தின் பிரதிபலிப்பு வேதனை. படிந்திருக்கும் அவள் முகத்தில் தெளிவாகத் தெரிகிறது. இன்னும் அவள் கழுத்தில் மூன்று முடிச்சு விழவில்லை.

நடந்தவள் இப்போது மெல்ல நாளியில் கையை ஊன் றியபடி நிற்கிறாள். அவனுடைய பார்வை வீட்டுப் படலையை நோக்கிச் செல்கிறது. தன்வீட்டுப்படலையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே போகும் சர்மாவை பார்த்தும் அவளை அறியாமல் அபளில் ஒருவித பரபரப்புத் தெரிகிறது. ஊரிலே மெல்லக் கிளம்பிய கதை உண்மைதான். என்று அவள் உள்ளாம் அடித்துச் சொன்னதை அவள் உதடுகள் மெல்ல முனுமுனுக்கின்றன. தன்னுடைய ஏழைத் தகப்பன் கடந்த இரண்டு மூன்று நாட்களாகப் பரபரப்புடன் நடந்து கொண்டதன் காரணத்தையும் அவள் ஊகித்துக் கொள்கிறாள்.

தன்னுடைய தகப்பன் இந்தக் கல்யாண விஷயத்தில் தனது அபிப்பிராயத்தைக் கேட்கவில்லையே என்று அவள் உள்ளூர் வருத்தப்பட்டாலும் தன்னுடைய அபிப்பிராயத் தூக்கு ஒரு வலு வீட்டில் இல்லையே என்ற உண்மை அவளைச் சுட்டபோது அவள்மனம் மெல்ல அமைதியடைகிறது. அது அமைதி அல்ல...தனினைத்தானே ஏமாற்றும் ஒரு

தன்மை! இப்படியாகப் பிறந்துவிட்ட ஒரு பாவத்துக்காகச் சொந்த வீட்டிலிருந்தே அவளைத் தாங்கும் கேவலமான வசவுகளிலிருந்து ஒரு விடுதலையைக் காண வினாடிக்கு வினாடி அவள் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். எனவேதான் தனக்குக் கணவனாக வரப்போகின்றவன் எப்படி இருந்தாலும் அவள் எந்த வயதில் வந்தாலும் - தனக்கும் ஒரு வாழ்க்கை தேவைதானே என்ற ஆசையின் தவிப்பு அவள் எதையும் தாங்க வேண்டும் என்றொரு உண்மையை அவளுக்கு உறுத்திக் கொண்டே இருக்கிறது.

வாளியையும் தூக்கிக் கொண்டு மெல்ல மெல்லப் படலையை நோக்கி நடக்கிறாள் வாக்கி. படலையையும் திறந்து கொண்டு உள்ளே போனவள் ஈரப்புடைவையைப் பிழிந்து கொடியிற் காயப் போட்டுவிட்டு உடையை மாற்றிக் கொண்டு நெற்றியில் விபூசிப் பூச் சட்டன் செல்லித்துப் போன ஒரு தூணிற் சாய்ந்து கம்பிகள் கழன்று தொட்டுண்ட ஜன்னலினுடாகத் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருக்கும் சர்மாவை வைத்தகண் வாங்காமல் விரக்தியுடன் பாரித்துக் கொண்டே நிற்கிறாள். சர்மாவின் கடந்தால் வாழ்க்கையை அவள் மனம் மெல்ல அசை போடுகிறது.

சர்மா புறவாழ்வில் துப்புரவான மனிதர்தான். ஒரு அரிச்சகருக்குரிய சகல பெளதீகச் சிறப்புகளும் பிராமணர்கள் கணிசமாக வாழ்கின்ற அந்தக் கிராமத்தில் அவருக்குத் தாணி உண்டு. சர்மாவின் அகவாழ்வைப் பற்றிய அக்கறை அந்தக் கோயிலோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்ட கிராமத்துப் பெரிய மனிதர்களிடம் அவ்வளவாக இருக்கவில்லை. காரணம், அகவாழ்வைக் களங்கப்படுத்தி விட்டுத்தான் அநேகமாகச் சமுகத்தில் ஓவ்வொரு மனிதனும் மிதப்படை கிறான். சர்மாவின் முதல்மனைவி இறந்து சரியாக ஒருவருஷம் கழியுமுன்னரேயே இந்தப் பெரிய மனிதர்கள் எல்லாரும் ஓன்று சேர்ந்து சர்மாவின் மறுமணத்துக்கு வித்திட்டார்கள்.

“சம்சாரியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பிராமணர் ஒருவராலேதான் ஊர் புரோகிதங்களையோ அல்லது கோயிலின் முக்கிய திருவிழாக்களையோ முன்னுக்கு நின்று செய்ய

முடியும்...” இந்தச் சாஸ்திரம் என்றொரு சம்பிரதாயம் சர்மாவின் மறுமணத்துக்குப் பலமான ஒரு கவசமாக இருந்தது.

சர்மாவுக்கு அடுத்த வாரிசான சர்மாவின் மகள் சுந்தரேஸ்வரனில் கிராமத்துப் பெரிய மனிதர்களுக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை இல்லை. தீபம் எடுக்கவும் மட்ப்பள்ளி வேலை செய்யவும் மட்டுமே சுந்தரேஸ்வரன் பயன் படுத்தப்பட்டு வந்தான். தொழிலில் அவனுக்கு அக்கறை இருந்ததாகவும் தெரியவில்லை. பிரராமன் சமூகம் மற்றைய சமூகங்களிலிருந்து தன்னை வேறுபடுத்தி உயர்ந்த அந்தஸ்ததில் வைத்துக் கொள்வதற்காகச் சிருஷ்டித்த சில கட்டுப்பாடுகள் அர்ந்த மற்றவையாகச் சுந்தரேஸ்வரனுக்கு இளம் வயதிலேயே புலப் படத் தொடங்கின. உள்ளத்தால் உயர்ந்தவன்தான் சமூக வாழ்க்கையிலும் உயர்ந்தவன் என்ற உண்மை அவன் உள்ளத்தில் நன்றாக வேறுஞ்சிவிட்டது. கோவிலின் நிர்வாக முறைகள் கூடக் கோவிலில் ஒருவித வெறுப்புணர்ச்சியையே அவனுக்குக் கொடுத்தன. கோவில் வரும்படியிற் பெரும்பகுதி சர்மாவின் மடியில் விழுந்து கொண்டிருப்பதை அவனால் தாங்கிக்கொள்ள முடிவதில்லை. கேரவில்கள் எல்லாம் மன்றங்கள் போன்ற அமைப்புகளாக மலர்ந்து அந்த வரும்படியில், வறுமையில் வாடுகின்ற வசதியற்ற மக்களின் ஆசைகளையும் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்ற தன் கொள்ளையை அவன் பகிரங்கமாகத் தெரிவித்தான். அவன் கருதி துக்களை ஜீரணிக்கத் திராணிபற்றவர்களின் பார்வையில் அவன் ஒரு பைத்தியக்காரணாகவே தென்பட்டான். சர்மா இரண்டாவது கல்யாணம் செய்த காலகட்டத்தில் கோவில் பெரும் வளர்ச்சியை எட்டிப் பிடித்தது. கள்ளமார்க்கெட் காரர்கள் கோவிலில் காட்டிய கருணை அளவுக்கதிகமாக இருந்தது. வேஷ்டதனம் முளைவிட மடங்கள் எழுந்தன— மண்டபங்கள் விரிவாகிகப்பட்டன வருமானம் கருதி மூன்று நேரப் பூஜை கூட ஆறுநேரப் பூஜையாக்கப்பட்டது. இந்த நிலையில் இரண்டாவது மனைவியும் நிமோனியா என்று ஒரு நாள் படுத்தவன் படுத்தவன்தான். கோவில் வரும்படி சர்மாவின் மனதைப் போயாட்டம் ஆட்டியது. இந்தத்தடவை

சிராமத்துப் பெரிய மனிதர்கள் எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து அவருக்கு வெளிச்சத்தைக் காட்ட வரமுண் அவராகவே முந்திக் கொண்டார். அவருடைய கயநலப்பசிக்கு ஒரு நோண்டிப் பெண்ணாகப் பிறந்து கல்யாணச் சந்தையிலே தேடுவாரற்று தேங்கிக்கிடக்கும் ஓர் ஏழைப் பிராமணனின் மகள் வாசகி இலக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கிறாள்.

மூன்று நூறு ரூபா நோட்டுக்களைத் திமிருடன் உருவி எடுத்துக் கலியாணச் செலவுக்கு வைத்துக்கொள் என்று சொல்லிக் கொண்டு அவள் தகப்பனின் கைகளில் திணித்து விட்டுப் போகும் சர்மாவைப் பார்த்தும் அவருடைய நினைவுத்திரை பட்ட என்று அறுகிறது. அவருக்கு இப்போது அழுகையும் தன்மீது ஒரு வெறுப்பும் மாறிமாறி ஏற்படுகிறது. விழிஓரங்களில் உருண்டு திரண்டு விழுவதற்குத் தயாரக இருக்கும் கண்ணீர்த்துளிகளை விரல்களால் தட்டிக் கசக்கி விடுகிறாள். அவள் இனி அழுதாலும், சிரித்தாலும் அவளை யாரும் ஏறெடுத்துப் பாரிக்காத இந்தச் சமூகத்தில் சர்மாதானே இனி அவருக்குக் கண்கண்ட தெய்வம்.

வாசகி வீட்டிலிருந்து புறப்பட்ட சர்மா நேரே கோவில் கிணற்றிடிக்குப் போகிறார். சுந்தரேஸ்வரன் கோவிற் பாது திரங்களைத் தேய்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். சர்மா தோளிலே போட்டிருந்த துவாயை எடுத்துச் சிமென்ற தரையிலூள்ள தூசியைத் தட்டிவிட்டுக் கைகளால் தலைக்கு முட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டு மெயின் நோட்டிலிருந்து நேரே கோவிலுக்கு வரும் அந்த மணற் பாதையைப் பார்த்துக்கொண்டே படுத்திருக்கிறார். இடுப்பிஃல் செருகிக் கிடக்கும் கோவில் மட்ப்பள்ளியின் கனமான திறப்புக் கோவை அவர் அப்படிப் படுத்துக் கொள்வதற்கு உபத்திரவுத்தைக் கொடுக்க, திறப்புக் கோவையை எடுத்து வசதியான இடத் தில் வைக்கச் சுற்று நீமிர்கிறார். அவருடைய பார்வை பாதையை நோக்கிக் குத்திட்டு நிற்கிறது. அந்தப் பார்வையில் ஒருவித மலர்ச்சி வினாடிக்கு வினாடி தெரிகிறது. வார் அறுந்த செருப்பைப் போட்டுக்கொண்டு வெயிலில் கஷ்டப்

பட்டுத் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து வரும் பரஞ்சோதி ஐயரைப் பார்த்துவிட்டு அவருடைய பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார் சர்மா. வெயில் ஷழிந்த உடம்பில் வழிந்து கொண்டிருக்கும் வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டே சர்மா இருந்த இடம் நோக்கி வருகிறார் பரஞ்சோதி ஐயர்.

“ஊரிலை கதை அடிபடுது... விஷயம் உண்மைதானே...?”, பரஞ்சோதி ஐயர் மெள்ளப் பேச்சுக் கொடுக்கிறார்.

“ஓய்...இந்தா பெண் பேசி வர்றேன்... வர்றேனென்னு எவ்வளவு நாளா என்னைக் காக்க வைச்சீர்...? உம்மைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தா...” பழியைப் பரஞ்சோதி ஐயர் மீது சர்மா போடுகிறார்.

“இப்பென்ன குடி முழுகியா போச்சு...நாள் வைச்சுட்டா அதை நிறுத்தினா என்ன... உருத்திரபுரத்திலை இருந்து சிரமப்பட்டு ஒரு பெண்ணை உங்களுக்காக நான் பார்த்து வந்தி ருக்கிறேனே...” பரஞ்சோதி ஐயர் சொல்லிவிட்டு சர்மா வையே கூர்ந்து பார்க்கிறார்.

“அந்த மேற்கு வீதியிலுள்ள நொண்டிப் பெண்ணைச் செய்யிறதா அவ தகஷிபனுக்கு உறுதி கொடுத்திட்டேனே...” சர்மாவின் குரலிலே ஒரு தெளிவு இருப்பதை பரஞ்சோதி ஐயரால் உணர முடிகிறது. அந்தத் தெளிவை எப்படியும் உடைத்தெறிவது தான் அவருடைய நோக்கம்.

“உறுதி எழுத்திலையா குடுத்திங்க... வெறும் வாய்ப் பேசுத்தானே... அது நொண்டிப் பெண் விட்டிடுங்கோ நான் பேசி வந்த பெண் விழுந்ரகம் மாதிரி...” பரஞ்சோதி ஐயர் சொல்லிக்கொண்டே அவசரம் அவசரமாகப் பையைத் திறந்து டையரியைப் பிரிக்கிறார். எளிமையே அழகான களை சொட்டும் பெண்ணின் உருவப்படமொன்று பொத்தென்று தரையில் விழுகிறது. அதை எடுத்துப் பல்வியமாகச் சர்மாவிடம் நீட்டுகிறார் பரஞ்சோதி ஐயர்.

“பேசாமல் இந்தப் பெண்ணையே நிச்சயம் பண்ணிடும் கோ வீட்டுக்கு மகாலட்சுமி மாதிரி...”

பரஞ்சோதி ஜயர் பெண்ணின் அழகை அங்கம் அங்கமாக வரினிக்கிறார். இந்தக் கல்யாணம் நடந்தால் சர்மாவிடம் புறோக்கர் பீசாக ஐந்தாறு தட்டலாம். என்ற மகிழ்ச்சியில் அவருடைய வாய் ஓய மறுக்கிறது.

சர்மாவின் குழிவிமுந்த கண்களில் வினாடிக்கு வினாடி ஒரு வித வெறி உணர்வு ஏற்படுகிறது. முகத்திலே ஒரு மலர்ச்சி தெரிகிறது. ஒவ்வொரு நிமிடமும் உள்ளத்தால் ஒரு இளைஞாகவே மாறிக்கொண்டிருக்கிறார்.

“இந்தப்பெண்ணையே கொண்டுவாங்கோ...இவளையே செய்திடலாம்...இவருடைய அழகுக்கு அந்த நொண்டிப் பெண் எந் முலைக்கு...?” சொல்லிக் கொண்டே சர்மா எழும்புகிறார்.

தேய்த்துக் கொண்டிருந்த பாத்திரத்தை அப்படியே போட்டுவிட்டு ஆத்திரத்துடன் சர்மாவை நெருங்குகிறான் சுந்தரேஸ்வரன்.

“நானுந்தான் உங்களைக் கவனிச்சு வாரேன்.....இவ் வளவு நானும் நான் பேசாமல் இருந்தேன்...இனியும் என்னாலை பேசாமல் இருக்க முடியாது. அந்த நெண்டிப் பெண் வயதுபோன உங்களை எதுக்காகக் கல்யாணம் செய்யச் சம்மதித்தாள் எண்டதை யோசிச்சுப் பாருங்கோ... கூனோ...குருடோ நொண்டியோ...தனக்கு ஒரு வாழ்க்கை தேவை எண்ட தவிப்புத்தானே இந்தக் கல்யாணத்துக்கு அவளை சம்மதிக்க வைச்சுது. அவளின்றை மனதை உடைக்கிறது மனுஷத்தனம் எண்டு நினைக்கிறியலோ? தீபத்தைத் தூக்கிப்பிடிச்சு பயபக்தியாச் சிலைக்கு முன்னாலை நின்டு தர்மசாஸ்திரங்களை வரிக்கு வரி விடாமல் ஒப்பிவிச்சாப் போலை தர்மம் தழழச்சிடும் எண்டு நினைக்காதையுங்கோ... தர்மத்தை சாதாரண வாழ்க்கையிலை கடைப் பிடிச்சுக் காட்டுங்கோ...மனுஷத்தனத்தைச் சாகடிச்சு அந்தப் பெண் மூக்குத் துரோகம் பண்ணிவிடத் துடிக்கிற உங்களைக்

காணக் காண எனக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமா வருது.....
நீங்களும் ஒரு மனுஷரோ...?" சந்தரேஸ் வரவின் குரல்
கோவில் மண்டபத்தில் எதிரொலிக்கிறது.

“டேய்...டேய்...இந்தச் கல்யாணத்திலை உனக்கு விருப்பம் இல்லாட்டிக்கு பேசாமல் வாயை மூடிக்கொண்டிரு.....
நான் எண்டபடியா அந்த நொண்டியைச் செய்ய ஓம்பட்டேன்...வேறை எவன்டா அந்த நொண்டியைக் கட்டுவான்...?”

சர்மாவின் குரல் அவனை மேலும் சீண்டிவிடுகிறது.

“எல்லாரும் ஒதுக்கிற அவளை நான் கட்டப் போறேன்” அவனுடைய திடமான வார்த்தைகள் சர்மாவை ஒரு கணம் திகைக்க வைக்கின்றன.

“அவளைக் கட்டினா இந்தக் கோயிலிலை உனக்கு இடமில்லை...” சர்மா ஆத்திரத்தில் இரரக்கிறார்.

“பறவாயில்லை...எனக்கு மடப்பள்ளிவேலை நல்லாத் தெரியும்... எங்கேயாவது சோர்த்துக்கடை வைச்சு அனாலும் நானும் பிழைச்சுக் கொள்வோம்...”

அவன் சொல்லிவிட்டுச் சர்மாவின் குரலுக்குக் கூடக் காத்திருக்காமல் விடு விடு என்று வாசகியின் வீட்டை நோக்கி நடக்கிறான். தரிமத்தின் உருவம் போகும் துசையை வெறித்து வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டு நிற கிறார் சமுகத்தால் உயர்ந்த சர்மா!

ஈழநாடு.
18-11-73

ஏமாற்றம்

கிழக்கு இன்னும் வெளுக்கவில்லை. துல்லிய பணிப்பட வத்தின் கீழ் அந்தக் கிராமம் அடையாக உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

அந்தக் கிராமத்தின் ஹிருதயமான அம்பாள் ஆலயத் துக்குச் செல்லும் சாலையின் இருமருங்கிலும் செறிந்து படர்ந்த மரங்களின் இலைகள் தூங்கும் பளிநீரைத் துளிர்த் துக்க கொண்டிருக்கின்றன. ஒரு கையிற் சங்குடனும் இன் னொருகையிற் பூக் கூடையுடனும் அந்தச் சாலையின் வழியே கோயிலை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார் சதாசிவம். கிராமத்திலே புனிதமான ஒரு மனிதர் அவர்.

“குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயிற் குமிண் சிரிப்பும் ..”

கடுங்குளிரையும் கிழித்துக்கொண்டு பண்ணோடு கூடிய தேவார இசை அவரது வாயிலிருந்து பிறந்த கோயில் வீதி யில் எதிரொலிக்கிறது.

இப்பொழுது ஆலயமணி ஓசைகேட்கிறது. மணி ஓசை பண்ணோடு கூடிய தேவார இசையுடன் சங்கமமாகி உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் கிராமத்து மக்களின் உள்ளங்களிலெல்லாம் இயற்கையான ஒரு சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்துகிறது,

இந்த உணர்வின் விழிப்பால் கோயிலுக்குக் கூப்பிடு தொலைவிலுள்ள ஒரு வீட்டிலிருந்து அம்புஜம் பரக்கப் பரக்க எழும்புகிறாள். கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு சோம்பலைத் துரத்த முடியாத நிலையில் வெளியேவந்து வெளியைப் பார்க்கிறாள்.

ஆலயத்திலிருந்து அவள் கணவன் சதாசிவம். பொழிந்து கொண்டிருக்கும் தேவார இசை அவள் மனதை மெல்ல

மெல்ல உணர்ச்சி வசப்படுத்துகிறது. உள்ளேபோய் அடுப்பைப் பற்ற வைக்கிறாள். மெல்லமெல்லக் கண்களை மூடித் திறந்து கதகதப்பான சோம்பல் நிலைக்குத் தன்னை ஈடுபடுத்தி குளிர்காய்ந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

சற்பனை எண்ணங்கள் அவளை வந்து மொய்க்கின்றன. அந்த எண்ணங்கள் அவளுக்குச் சுவை கொடுக்கவே, ஒடிப்போய் அலுமாரியைத் திறக்கிறாள்.

நகைப்பெட்டி ஒன்று அவள் கைகளில் அகப்படுகிறது.

நகைப்பெட்டியின் மூடியைத் திறக்கிறாள். தங்கத்தாற் செய்யப்பட்ட பிள்ளையும் தொட்டிலும் அந்தப் பெட்டிக் குள் இருக்கின்றன. கண்கள் அகலவிரிந்து இதழ்களிலே மெல்லிய மகிழ்ச்சிரேகை ஒன்று இழையோட ஒருசிறு புன்னகை அவளை அறியாமல் உதிர்கிறது.

பிள்ளை இல்லாத குறையைப் போக்க நேர்த்திக் கடாக அம்மனுக்கு ஒரு பிள்ளையும் தொட்டிலும் தங்கத் தாற் செய்து கொடுக்கவேண்டும் என்பது அவளது நீண்டநாள் ஆசை, அந்த ஆசை இன்று நிறைவேறப் போகிற தென்ற ஆனந்தம் அவளை ஆட்கொள்ளுகிறது.

அம்புஜம் மலடி அல்ல.

பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு அவள் அமுதாவை வயிற்றில் தாங்கி தோள்களில் சுமந்து கைகளில் ஏந்தி... பாவம் இப்போது எண்ணங்களில் சுமந்துகொண்டிருக்கிறாள். எல்லோருடைய இதயங்களையும் குழற வைத்துவிட்டு அம்புஜத்தின் தாய்மைக்கு ஒரு தவிப்பை ஏற்படுத்திவிட்டு ~ துள்ளித்திரிந்த அந்தச் சின்னஞ்சிறு குழந்தை ஒருநாள் போய்விட்டது.

இந்தப் பத்து வருடங்களாக அமுதாவின் இடத்தை நிரப்ப முடியாமல்... அங்கே ஏற்பட்ட வெற்றிடத்தின் வெறுமையால் அம்புஜம் அமுத பொழுதுகள் ஏராளம்.

அமுதாவின் பசுமையான நினைவுகளில் மூழ்கிப் போன வள். தன்னீர் கொதித்துவிட்டதற்கு அறிகுறியாக உலை முடி தாளம் போடுவதைக் கேட்டு அவசரம் அவசரமாக வெந்நீரிப் பானையைத் தொட்டதும் சுட்டுவிட - அந்த வேதனை பழயநினைவுகளுக்கு ஒரு மற்றுப்புள்ளி வைக்கிறது.

கடுநீரில் முழுகிவிட்டு உடைமாற்றிக் கொண்டு பூஜை அறைக்குப் போனவள் புதுப் பொலிவுடன் வருகிறாள். நண்றாகத் துவட்டப்படாமல் இருந்த சுருண்ட அவளுடைய கூந்தலிலிருந்து தன்னீர் சொட்டுச் சொட்டாக விழுந்து அவள் மேற்சட்டையை நன்றாகத் தூரமாக்கி உடலை ஓட்ட வைத்து ஒரு மெருகை அவள் தேகத்துக்குக் கொடுக்கிறது.

நெற்றியில் திருநீறு பளிச்சென்று இருக்கிறது. வட்ட வடிவமான சந்தனப் பொட்டுக்கு மெருகு கொடுக்க ஒரு சிறு திட்டாகக் குங்குமத்தை எடுத்து வைக்கிறாள். நகைப் பெட்டியையும் எடுத்துக் கொண்டு நெஞ்சம் மகிழ்ச்சியால் விம்மிப் பூரிக்க - கோயிலை நோக்கி விரைகிறாள்.

பூஜை ஆரம்பிப்பதற்கு மணிஓலை பவமாகக் கேட்கிறது.

தொடர்ந்து ...

சங்கு சேமக்கலம் - ஆற்றாமை நிறைந்த அவலம்யிக்க இதயங்கள் எழுப்பும் அமுகுரல்கள் கோயில் முழுவதுமே உணரிச்சி மயமாகிறது. அந்த உணரிச்சிக் கூட்டத்தில் அம்புஜமும் ஒருத்தியாக, பத்து வருடங்களாகச் சிந்திக் கொண்டிருக்கும் கண்ணீருக்கு விடை காணத்துடிக்கும் ஒரு ஜீவனாக - பிள்ளை வரம் கேட்டு நிற்கிறாள்.

பூஜை முடிந்து பிரசாதத்தில் தட்டுகளுடன் வந்த கோயில் ஐயரிடம் தங்கத் தொட்டிலை ஒப்படைக்கிறாள். அந்தத் தங்கத் தொட்டில் கோயில் ஐயரிடம் பரிமாறப்பட்டு, அம் மணி சந்நிதிக்குப் போன்போது - குழந்தை ஒன்று தனக்கு

முன்னால் தத்தித் தத்தி நடப்பது போன்ற மனப் பிரஸம் யின் அடிப்படையில் எழுந்த இன்பக் கிழுகிழுப்பு அவளைப் புல்லரிக்க வைக்கிறது.

அம்புஜம் இப்போது நிறைமாதக் கரிப்பிணி. பத்து வருடங்களாகச் சிந்திய கண்ணீருக்கும் விட்ட பெருமூச்சக் கும் அம்மன் தன் மீது இரக்கம் காட்டிவிட்டதென்ற மகிழ்ச்சி அவருக்கு.

புது வெள்ளம் பொங்கிப் பெருகி நுரை கக்குவது போலச் சதாசிவத்தின் முகத்திலே மகிழ்ச்சியின் ரேகைதளி அடிக்கடி குறுகுறு என்று ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன.

அம்புஜத்தைத் தள்ளுவண்டியிலே வைத்து ஆபரேஷன் தியேட்டருக்குத் தள்ளிக்கொண்டு போகிறார்கள்.

அம்மனுக்குக் கோடிகோடி பிரார்த்தனைகளைக் கொலுதி திக் கொண்டு ஆபரேஷனால் ஏற்படப் போகும் வேதனைகளையும் மறந்து தாய்மை உணர்வு தணல் போல் மினுங்க அவள் தள்ளு வண்டியிலே போய்க் கொண்டிருக்கிறாள்.

ஆஸ்பத்திரி விறாந்தையில் சதாசிவம் அங்கும் இங்கும் அவசர நடை போடுகிறார். பத்து வருடங்களின் பின் அவள் தாயாகி இருக்கிறாள்; அதனால் அந்தப் பிள்ளையைப் பெற் றெடுக்கப் போகும் சிரமம் ... சதாசிவம் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறார். நேஸ்மார் அங்கும் இங்கும் ஓடி அவரது குழும் பிப் போன மனதைக் கிளரிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

இறுதியாக அவர்கள் தொங்கிய முசத்தோடு அவரிடம் வந்து குழந்தை செத்துப் பிறந்தது என்ற செய்தியைத்தான் சொன்னார்கள்.

அம்புஜத்தின் கண்ணீரும் பெருமூச்சம் அவளை விட்டு மறையவில்லை.

“பத்து வருஷம் நாள் தவறாமல் ... வேளை தவறாமல் குப்பிட்டினம். தங்கத்திலை பிள்ளையும் தொட்டிலும் செய்து சூடுத்தினம். என்னத்தைக் கண்டினம்?” கிராமத்தின் மூலை

மூடக்குகளில் கூடும் பெண்கள் அவளைப் பற்றிக் கூறும் விமர்சனம் அவள் காதுகளில் இதுவரை எட்டி இருக்காதா? அல்லது இதைக் கறிப்பனதாள் செய்து பார்த்திருக்க மாட்டாளா?

குனிய வெளியையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதில் இப்பொழுது ஒரு தனிச்சுவை அவளுக்கு. தனியையுடன் உறவாடுவதில் ஒரு தாகம் அவளுக்கு.

இந்த ஒரு மாதமும் துடக்கின் காரணமாகச் சதாசிவம் கோவிலுக்குப் போகவில்லை. ஒரு முஸலையிற் கிடந்த பூக்கூடையிற் சிலந்தி ஒன்று நன் இஷ்டம் போலக் கூடுகட்டி வைத்திருக்கிறது.

பூக்கூடையை எடுத்துத் துப்பரவு செய்த சதாசிவம் கோவிலுக்குப் போகும் அலுவல்களில் ஈடுபடுகிறார்.

அம்புஜம், சதாசிவம் கோவிலுக்குப் போக இருப்பதை அவதானிக்கிறாள்.

அவளுடைய முகம் வெளிறிக் கொண்டிருக்கிறது.

சதாசிவம் அவளைப் பார்க்கிறார்.

அந்தப் பார்வையின் பொருள் அவளுக்குத்தான் தெரியும்.

அந்தப் பார்வை, அவளைக் கோவிலுக்கு வருகிறாயா என்று கேட்பதைப் போல இருக்கிறது.

அவள் முகத்தை வேறுபுறமாகப் திருப்பிக் கொள்கிறாள் “இதோபார் அம்யஜம்! நான் கோவிலுக்குப் போறது ஒரு மன ஒழுக்கத்துக்கும் அமைதிக்கும்தான். எந்தப் பலனையும் எதிர்பார்த்துக் கோவிலுக்குப் போகக் கூடாது. எதிர்பார்த்த பலன் கிடைக்கவில்லை என்றதுக் காக அந்தக் கோவிலை வெறுக்கவுங் கூடாது. வாழ்க்கையிலே சம்பவங்களெல்லாம் விபத்துக்களைப்போல... எது எந்த நேரம் நடக்கும்மென்பது தெரியாது~ இப்புண் மனம் ஏமாற்ற மட்டஞ்சிருக்கு அந்த ஏமாற்றத்

தினால் ஏற்பட்ட காயம் ஆற காலங்கள் பல செல்ல
லாம் - அந்தக் காயம் ஆறும்போது வாழ்க்கையைப்
பற்றிச் சில உண்மைகள் உனக்குத் தெரிஞ்சிடும் ..”

சொல்லி விட்டுச் சதாசிவம் நடக்கிறார்.

பலனை எதிர்பார்த்து கோவிலுக்குப் போகாததால்,
இப்பொழுது கோவிலுக்குப் போவதும் சாதாரண ஒரு
நிகழ்ச்சியாகவே அவருக்கு இருக்கிறது.

“குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயிற்
குமின் சிரிப்பும்... ..”

கடங் குளிரையும் கிழித்துக் கொண்டு அவருடைய பண்
ணோடு கூடிய தேவார இசை கோயில் பிராந்தியத்தில்
எதிரொலிக்கிறது.

[ஸம்நாடு பத்தாவது ஆண்டு
சிறுக்கைதப் போட்டியில்
பாராட்டுப் பரிசு பெற்றது.]

அவன் மனிதனான போது....

அந்த மேட்டுக் கடை வீதியில் டுவ்வொரு கடை கடையாக ஏறி இறங்கிக் கொண்டிருக்கிறான் வேலு. வியர்வையில் ஊறிப்போய்விட்ட ஒரு பழைய பத்து ரூபாய் நோட்டை அடிக்கடி கையை விரித்து ஏக்கத்தோடு பார்த்துக் கொள்கிறான். இன்னும் சில நிமிடங்களில் அந்த நோட்டு அவனை விட்டுப் பிரிந்து விடும்.

கடைகளில் தொங்க விடப்பட்டிருக்கும் எல்லாச்சட்டை களும் அந்த ஏழையின் கண்களுக்கு அழகாகவே தெரிகின்றன. எதை வாங்குவது எதை விடுவது என்று சற்றுத் தடுமாறுகிறான் அவன்.

மகள் பூவாயியின் நிறத்துக்குத் தோதாக ஒரு பூச்சட்டை எடுக்கக், கடைசியாக யாரோ ஒரு கடை முதலாளி யின் படிலீலிப்புக்கு மயங்கி.....இப்போது அவனுக்கும் மகிழ்ச்சி, கடை முதலாளிக்கும் மகிழ்ச்சி!

பூச்சட்டையுடன் கடையை விட்டிறங்கி, தெரு வில் நடந்தவன் வாயிலே போட்டுக் குதப்பிக் கொண்டிருக்கும் வெற்றிலைச் சாறைக் கானுக்குள் துப்பிவிட்டு.....வடிந்து கொண்டிருக்கும் எச்சிலைத் தோளில் போட்ட துண்டினால் துடைத்துக் கொண்டு எதிர்த் திணையில் வந்துகொண்டிருக்கும் தோட்டத்து மாஸ்ரருக்காகச் கொஞ்சம் ஒதுங்கிக் கொள்கிறான்.

“யாழ்ப்பாணத்தில்... ஒடு ஒண்ணுலை வேலைக்குநிற்கிற எம் பெண்ணு பூவாயி இருக்கிறானே... அது தாங்க தோட்டத்து ஸ்கல்லை நீங்க படிச்சும் குடுத்தீங்க... வருஷம் ஒண்ணாச்சு... நப்பா லயனுக்கு இன்னம் வரேல்ல... அதுதாங்கச்... இன்னிக்கு இராக்கோச்சி எடுத்து சூட்டியறப் பூறேங்க...” மகிழ்ச்சியின் காரணத்தை மாஸ்டருக்குப் புரிய வைத்து

விட்டு...ஒரு வருடமாகியும் பூவாயியின் பிஞ்ச முசத்தைப் பார்க்காத ஏக்கமும்...பார்க்கத் தூடிக்கும் அவசரமும..... பயணத்துக்கு ஒழுங்கு பண்ண அவன் கால்களை வேகமாக லயனுக்கு இழுக்கின்றன.

“யப்பாவ்...டவுணுக்கு போயி.....நீ எனக்கு என்னா வாங்கிட்டு வந்தே...?”

அவனுடைய வேஷ்டித் தலைப்பை இழுத்து அவனைக் குடைந்து கொண்டிருக்கும் கடைசிக் குழந்தையை வேகமாகத் தூக்கி அந்தராத்தில் ஒரு சுற்று சுற்ற வைத்து விட்டுக் குழந்தையின் கேள்விக்குப் பதிலாக அதன் கன்னங்களில் உதடுகளைக் குவித்து வெறிபிடித்து அழுத்தி.....அன்பைச் செலுத்துவதற்குத்தான் விலை இல்லையே!

“ஆயர்.....ஆயா.....எனக்கும் அந்த மாதிரி புதிசா..... பூச்சட்டை.....”

தாயின் முந்தானையில் பிடித்து இழுத்து நச்சரித்த ஒரு குழந்தைக்கு அவள் முதுகில் கொடுத்த அடியினால், சட்டை கேட்ட குழந்தை வீரிட்டுக் கத்தி.....கண்ணீரை வடித்து..... பாவம் மூலையில் சுருண்டு போய் தன் ஆசையையும் இதயத் தின் ஒரு மூலையில் சுருட்டி வைத்துக் கொள்கிறது.

பிஞ்ச நெஞ்சங்களின் ஆசைகள் அரும்பக்கூடாத இடம் இது. அரும்பிவிட்டாலோ...ஏச்சம் பேச்சும்.....அடியும்..... உதையும் இங்கே சர்வ சாதாரணம்.

அவன் பயணத்திற்கு ஆயத்தப்படுத்தத் தொடங்கி விட்டான். அவனுடைய பயணச் செலவுக்காகத் தன்னுடைய உடம்பிலே எஞ்சியிருந்த தோட்டுக் குச்சியையும் அடைவுகடையில் ஈடுவைத்து விட்டு, தோடு இருந்த இடங்களிலே இரு மாதுளம் முட்களைச் செருகிக் கொண்டுபணத்துடன் தனக்கு முன்னால் வந்து நிற்கும் மனைவியை ஒரு தடவை ஏறிட்டுப் பார்த்து விட்டு வாசலை விட்டு இறங்குகிறான்.

“தின்கிறத்துக்கு ரொட்டித்துண்டும் இல்லைங்கிறத்துக்காக பூவாயியை வட்டுட்டு வந்திடாதே...பட்டினி கிடந்தாநாம் ஒன்னாகவே கெடப்போம்...துடிக்கிற நம்ப வயிறும் ரெத்தமும் ஒன்னாகவே துடிக்கட்டும்...”

வாசற்படியில் நின்று கொண்டு வேலுவின் பயணத்தை வைத்த கண் வாங்காமற் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கும் அவனுடைய முத்த மகள் லெட்சுமியின் வார்த்தைகள் அவன் நெஞ்சை ஒருதடவை கலங்கவைத்து...கண்களில் கிசிவைக் கொண்டு வந்து விட்டன. வாசல் படியையும் தாண்டி ஒரு பத்து அடி தூரம் தான் நடந்திருப்பான், தன் முத்தமகன் இரைக்க இரைக்க ஓடி வருவதைக் கண்டதுடன் நின்று விடுகிறான்.

“ஓங்கபேருக்கு தந்தி ஒண்ணு வந்திச்சுது...கங்காணிக் கிட்ட ஒரு வாட்டி வாசிசுக் சொல்லுங்கண்ணு காம்பிச் சேன்...ஓங்களை யாப்பாணத்துக்கு ஒடனே வரச்சொல்லி...”

மகனின் வார்த்தைகள் முடியுமுன்பே வேலுவின் உள்ளம் பூவாயியை நோக்கிச் சிறகடித்துப் பறக்க ஆரம்பித்து விட்டது.

யாழிப்பாணத்தை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருக்கும் மெயில் வண்டியில் ஒரு மூலையில் குடங்கிப்போயிருக்கிறான். வேலு பூவாயியைப் பற்றிய சிந்தனை அலைகள் அவனைத் தழுவ வந்த தூக்கத்தையும் விரட்டிவிடுகின்றன. கேசம் கலைந்து...கண்கள் சிவந்து...அவனுடைய மனம் மட்டுமல்ல அவனுடைய வெளி உடம்பும் அவனுக்கு குழைச்சலையே கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

“சாமி...பிச்சை...”

தகரடப்பாவின் குலுக்கலுடன் பதினாலு வயது மதிக்கத்தக்க ஒருத்தி வேலு இருக்கும் பெட்டிக்குள் பிரவேசிக்கிறாள்.

இளம் மொட்டுமலர்ந்து மணம் வீசும் பருவம், அவனுடைய சோகத்தில் கலந்து கொள்ள மனமில்லாதவர் களுக்கு...அவனுடைய அழகு அங்கே கண்குளிர்ச்சிக்காகத் தேவைப்படுகிறது. பல இடங்களில் கிழிந்திருக்கும் அவனுடைய மேல் ஜாக்கெற்றினால் மறைக்கமுடியாத அவனுடைய மார்பதங்களின் ஒருவித கவர்ச்சியை வெறித்து வெறித்துப் பார்க்கும் நாகரீக உடைகளுடன் இருக்கின்ற மனிதர்களைப் பார்த்து வேலு அருவருத்து முகத்தைச் சுளிக்கிறான்.

அவள் இப்போது வேலுவுக்குக்கிட்ட வந்துவிட்டாள்.

சேட்டுப் பொக்கெற்றுக்குள் ஒரு பத்துச்சதக் குத்தியை எடுத்துப்போட அவன்கை இறங்குகிறது. ஏதோ ஒரு தயக்கம்...மனத்தளத்தில் என்றோ ஒரு நாள் இறுக்கமாகப் போட்ட முடிச்சின் உறுத்தல்...யாரிடமோ கைநீட்டி ஒரு நாள் பிச்சை கேட்டதற்காகப் பூவாயியின் முகத்தில் உறைப்பாக வேலு அடித்த அடி...திரும்பதி தன் மனதில் உடைப்பதாக ஒரு தவிப்பு.....பொக்கெற்றுக்குள் இறங்கிய அவனுடைய கை வெறுமையாக வெளியேவர அவனுடைய முகம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இருளடைந்து உதடுகள் ஏதோ சில சொற்களை வெறு ப் பின் எதிரொலியாக நாகரீகமான முறையில் கக்குகின்றன.

“கஷ்டப்பட்டு வேலல செஞ்சா என்ன...”

வேலுவின் கேள்வியை அவள் அங்கு எதிர்பார்க்க வில்லை. இருந்தாலும் அவனுடைய தொழிலுக்கு இந்தக் கேள்வி பழக்கப்பட்டதுதான்.

“இஸ்டம் இருந்தா கூடு...இல்லென்னா ஏடு...”

அவள் அவட்சியமாக வேலுவுக்குச் சொல்லி விட்டு ஏதாவது ஸ்ரேசன் வருகிறதா என்று கழுத்தை வெளியே நீட்டிப் பார்க்கத் தொடங்கி விட்டாள்.

“ஆடு ஓண்ணல்...ஓழுங்கா வேலைக்கு நின் னு ஒழைச்சா டிடம்புகெட்டா போயிடும்...?”

அவனுடைய கேள்வியின் தாக்கம் அவளை மீண்டும் அவன் பக்கமாகத் திரும்ப வைக்கிறது.

“நம்புட்டு வவுத்தை நெரவறதுக்காக நம்புட்டு மனசை நோவப் பண்ணி வாழ்றதும் ஒரு வாழ்க்கையா...? நான் பிச்சைதான் எடுக்கிறேன் - ஜெம்மத்திலை யாருமே என்னை அடிமைப்படுத்த விடமாட்டேன்...”

அவள் உணர்ச்சியுடன் குரல் கரகரக்கச் சொல்லி முடிக்கிறாள்.

அந்தப் பெண், என்றைக்கோ ஒரு தடவை ஒரு வாழ்க்கை முறையைப் பின்பற்றி அது திருப்தி அளிக்காத படியால் தான் இந்தத் தண்டல் தொழிலுக்கு வந்துவிட்டதாக வேலுவின் மனம் நினைக்கிறது.

“இம்புட்டு வளந்து... மத்தவங்கட்டை கைநீட்டிரது ஒனக்கு வெக்கமா தோண்ணலேயோ...?”

அவனுடைய கேள்விக்கு அவள் பதிலளிக்குமுன் புதிதாக ஏறிய ஒரு பிரயாணிக்கு மூன்பாக தகரப் பேணியைக் கிழுக்கிவிட்டு,

“எல்டேட்டலை நம்பளைப்போல ஏழைங்களை ஏமாத்தி பணத்தை கொள்ளை கொள்ளையா சம்பாதிக்கிறவங்க பண்ற வேலையிலும் இது ஒண்ணும் வெக்கங் கெட்ட தில்லையே...”

அவளது அறிவு ஒருக்கணம் அவனை திகைக்க வைக்கிறது.

மரத்துப் போன அவனுடைய மூளையில் ஏதோ மெல்ல இறங்குவது போன்ற ஓர் உணர்வை முதல்தடத்தயாக அனுபவிக்கிறான்.

“ஓலகத்தைக் கரைச்சக் குடிச்ச மாதிரிப் பேசிறியே... நீ ஸ்கலுக்குப் பேரீயிருந்தேன்னா இன்னிக்கு என்ன மாதிரி இருப்பே...”

அவளுடைய அறிவினால், அவன் தன் கண்களை அகவு விரித்துக் கொண்டே சொல்லி முடிக்கிறான். ஸ்கூல் என்று சொன்னதும்தான் தாமதம் அவளுடைய கண்களில் கண்ணீர் வழிகிறது.

‘ஸ்கூலுன்னு சொன்னவாட்டி ஏன் அழுவுறே ..?’

அவன் அவளுடைய சோகத்தில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கலந்து கொள்கிறான். அவளுடைய கண்ணீர் அவனுடைய கண்ணத்தில் மட்டும் விழவில்லை; அவனுடைய மனதிலும் விழுந்து விடுகிறது.

‘எங்கப்பாருக்கு பணம் மட்டும் இருந்தின்னா எம்புட்டுப் படிச்சிருப்பேன்...’

ஸ்கூலுக்குப் போகாத குறை அவளுடைய பேச்சிலும் பெருமூச்சிலும் தெரிகிறது.

ஸ்கூல் என்பது அவளுடைய வாழ்க்கையைப் பொறுத்த வரை எட்டாத ஓர் உயரத்தில் இருப்பதாகவும்.. அவள் அங்கே போக ஆசைப்பட்டதும் பணம் அவளுடைய ஆசையை அறுத்தெறிந்து விட்டதாகவும் அவன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விளங்கிக் கொள்கிறான்.

“ஸ்கூலுக்கு வுடாமே அப்பாரு ஐடு ஒண்ணலை வேலைக்கு அனுப்பினாங்கோ... ஐட்டு சின்னப் பிள்ளைங்க சத்தம் வெச்சப் படிக்கிற ஒத்தக் கேக்க எனக்கு எம்புட்டு ஆசையா இருக்கும்.. அவுங்க சப்பாத்து தொப்பி... பேக்கு வெச்ச ஸ்கூலுக்குப் போற வடிவை கேட்லை நின்னு நெதம் நெதம் பாத்துண்டே இருப்பேங்க... அன்னிக்கும் ஓருநா...கேட்லை நின்னு அவுங்கஸ்கூலுக்குப் போற வடிவை பாத்துண்டே இருந்தேன்...அவுங்க கூட கொஞ்ச தூரமாவது போகணும்னு ஆசையா இருந்திட்ச்சு...போனேங்க...எஜமானியம்மா கூப்பிட்டது எப் பிடிக் காதிலை கேங்குங்க...நெருப்பாலை எனக்கு குடுவைச்சிட்டாங்க...”

அவள் சொல்லிக்கொண்டே கண்களைத் துடைத்துவிட்டு முழங்கையிலிருந்து கமக்கட்டுவரை சிவத்துப் போயிருக்கும் வடுவை அவனுக்கு காட்டுகிறாள்.

“இட்டுக்குக் கிட்ட இருந்த ஹாலிஸ் ஸ்டேசனிலை போய் அழுது அழுது சொன்னேங்க... இட்டு ஐயா போலிசிலை வந்து இங்கிலிசிலை பேசினாங்க... பொலீஸ் என்ன இட்டுக்குப் போமல்னு வெரட்டிட்டாங்க... எந்த இட்லையும் நான் வேலைக்கு நிக்க மாட்டேங்க... மனுஷன் மாதிரி நம்பளை நடத்தமாட்டாங்க...”

அவள் பேசிவிட்டுத் தன்னுடைய சேர்கத்துக்கு ஆதர வான் எதிரொலியை அவனிடம் எதிர்பார்க்கிறாள்.

“பொன்னு ! என்ன இருந்தாலும் வேலைக்கிண்ணு நீ நின்ன இடத்தலை... அந்தமாதிரி நடந்திண்டிருக்கவே கூடாது... ஏன்ன... அவுங்க உனக்கு சோறு போட்டாங்களில்லை.....”

வீட்டு எஜமானி அப்மாவையும் ஐயாவையும் அவள் தெய்வமாக மதிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை அவன் சொல்லச் சொல்ல அவனுக்கு எரிச்சலாகக் கிடக்கிறது.

“சும்மாவா சோறு போட்டாங்க...? நெருப்பைத் திண்ணு தின்னுதான் அவுங்களுக்கெல்லாம் சமைச்சுக் கொட்டினேன்...”

அவன் முகத்தில் அறைந்து சொல்லிவிட்டு ஸ்டேசன் வர அவள் இறங்கிச் சென்றுவிட்டாள்.

அவனைப் பொறுத்தவரை வேலைக்கு அவள் சேர்ந்த பிறகு படிக்க ஆசைப்பட்டது அவனுக்கு அநியாயமாகவே புலப்படுகிறது. அவனுடைய உழைப்பையும்... அறிவையும்... மனச்சதந்திரத்தையும் ஒருபிடி சோற்றைக் காட்டி சுரண்டு கிண்ற வர்க்கத்துக்காக அவன் வக்காலத்து வாங்குவதற்குக் காரணம்... சோறு வயிற்றிலே விழுவதுதான் வாழ்க்கையின் முழுமை என்று அவன் மனதிலே ஆவணாகவே ஏற்படுத்திக்

கொண்ட ஒரு வாழ்க்கை முறையினாலேயே...! ஒமுங்காகச் சோறு கிடைத்தால் போதும், அறிவும் செல்வமும் ஆசையும் சுதந்திரமூம் சுரண்டப்படும் கவலையே அந்த அப்பாவி மனி தனுக்கில்லை.

உயிலை விட்டிறங்கி நடைபாதை வழியாக நடந்து அந்த மக்கடைக்குள் நுழைகிறான் வேலு.

இருள் இன்னும் விலகவில்லை.

இன்னும் அரைமைல் தூரம் நடந்தால் பூவாயி வேலைக்கு நிற்கும் வீட்டை அவன் அடைந்து விடுவான். அவன் எடுத்து வைக்கும் ஓவல்வொரு அடியும் கொஞ்சம் வேகமாகத்தான் இருக்கிறது. தந்தி வந்தபோது இருந்த படபடப்பு வீட்டை நெருங்க நெருங்க மறுபடியும் வருகிறது. அணைந்து விட்ட பீடித்துண்டை ஏறிய மனமின்றி, சுமைதாங்கியில் அமர்ந்து சுருட்டுப்பற்ற வைத்துக் கொண்டிருந்த ஒருவனிடம் நெருப்புக்காகப் போகின்றான் வேலு...

“ஓரு வாட்டி நெருப்புப் பத்தவைக்கத் தாங்க...”

வேலுவின் குரல், சுமைதாங்கியிலிருந்தவனுக்குப் பழக் கப்பட்ட குரலாக இருக்க எதிரித்திசையில் வந்துகொண்டிருக்கும் மோட்டார் வண்டியின் ஒளி வெள்ளத்தில் ஒரு கணம் வேலுவையும் சுமைதாங்கியிலிருப்பவனையும் பரஸ் பரம் அடையாளம் காண வைத்துவிட்டன. சுமைதாங்கியிலிருந்தவன் ராமையா!

அவனும் ஒரு மலைநாட்டு ஜீவன்தான்.

“டே... டே... வேலு... இப்பதான் வந்தியா...?”

ராமையாவின் குரல் கொஞ்சம் கரகரத்ததை வேலுவால் உணர முடிகிறது.

“ராமையா!...தந்தி ஒண்ணு நேத்திக்கு வந்திச்சடா... டே...பூவாயிக்கு ஏதாச்சும்... சொல்லுடா ராமையா...”

ராமையாவின் மெளனம் வேலுவை யரபரக்கப் பண்ணு கிறது.

“ டே— வேலு! அன்னிக்கு... பூவாயியோட எஜமானி யம்மா ஓட்டு பெரியகொட்டு நெறைய தண்ணி ஊத்தி ஹன்று சொல்லிட்டு எங்கிட்டோ போயிட்டா— பூவாயியும் முச்சுவாங்க வாங்கத் தண்ணியை ஊத்திக்கொட்டை நெறைச்சிட்டு அப்பாலே போயிட்டு வந்து பாத்த வாட்டி... கொட்டலை ஒருசொட்டுத்தண்ணியும் இல்லை எஜமானியம்மாவோட வாண்டுப்பய ஒருத்தன் கொட்டு ஒட்டையை அடைச்சிருந்த கட்டையை நீக்கிட்டான்... பூவாயி ஒன்னுமே பேசல்லே.. பேசாமே எஜமானி யம்மா வாறவரை நாடிக்கு கைகுடுத்துண்டே ஒக்காந் திருந்தாள்... எஜமானியம்மா வந்ததும் கொட்டைப் பாரித்திட்டு ஏனடி தண்ணி ஊத்தலையான்னு கேக்க பூவாயி எல்லாத்தையும் ஒன்னும் விடாமல் சொல்லிப் புட்டாள். கழுதை மறுபடியும் ஒனக்கு தண்ணி ஊத் திறதுக்கு என்னடி - முனு வேளையும் சாப்பாட்டுக்குக் கொறைச்சல்லவன்னு சொல்லிக்கொண்டே தாறுமாறா அடிச்சிட்டா ”

ராமையா சொல்லிவிட்டு பீடியைப் பற்றவைக்கும் முயற்சி யில் ஈடுபடுகிறான்.

“ டேய் ராமையா! அவள் சின்னப் பொண்ணுடா... முனுவாட்டி அவங்க சோறு குடுக்கிறதுக்காக இந்த மாதிரி அவுங்க நடந்தின்டிருக்கவே கூடாது .

முதல் தடவையாக, தன்னுடைய மகளுக்கு நேர்ந்துவிட்ட அறியாயத்துக்காக சோறு பெரிதன்ஸ் அதற்கும் மேலே பெரிதாக ஏதோ ஒன்று இருக்கிறது என்ற உண்மையை அவனுடைய உள்ளத்துக்கு ஒப்புக் கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கிறது.

“ தாறு மாறா எஜமானியம்மா அடிச்சா இல்லே... முனு தாலு அடி கொஞ்சம் ஒறைப்பாகவே விழுந்து காயம் கண்டிப்போயி... புண்ணிலையிருந்து சிதம்

வடிஞ்சு... எலிக்குதுன்னு துடிச்சபிறகு தாண்டா அந்த எஜமரினியம்மா யாரையோ புடிச்ச லூட்டலையே மருந்தை வைச்சுக் கட்டிச்சா..... மூன்று நாளுக்கு முன் னாலே ஏற்புவலி வந்திச்சது ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரிலை வுட்டிட்டு வந்திட்டாங்க .. டே... பணக்காறங்கட தன்மையைப் பாதித்தியாடா? அவுங்க லூட்டுப் பிள்ளை களுக்கன்னா சின்ன கல்லடிச்ச காயம் வந்திட்டா எம் புட்டு துடிப்பாங்ச - பூவாயி வேலைக்காறப் பொண் னுதானே எக்கேடு கெட்டாலும் பரவால்லைன் னு அலட்சியமா ஆரம்பத்திலை வுட்டிட்டாங்கடா...”

ராமையா சொல்லி முடிக்கிறான். குழறிக் குழறி அழுகிறான், வேஹு.

“டேய் வேஹு! நாம அநுபவிக்கிற துன்பங்களுக்கெல் லாம். காரணம் நம்ம தலைவிதி இல்லேடா ...”

மனுஷத்தன்மை இல்லாத பணக்காறங்க நெறை இருக்கிறதாலை தாண்டா...”

ராமையா சமூக அமைப்பின் தன்மையை வேலுவுக்கு விளக்குகிறான்.

“ராமையா! இப்பதாண்டா எல்லாமே வெளங்குது... ஒருபிடி சோத்துக்காகவும் வருஷத்திலை ஒரு சட்டைக் காகவும் எம்புட்டு வேலையை சென்றிருப்பாள்... சே... அந்த நன்றி அவுங்களுக்கெல்லாம் இல்லேடா அவுங்க பணம் அவுங்களுக்கு செலவழிஞ்சிடக் கூடாது எம் பொண்ணு உயிரைப்பத்தியே அவுங்களுக்கு அக்கறை இல்லே... சோறு என்ன பெரிச்டா சோறு...?”

பூவாயின் உழைப்பும் மனச சுதந்திரமும் சுரண்டப் படும் உண்மையை உணர்ந்தபோதுதான் அவன் மனிதனா கினான்.

அவன் மனிதனான போது ...

பூவாயிக்கையைப் போன்ற எத்தனையோ சின்னங்களை இதையங்களின் சோகம் அவன் மன உணர்ச்சிகளைக் கசக்கிப் பிழிகிறது. அவனுடைய கண்ணீர்... பெருமுச்சாலை விம்மல் பூவாயிக்காக மட்டுமில்லை! அநாதரவான ஒவ்வொரு ஜீவனின் சோகத்திலும் அவன் மனப்பூர்வமாகக் கொள்கிறான். பூவாயின் பூச்சட்டையால் கண்ணங்களில் வழியும் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு அசைக்கமுடியாத ஒரு மன உறுதியுடன் ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரியை நோக்கி அவன் நடக்கிறான்.

சுழநாடு,
5-8-73

இதயத்தில் வாழ்கிறாள்...

ரவீந்திரனின் எண்ண உணர்வுகளின் மறுபிரதிபலிப்புத் தான் அவன் கைப்பட எழுதி இருக்கும் இந்த நாவல். ஓர் எழுத்தாளனின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் ஏமாற்ற உணர்ச்சிகளை அந்த எழுத்தாளனே எழுத்துக்களாக்கும் போது அந்தச் சிருஷ்டி ஏதோ ஒருவிதத்தில் தனித்தன்மை பெறத்தான் செய்யும். இவக்கிய உலகில் இந்த நாவல் புகழ் பரப்பும் என்பது அவனது நம்பிக்கை, ரவீந்திரனின் இதயந் தான் இந்த நாவலின் முழுக்க முழுக்கப் பேசுகிறது.

இந்த நாவல் தன்னுடைய இறுதி நாவலாக இருக்கட்டும் என்றொரு மன உளைச்சலில் தான் இரவு பகலாக கஷ்டப்பட்டுப் பிரசவித்திருக்கிறான். இன்னும் சிறிது நேரத் தில் இந்த நாவலின் பதிப்பக உரிமையைப்பெற ஓர் அச்சக நிர்வாகி பெரும் பணத்துடன் வரவிருக்கிறார். அவருக்காகத்தான் அவன் காத்திருக்கிறான்.

அவனுடைய நெஞ்சிலே மலர்ந்து, அவனுடைய இவக்கிய வாழ்க்கையில் மனம் பரப்பிய அந்த எழில் ரோஜர் ஆமாம் அவன்தான் அருந்ததி. அவன் எங்கிருந்தாலும் இந்த நாவலைப் படிக்கவேண்டும், மனச்சாட்சியின் கேள்விக்குப் பதில்சொல்ல முடியாமல் கண்ணீரில்கருதி சருகாக வேண்டும் என்றொரு மன உளைச்சலில் அவதிப் படுகிறான் ரவீந்திரன்.

மனிதன் கொடுக்கும் தண்டனையைவிட மனம் கொடுக்கும் தண்டனைதான் சக்தி வாய்ந்தது என்பது அவனுடைய அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. பழைய பசுமையான எண்ணங்களை இமைகளை முடி நினைவுக்குக் கொண்டுவந்தாராம் அந்த எண்ணங்கள் அவனுக்கு சுகம் அளிக்கவில்லை. ஆயாத மனப்பேராட்டத்தில் அவன் உற்சாகத்தை இழந்துவிட்ட

டான். அவனுடைய ஆத்மாவின் ராகங்கள் பெலவீசு மடைந்து விட்டன. வாழ்க்கையில் ஒளி என்ற பகுதிக்குள் அருந்ததி சென்று விட்டாள். இருள் என்ற பகுதிக்குள் நின்று இவன் இன்னும் விம்மிக் கொண்டிருக்கிறான். தன் நுடைய இதயவாசல் மூலமாக நுழைந்து விட்ட பழைய நினைவுகளிலிருந்து இன்னும் அவன் விடுபடவில்லை.

“இருஞும் ஒளியும்” என்ற அவனுடைய நாவலுக்கு என்றோ ஒருநாள் அழகாக விமர்சனம் எழுதியிருந்தாள் அருந்ததி. அதன் மூலம் தான் அவனுக்கு அவனுடைய அறி முகம் கிடைத்தது.

கண்களை இழந்த ஓர் ஏழைக் கவிஞரை ரவீந்திரன் இருஞும்-ஒளியும் என்ற நாவலில் சிருஷ்டத்திருந்தான். மண வாழ்வு விழி இல்லாத அந்தக் கவிஞருக்கு கிடைக்காமல் போய்க்கொண்டே இருக்கிறது. கவிஞருடைய கவிதைகளை ஜெல்லாம் நிஜவாழ்க்கையில் நிறைவேறாமல் நெஞ்சக்குள் அமுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஆசையின் அழுகுரலாகவே அமைகிறது. வாழ்க்கையில் ஒரு பெண்ணின் முழு அன்பைப் பெற அவனால் முடியவில்லை. கவிஞருடைய மன உணர்ச்சிகளை யாரும் புரிந்து கொள்ளவில்லை. இறுதியாக கவிஞர்களை விடவிலே அமைதி பெறுகிறான்.

விழி இழந்த கவிஞருக்கு வாழ்வு கொடுக்க முன்வராத பெண்ணினத்தை நாவலில் தாக்கி எழுதி இருந்தான் ரவீந்திரன். அவனுடைய பேணாமுளைக்கு ஆதரவாகவே ஒருநாள் அருந்ததியின் விமர்சனம் வெளிவந்தது. வாழத்துடிக்கும் இதயங்களின் அழுகுரலுக்கு நம்முடைய மனிதாபிமானத்தை நாம் திருப்பவேண்டும் என்று அழகாக விமர்சனத்தில் எழுதி யிருந்தாள். பெருந்தன்மையோடு செய்யும் செயல்களில் தான் உண்மையான அழுகு இருக்கிறது என்று அவள் எழுதியிருந்தாள். அவனுக்கு வெகுவாகப் பிடித்திருந்தது. தொடர்ந்து அவனுடைய ஆற்றல் நிறைந்த விமர்சனங்கள் அவனுடைய எழுத்துத்துறைக்கு உரமாக அமைந்தன. அவனுடைய கற்பனைத் திறனை அவள் வளரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் அதிகம் அழகாக இருக்கவில்லை. அவனும் அவளிடம் அழகை எதிர்பார்க்கவில்லை. மன அழகை ரசிக்கும் எழுத்தாளனுக்குப் புற அழகில் நாட்டமிருக்காது. அறிவே அவளுக்கு அழகாக இருந்தது.

இலக்கிய உலகிலே தன்னை ஈடுபடுத்தி வாழும் ரவீந் திரணின் இதயத்தில் அதே உலகத்தில் வாழும் அருந்ததியை வாழ்க்கைத் துணைவியாக அடைந்தால்... என்றாரு ஆசை பிறக்கத் தொடங்கியது.

“என்ன மனந்து கொள்கிறாயா” என்று அவனால் அவளை நேருக்குநேர் கேட்க முடியாமல் இருந்தது. தன்னுடைய பெலவீஸமான உள்ளம் காரணமாக அவன் தன் இதயத்தில் மலர்ந்த ஆசையை அவளுக்கு அறிவிக்கத் தயங்கினான்.

என்றும்போல அன்றும் ஒருநாள் ரவீந்திரனும் அருந்த தியும் கடற்கரை மணலில் அமர்ந்திருந்தார்கள். ஒட்டைப் படகின் ஓரத்தில் அவள் படகோடு ஓயிலாக சரிந்திருந்தாள்.

கடற்காற்று இதமாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. காற்றிலே அலைபாய்ந்த தன் கூந்தலை அழகாக அவள் ஒதுக்கிக்கொண்டிருந்தாள். அந்த வானத்தின் ரம்மியமான அழகைப்பற்றி அவள் இலக்கிய நயத்துடன் அவனுக்கு வர்ணித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவனுக்கு அவளுடைய பேச்சு உற்சாகத்தைக் கொடுக்கவில்லை. அவளுடைய பேச்சின் திசையைத்திருப்ப அவன் பலதடவைகள் முயன்றான். அவனால் அவளைத் தன்னுடைய பாதைக்கு இழுத்துச் செல்ல முடியாமல் இருந்தது.

சலிப்புடன் எழும்பினான் அவன். உள்ளத்தில் விரக்தி யின் ரேகைகள் வளர்ந்தன. மன உழைச்சவில் மோட்டார் வண்டியின் வேகத்தை அதிகரித்தான். சாலையின் திருப்பதி தில் அவனுடைய மோட்டார் வண்டி விபத்துக்குள்ளாகியது.

அவன் கண்விழித்தபோது மருத்துவமனை ஒன்றில் வலது காலிலே பெரிய கட்டுடன் படுத்திருப்பதை உணர்ந்தான்.

அவனுடைய இலக்கிய ரசிகர்கள் அவனைச் சுற்றி நின் ரார்கள். எல்லோருடைய கண்களும் கலங்கி இருந்தன. எல்லா நெஞ்சங்களும் அவனுக்காகவே துடித்துக்கொண்டிருந்தன.

ஓரத்தில் நின்று அநந்ததியும் விம்மிக்கொண்டிருந்தாள். உண்மையான கண்ணீரின் பெறுமதி அவனுக்குத் தெரியும்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எல்லோரும் அவனை விட்டு நீங்கினார்கள். அவள் மட்டும் அங்கே நின்றாள். அவள் கண்ணங்களில் உருண்டோடும் கண்ணீர் த்துளிகளைக்காண அவன் கண்களும் கசிந்தன. அவள் அழுகை மட்டும் ஏன் தொடர வேண்டும்? தன் நெஞ்சைக் கேட்டான். நிறைவான பதில் கிடைக்கவில்லை,

கலங்கிய கண்களுடன் அவள் விடைபெற்றபோது குழம் பிய நெஞ்சுடன் அவன் விடை கொடுத்தான்.

அவனுடைய வலது கால் துண்டிக்கப்பட்டுவிட்டது.

மருத்துவ மனையிலிருந்து ஒரு நொண்டியாக அவன் வெளியே வந்தான். அவனுடைய நிலையைப் பார்த்த அவனுடைய வாசகர்கள் வாய்விட்டு அழுதார்கள். தனுடைய வாசகர்களின் கண்ணீரைப்பார்க்கும் போதுதான் இலக்கியத் துறையில் அவன் அடைந்த வளர்ச்சி அவனைப் புல்லரிக்க வைத்தது.

அருந்ததி தினமும் அவனைப் பார்க்க வந்தாள். அவனோடு கதைத்துக் கொண்டிருப்பது அவனுக்கு மனநிறைவை அளித்தது. அருந்ததியின் கல்லூரி வாழ்க்கை முடிய ஒரு நாள் அவள் தன் கிராமத்துக்குத் திரும்பிவிட்டாள்.

தனிமை அவனை வதைத்தது.

உறவுக்கும் பிரிவுக்கும் இடையே உள்ள வெளி அடினுக்கு வேதனையை ஏற்படுத்தியது.

அருந்ததியிடமிருந்து இலக்கியம் சம்பந்தமாக வரும் கடி தங்கள் அவனுக்குச் சர்று ஆறுதலைக் கொடுத்தன. என்றாலும் அருந்ததியைக் காணாததால் அவனுடைய மனதில் ஒரு உற்சாகமில்லை. நெஞ்சிலே அலைபாய்ந்து கொண்டு அவன் மனதை ரணகளமாககிக் கொண்டிருக்கும் நீண்டநாள் ஆசையை வெளிப்படுத்தியே திருவது என்ற முடிவுக்கு ஒரு நாள் அவன் வந்துவிட்டான். என்ன மனத்து கொள்கிறாயா? என்று, நேருக்கு நேர் நின்று கேட்கத் தெரியமின்றி தன் நெஞ்சிலே மறைத்து வைத்திருந்த ஆசையை அவனுக்குக் கடித மூலம் வெளிப்படுத்தினான். வெளிச்சமாக எழுத அவனுக்கு முதலில் வெட்கமாகத்தான் இருந்தது. வெட்டத்தைப் பார்த்தால்...இதயத்தில் பிரவகிக்கும் ஆசைக்கு எவ்வளவு நாள் அணை போடுவது? இரண்டு தினங்கள் கழித்து அவளிடமிருந்து அவனுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. ஆவலோடு கடிதத்தைப் பிரித்தான்.

“களங்கமில்லாமல் உங்களுடன் பழகினேன்.

உங்கள் எழுத்தையே நேசுத்தேன்.

எனக்குத் திருயணம் அனேகமாக நிச்சயமாகிவிட்டது”

அவனுடைய கடிதத்தை வாசித்துவிட்டு அவன் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதான்.

அவனால் அழுதான் முடியும்.

அழுதபின் மனதிலே ஒரு தெளிவு பிறந்தது.

வரண்டு போயிருக்கும் தன் வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சிந்தித்தான். காலங்கள் மாறும் போது மனித இதயங்களின் மாறுதல் அவனுடைய அந்தராத்மாவை துடிக்க வைத்தது. அன்... ஆசை... பாசம்... எல்லாமே பொய்க்கும் ஒரு நாளை, அவன் தன் வாழ்க்கையில் பார்த்துவிட்டான். தான் ஊனமடைந்தவன் என்ற காரணத்துக்காகவே தன்னை அருந்ததி வெறுக்கிறாள் என்ற உணர்வு அவன் நெஞ்சிலே எழுந்து நின்றது. அந்த உணர்வு அவனைச் சுதா உறுத்தியது. அந்த வேதனையிலிருந்து விடுபட அவனால் முடியவில்லை.

அவனுடைய மன உணர்ச்சிகளை முற்று முழுதாகப் புரிந்து கொண்ட அவளே அவனை வெறுக்கும்போது இன்னொரு பெண் அவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட மனப்பூர்வமாக எப்படிச் சம்மதிப்பாள்.

“என்னுடைய எழுத்துக்கள் தானே எனக்கு அவளை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தன. அவள் என்னை ஏமாற்றி விட்டாள்...என் எழுத்துக்களே என் அமைதிக்கு எமனாக வந்து விட்டன” என்று சதா புலம்பிக் கொண்டிருந்தான்.

வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட ஒரு தோல்வி மனப்பான்மையால் கொஞ்ச நாட்களாகவே வெறுத்து ஒதுக்கிவந்த இலக்கிய அரங்கிலே இறுதியா ஒரு நாவலில் தன்னை வைத்து எழுத வேண்டும் என்ற ஒருவேகம் அவனுக்குப் பிறந்தது. புதிய வேகம் அவனுக்கு ஒரு தனி உற்சாகத்தையே ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. அதன் விளைவுதான் இப்போது மேசைமீது கிடக்கும் அவன் கைப்பட எழுதியிருக்கும் புதிய நாவல்.

சுவர்க் கடிகாரம் பத்துமுறை அடிக்க.....ரவீந்திரன் நிஜ உலகுக்கு வருகிறான். அருந்ததியையும் தன்னையும் முக்கிய பாத்திரங்களாக வைத்துத் தன் காதல் தோல்வியை மையமாக்கிப் பின்னிய நாவலை அவன் மின்டும் இப்போது கலங்கிய கண்களுடன் வாசிக்கிறான். நாவலின் முடிவு பழி கொண்டு துடிக்கும் அவனுடைய நெஞ்சுக்கு அமைதி கொடுக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது.

ஒரு ஹனமடைந்தவனுக்கு ஏமாற்றத்தைக்கொடுத்தவள் ஒரு நொண்டிக் குழந்தைக்குத் தாயாகி அந்தக் குழந்தை அவமானத்தால் படும் வேதனைகளைப் பாரித்துப்பார்த்துக் கண்ணீரிலே செத்து மடியும் ஒரு பெண்ணாக அருந்ததியை அவன் இந்த நாவலில் சிருஷ்டித்திருக்கிறான்.

இந்த நாவலை என்றாவது ஒரு நாள் அருந்ததியும் வாசிக்க வேண்டும், இந்த நாவலுக்குக் காணிக்கையாக ஒரு சௌட்டுக் கண்ணீரை அவள் சிந்தினாலே அது எனக்குப் போதுமென்று அவன் ஆசைப்படுகிறான்.

கோவிலிலிருந்து வரும் ரவீந்திரனுடைய தாய் அன்றைய தபாவில் அவனுக்கு வந்த கடிதங்களைக் கொண்டு வருகிறாள்.

ஒரு கடிதம் அருந்தத்தியிடமிருந்து வந்திருக்கிறது. கடிதத்தைக் கிழித்தெறிய அவன் கைகள் துடிக்கின்றன. இருந்தும் உள்மணம் கடிதத்தைக் கிழிக்க ஒரு ப்படவில்லை. பொறுமையுடன் கடிதத்தில் உறையைப் பிரிக்கிறான்.

“இருஞம்... ஓளியும் என்ற நாவல்தான் இலக்கிய உலகில் என்னையும் உங்களையும் இணைத்து வைத்தது. அதே நாவல்தான் எனக்கொரு கணவரையும் இப்பொழுது தேடிக் கொடுத்திருக்கிறது. இருஞம் ஓளியும் என்ற உங்க நாவலில் நீங்கள் காணத்துடித்த ஒரு இலட்சியப் பெண்ணாகவே வாழ நான் ஆசைப்படுகிறேன். எனக்கு கணவராக வர இருப்ப வருக்கு உங்கள் நாவலை வாசித்துக் காட்டினேன். மனித உணர்ச்சிகளையும் வாழ்த்துடிக்கும் இதயங்களில் அழுகுரலையும் உணர்ந்த உங்கள் வாழ்த்துடன்தான் நம் வாழ்க்கைப் பயணம் தொடரவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறார். உங்களிலும் பார்க்க வாழ வழியற்ற ஒருவருக்கே நான் வாழ்க்கைப்படப்போகிறேன். என் கணவரைப் பற்றி நீங்கள் அறிய ஆசைப்படுவீர்கள். எனக்குக் கணவராக வர இருப்பவர் ஒரு குருடர்...

வாழ்த்துடிக்கும் நல்ல இதயங்களுக்கு வாழ்வழிக்க ஒவ்வொரு பெண்ணும் தியாக வாழ்வு வாழவேண்டுமென்று உங்கள் நாவலுக்கு ஆதரவாக விமர்சனம் எழுதிவிட்டு நான் வேறுவழியில் போகலாமா...?”

கடிதம் நீண்டுவிட்டது. அவசியம் என் திருப்பணத்துக்கு நீங்கள் வரவேண்டும்....”

கடிதத்தை வாசித்து முடித்தபோது அவனுடைய கடிதத்தில் அவனுடைய பரிசுத்தமான கண்ணீர் பட்டுத் தெறிகிறது.

அவன் நெஞ்சம் விம்முகிறது.
கண்கள் குளமாகின்றன.

ஆசா பாசங்கள் அகல்கிணறவ.

உன்னம் துலங்குகிறது.

உயர்ந்த இலட்சியத்தின் உண்மை புரிகிறது.

அருந்ததியைப்பற்றி அவன் தன் இதயத்தில் கொண்ட தவறான என்னம் அழிந்து கொண்டிருக்க...இலக்கிய உலகிலே புகழையும் பெரும்பன த்தையும் தேடிக் கொடுக்க தனுதி படைத்த தன் புதிய நாவலை அவனே தன் கைகளால் அக்கினிக்கு இரையாக்குகிறான். அவனுக்கு இப்போது ஒரு உண்மை புலப்படுகிறது. ஆயிரக்கணக்கான அவனுடைய இலக்கிய ரசிகர்கள் அவனுடைய பட்டப்புகளை விழுந்து விழுந்து படிப்பதால் அவனுக்கு உண்மையான புகழ்கிடைத்து விடமுடியாது.

அவனுடைய நாவல் இலட்சக்கணக்கான ரூபாய்களுக்கு விற்றாலும் அவனுக்கு உண்மையான புகழ் ஏற்பட்டுவிட முடியாது...அவனுடைய பேனா சொல்லும் கருத்தை ஏற்று அந்தக் கருத்துகளுக்கு ஏற்ப தங்கள் வாழ்க்கையை மர்த்தி அமைப்பவர்களால்தான் அவனுக்கும்... அவனுடைய எழுத்துக்கும் உண்மையான புகழ் கிடைக்க முடியும்.

அவன் படைத்தான்.

அருந்ததி வாழ்ந்து காட்டுகிறாள்.

அவள் அவனுடைய இதயத்தில் மாத்திரமல்ல.....அவனுடைய வாசகர்களின் இதயங்களிலும் இந்த நிமிடம் தொடக்கம் வாழ்கிறாள்.

14-3-72

இலங்கை வாணொலியில்
ஒவிப்ரப்பப்பட்டது.

முகத்திரை...

“வாழ்க்கைப் போராட்டம்...” என்ற அந்த நாடகத்தை இரண்டாவது தடவையாக வாசித்துவிட்டு நிறைவான ஒரு பெருமுச்சு விடுகிறான் சிவராமன். அவனுடைய உணர்ச்சியின் உருவமான சிருஷ்டி... ஏறக்குறைய மூன்று மாதகால பிரசவ உள்ளச்சலை அனுபவித்த பின்கருச்சிதைவின்றி நல்லபடியாக அவனாலேயே பிரசவிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இனி, அவனுடைய இந்தச் சிருஷ்டி மேடையில் நடமாடும் காலம் வரைக்கும் அவனுடைய நெஞ்சு நிலைகொள்ளாமல் தவிக்கும்.

இந்த நாடகம் நல்லபடியாக மேடையேற வேண்டுமே என்ற எண்ணம் ஏக்கமாக உருவெடுத்து அவனுடைய மனப்பரப்பில் விரிந்த ஆசைகளை அச்சுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அவனுடைய மனப்போராட்டத்துக்கெல்லாம் காரணம் அவன் சிருஷ்டித்த சுமதி என்ற பாத் திரம்தான்.

சுமதி ஜீவத்துடிப்புள்ள ஒரு பாத்திரம். மிக ஏழ்மையான ஒரு குடும்பத்தின் பாரத்தைச் சுமப்பவள் அவள் தான். அவனுடைய அழகை வைத்து வியாபாரம் பண்ண விபச்சார உழைப்பு அழைக்கிறது. சமூகத்தின் அந்த அழகிய பகுதிக் குளி செல்ல அவள் உள்ளம் அருவருக்கிறது.

இரவு பகலாகத் தன்னுடலை வருத்துகிறாள். நெஞ்சுவலிக்க நெசவு அடிக்கிறாள். தன்னுடைய ஆசைகளையும், தேவைகளையும் குடும்ப வளர்ச்சிக்காகப் பலிகொடுக்கிறாள். ஒயாத உழைப்பு...நிறைவில்லாத வாழ்க்கை.....நிம்மதியை அனு அனுவாகத் தின்று தொலைக்கும் மன விரக்தி... இலவயேல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து நோய் என்ற வடிவத்துடன் அவள் நெஞ்சிலே தங்க ஆரம்பித்துவிட்டன.

மருத்துவ மனையில் சில நாட்கள் இருந்துவிட்டு ஓய்வு தேவை என்ற சம்பிரதாயமான ஒரு உபதேசத்துடன் வீட்டுக்கு வருகிறாள். வீட்டிலே புதுப் புதுப் பிரச்சினைகள் தோன்றுகின்றன. மேர்சமடைந்த குடும்ப நிலைமை, சீரழிந்து கொண்டிருக்கும் அவள் தேகத்திற்குச் சவால் விடுகிறது.

மீண்டும் அவள் வேலைசெய்யத் தொடங்கிவிட்டாள். வாழ்வில் அவனுக்கு ஓய்வு என்றதே இல்லை. அவள் பெற்று விடத்துடித்த ஓய்வு அந்த ஏழை ஜீவனுக்கு ஒருநாள் மரணத்தில் கிடைத்துவிடுகிறது. இரத்தம் கக்கிக் கக்கி நெசவுத் தறியிவிடுந்து விழுந்து அவள்தன் வரழிக்கையைச் சோகமாக முடித்துக் கொள்கிறாள்.

சமதியிடம் அழகிருந்தது. சமுகத்தின் அழுகிய பகுதிக்குள் நுழைந்து சுகமாக ஏராளம் பணத்தைச் சம்பாதித் திருக்கலாம்

ஒரு கெளரவமான சமூக வாழ்வுக்கு வறுமையை ஒழிக்க விபச்சாரம் அல்ல வழி; கடுமையான உழைப்புத்தான் வழி என்பதை எடுத்துக்காட்ட வேண்டுமென்ற உதவேகத்தில் தான் அவன் சமதியைப் படைத்தான்.

அவன் படைத்த சமதியால் கடுமையான உடல் உழைப்புபை மேற்கொண்டு வறுமையை ஒழிக்க முடியவில்லைத் தான். இதற்கான காரணத்தை, நாடகத்தைப் பார்க்கின்ற மக்களின் சிந்தனைக்காக விட்டிருக்கிறான் சிவராமன்.

சுமதி... வெறும் நாடகப் பாத்திரமல்ல அவள் சமுகத்தின் மத்தியில் வாழும் சாதாரண பெண் என்ற பிரமையே அவனில் எழுந்து நிற்கிறது.

நாடகத்தைப் பார்ப்பவர்கள் சுமதியின் வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கொஞ்சமாவது சிந்திக்கவேண்டுமென்றால் சுமதி என்ற உணர்ச்சியள்ள அந்தப் பாத்திரம் மேடையில் சிறப்பாக நடிக்கவேண்டும் சுமதி என்ற இந்தப் பாத்திரத்துக்கு யாரை நடிக்கப் போடுவது என்பதுதான் சிவராமனைப் பெரும் குழப்பத்தில் ஆழ்த்தியுள்ள பிரச்சினை. அவனுடைய

நாடகக் குழுஷில் வழக்கமாகப் பெண் வேடம் ஏற்கும் சிவலோகம் இனி எக்காலத்திலும் பெண் வேடம் ஏற்க மாட்டேன் என்று அடம்பிடிக்கத் தொடங்கி விட்டான். பெண் வேடம் ஏற்றதால் அடிக்கடி கன்னத்தையும் மீசையையும் பறிகொடுக்க வேண்டியிருக்கிறதே என்ற மனுளைச்சல் சிவலோகத்திற்கு கன்னத்தில் நீளமாக மயிர் வளர்க்க வேண்டுமென்ற இன்றைய இளம் சமூகத்தின் இவட்சியம் அவனைப் பற்றிக் கொண்டதில் வியப்பில்லை.

வாழ்க்கைப் போராட்டம் என்ற இந்த நாடகத்தை வாசித்த அவனுடைய நாடக நண்பர்கள் சுமதி என்ற பாத் திரத்தை தத்ருப்பாக மேடையில் காட்ட நிஜமான ஒரு பெண்ணைப் போட்டால் என்ன என்றொரு எண்ணத்தை அவன் மனதில் பதித்துவிட்டார்கள். இதனால்தான் அவனுக்கு மன உளைச்சல் இன்னும் அதிகமாகி விட்டது. யாழ்ப்பாண மண்ணிலே நாடகக்கலை வளரத் தங்களை அர்ப்பணித்த பெண்கள் யாராவது இருக்கிறார்களா? என்று எண்ணுவதற்காக விரல்களை ஒரு தடவை மடக்குகிறான். மடக்கிய விரல்களை மடக்கியபடியே கிடந்து அவனுக்கு மனவேதனையை இன்னும் அதிகமாகக் கொடுக்க, இரவு பகலாகச் சிந்தித்துச் சிருஷ்டித்த சுமதி வெறும் எழுத்தில் மட்டும் நின்று விடுவானோ என்ற ஏக்கத்தில் நாடகப் பிரதியையே வெறுக்கிட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் சடுதியாக ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாக, நெற்றியில் வழிந்த வியரிவையைத் துடைத்துவிட்டு, கைபோன போக்கிலே கொடியில் கிடந்த பொத்தாங்களை இழந்த பழுப்பு நிறச் சேட்டையும் எடுத்துக் கொழுஷிக் கொண்டு முற்றத்து வேப்பமரத்தடியில் நின்ற சைக்கிள் தடியில் ஏறி ஒரு மிதிக்கத் தொடங்கிவிட்டான்.

சிவராமன், ‘கலையகம்’ என்ற அந்தப் பெரிய வீட்டுக்கு முன்னால் சைக்கிளில் வந்து இறங்கியபோது இரண்டுமணி வெயில் சற்று எரிச்சலுடன் காய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. வியரிவையில் நாடகப் பிரதியின் தாள்கள் கொஞ்சம் நலைந்து விட்டன. சிவராமன் சைக்கிளை மதிலில் சாத்தி

விட்டு முன்கேற்றையும் திறந்து - தயங்கித் தயங்கி உள்ளே அடி எடுத்து வைக்கிறான்.

அகல விரிந்த அவன் விழிகள் கலையகத்தின் அழகை அள்ளிப் பருகுகின்றன. கொத்துக் கொத்தாக மலர்ந்து நிற்கும் கனகாம்பரம்.. அடுக்கு ரோஜர் அழகின் மென்மை அப்படியே அந்தக் கலைஞரின் நெஞ்சில் பதிந்து விடுகிறது. பசியை மறந்து, இதமான காற்றை மட்டும் குடித்துக் கொண்டே அந்த மல்லிகைப் பந்தரின் கீழிருந்து எவ்வளவு எழுதிக் குவிக்கலாம் என்று அகசபோடுவதில் அவன் மனம் வயிக்கிறது.

கூண்டுக்குள் அடைபட்டுக் கிடக்கும் அல்சேஷனின் உறுமஸலத் தொடர்ந்து “ஜானி” என்று செல்லமாக அதட்டிக் கொண்டு குறோட்டன்ன் செடிகளினுடே தலையை நிமிர்த்தி வரும் தேவகியின் பிரமிக்கத்தக்க அழகிலே ஆசர் ஷிக்கப்பட்டு ஒருகணம் தன்னையே மறந்துவிடுகிறான் சிவராமன்.

“யாரைப் பார்க்க வேணும் ?” அவனுடைய மென்மையான குரவில் அவன் இப்போது கொஞ்சமாகத் தன்னை விடுவித்துக் கொள்கிறான்.

“என்னைத் தெரிகிறதா ..?” கல்லூரி நாட்களை ஞாபகப்படுத்தித் தான் வந்த விஷயத்துக்கு அவளைச் சம்மதிக்க வைக்கக் காதகமான ஒரு சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த அவன் அவளைப் பார்த்துக் கேட்கிறான்.

“தெரிகிறது ..” அவன் மேலே பேச்சை வளர்க்க விரும்பாதவள் போலவே சுருக்கமாக அவனுடைய கேள்விக்குப் பதில் சொல்கிறாள்.

“லாழ்க்கைப் போராட்டம் என்ற நாடகத்தை மேடையேற்றப்போகிறேன் அதிலை சுமதி என்றொரு கரெக்டர்... கமதியா நீங்கள் அக்ட் பண்ணினா நாடகம் வெற்றி அளிச்சிடும் ” அவன் உற்சாகமாகச் சுமதியைப்பற்றி அவனுக்குச் சொல்ல ஆர்ப்பிக்கிறான். வெளிச்சமாகவே எல்லா வற்றையும் சொல்லிவிட்டு அவனுடைய முடிவை அறிய அவன் மனம் வேகமாக அடித்துக் கொள்கிறது.

“பப்பாவைத்தான் கேட்கவேணும்... பப்பா வெளி யிலை போயிட்டார்...”

அவன் நறுக்காக அவனுக்கொரு பதிலைச் சொல்லி விட்டு விறாந்தையை நோக்கி நடக்கிறாள் அவளுடைய பதிலில் அவனுக்குத் திருப்தி இல்லை. அவனுடைய பதில் அவன் மனதை என்னவோ செய்து கொண்டிருக்கிறது. அவனுடைய பதிலில் அவனுடைய கலை ஆர்வம் அவனுடைய தகப்பனின் காலடியில் சிறைப்பட்டு மிதிபடுவதை என்ன அவன்மேல் ஒரு அனுதாபமும் அவனுடைய தகப்பனில் ஆத்திர உணர்வும் ஏற்படுகிறது.

“கலைஞர் சுதந்திரமானவன்... அவனுடைய எண்ணங்கள் சுதந்திரமானவை கலை உணர்வை ஒரு வட்டத்துக்குள் அழுக்கி வைக்கக்கூடாது.”

ஒரு அரசாங்க அதிகாரியாக உள்ள அவனுடைய தகப்பன் என்றைக்கோ ஒருநாள் ஒரு கலைவிழாவில் தலைமை வகித்துப் பேசும்போது சொன்ன கருத்துக்கள் அவனது ஞாபகத்துக்கு வருகின்றன.

எதற்கும் அவனுடைய தகப்பனைச் சந்தித்து விட்டுத் தான் செல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவனில் ஏற்பட அவன் அவளைப் பின்தொடர்கிறான். அவன் விறாந்தையை யும் தாண்டி முன் கதவைத் திறக்கும்போதே எதேசௌயாகப் பாதி திறந்து கிடக்கும் கதவின் இடுக்கின் வழியாக சாம்ப மூர்த்தியின் உருவத்தை அவன் பார்த்து விடுகிறான். சாம்ப மூர்த்தியும் அவனைக் கண்டு விடுகிறார்.

பப்பா வெளியே போய்விட்டார் என்று அவன் சொன்ன பொய் அவனுடைய மனதை இப்போது ரம்பமாக அறுக்கிறது. கவரை நிறைத்து வைத்திருக்கும் தேவகியின் நடன அரங்கேற்றப் படங்களை அருவருப்புடன் பார்க்கிறான்.

“கலைஞரின் இதயம் களங்கமில்லாமல் இருக்க வேண்டும்... உண்மையாக வாழவேண்டும்...” என்றைக்கோ ஒரு சிறுகதையில் அவன் எழுதியவரிகளை அவனே தன் மனதுக்குள் மறு பிரதிபலிப்புச் செய்து கொள்கிறான்.

சாம்பமுர்த்தி வெளிவிறாந்தைக்கு வந்ததும் மரியாதைக் காக அவன் தாணோடு ஒதுங்கிக்கொள்ளவில்லை. அவன் ஏழையாக இருந்தாலும் அவனுடைய எண்ணங்கள் ஏழையில்...போலித்தனமான மரியாதைக்கெல்லாம் அவன் தன்னை உட்படுத்தமாட்டான். துவைத்துத் துவைத்துப் பழுப்பேறிப்போன அவனுடைய உடைகள், எண்ணையும், வியர்வையும் ஒன்று கலந்து வழியும் அவன் முகம், எளிமையான தோற்றம்...சடாரென்று, சமுகத்தில் அவன் எந்த மட்டம் என்பதை ஒரே ஒருதடவை தன் மூக்குக்கண்ணாடியை முக்கில் நிமிர்த்தி வைத்துப் புருவங்களை அசைத்து அளந்து பிடித்து விடுகிறார் சாம்பமுர்த்தி.

வந்தவர் சமுகத்தில் எந்த ரகமோ....அந்த ரகத்திற் கேற்பத்தான் சாம்பமுர்த்தி கதைப்பார்.

“எனின விஷயம்...?” கடுகடுப்பாக தன் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு அவர் அவனைப் பார்த்துக் கேட்டது அவனுக்கு அவ்வளவு பிடித்துக்கொள்ளவில்லை.

கலையகத்தில் எல்லாமே அழகேடு தானிருக்கின்றன. அந்தக் கலை உணர்வின் அடிநாதமான மென்மையான ஒரு ஹிருதய உணர்வை இங்கே உள்ள மனிதரீகளிடம் காண முடியவில்லையே என்று மனம் புழங்கிக் கொள்கிறான்.

“நாடக விழா ஒன்று நடத்தப் போகிறோம..... அவன் பேசிசைத்தொடங்குகிறான்.

“நான் தலையை வகிக்க வேணுமோ...” வெகு ஆர்வத் துடன் அவர் அவனைப்பர்த்துக் கேட்கும்போது சற்றுமுன் அவருடைய முகத்திலிருந்த கடுகடுப்பைக் கொஞ்சங் கூடத் காணவில்லை. வலிய விழுந்தடித்துக்கொண்டு மேடைகளில் கெளரவத்தை நாடி ஓடும் சமுகத்தின் மேல் மட்டத்தவர் களின் வக்காரித்த தன்மையை நினைக்க நினைக்க அவர் மீது அடக்கமுடியாத வெறுப்புப் பிறக்கிறது அவனுக்கு.

“இல்லை...இல்லை...என்னுடைய நாடகம் ஒன்றிலை உங்கடை மகளை அக்ட்பண்ணக் கேட்கத்தான்.....” அவனுடைய வார்த்தைகள் முடியும் சீறிப்பாய்கிறார் சாம்பமூர்த்தி!

“களரமான மேடைகளிலை அவள் டான்ஸ் ஆடி ரதை வைச்சு கண்ட கண்ட இடங்களுக் கெல்லாம் கூப்பிட்டு...”

பொறி பறக்கும் அவருடைய பேச்சை வெட்டி நிறுத்துகிறான் அவன்.

“நாட்டியத்தை மட்டுந்தான் நீங்கள் கலையாகக் கருதிறியள்...சமூகத்தின் குறைபாடுகளைக் கணிவோடு சொல்லி மக்களின் மனங்களில் பதியப்பண்ணிற நாடகங்களையும் கலை என்று கருத ஏன் தயங்கிறியள்...?”

நாடகமேடை கௌசவமானதல்ல.

அந்த மேடையில் நடனமாடினால் ஏதோ பெண்களின் புனிதம் கெட்டுவிடும் என்ற அவருடைய எண்ணத்தில் அவனுடைய கருத்துக்கள் சாட்டை அடியாக விழுகின்றன.

“கலையைப்பற்றிக் கணக்கத்தெரிஞ்சவன் மாதிரி கதைக்க வந்திட்டாய்...உன்னை வாசற்படியிலை ஏறவிட்ட நான் லிசரன்”. பற்களை நெறுமிக்கொண்டே அவர் சொல்லும்போது அவருடைய சதைகள் துடிக்கின்றன.

“�தோ பெரிய கலைச் சேவைக்காகத்தான் உங்கடை மகள் நாட்டியமாடுறா எண்டு நினைச்சுத்தான் வந்தேன்... நாட்டியக்கலை விளம்பரத்துக்காகவும் உடல் கவர்ச்சிக்கா கவும் தான் இங்கே பயன்படுகிறதென்ட உண்மை எனக்கு முன்பே தெரிஞ்சிருந்தா இந்த வாசல் படியிலையே நான் மிதிச்சிருக்கமாட்டேன்.....”

அவருடைய முகத்தில் அடித்தமாதிரிச் சொல்லிவிட்டு அவருடைய பதிலுக்கும் காத்திராமல், “றாஸ்கல்”, என்று அவர் எழுப்பிய அநாகரிகச் சொல் காதில் விழுமுன்பே அவன் வேகமாக வெளியே போய்விட்டான்.

உயர்ந்த நேர்க்கங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டு அவையெல் லாம் உயர்ந்த அந்தஸ்துக்காளால் நிரவப்படும் இடத்தைத் தானே சமூகம் கௌரவமான இடமாகக் கணக்கிடுகிறது. யாரோ ஒரு பெரிய மனிதர் ஒழுங்கு பண்ணிய விழாவாகத் தான் அது இருக்கவேண்டும்.....

தேவகி அந்த அரங்கிலே ஆடிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

பிரமுகர்களின் வரிசையில் சாம்பழுர்த்தியும் நடனத்தை ரசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

இளவட்டங்களின் எண்ணிக்கை அமோகமாக இருக்கிறது. சுழன்று சுழன்று ஆடுகிறாள். உடலைப் பின்புறமாக வளைத்து தரையில் தலையைத் தொட்டு அவள் நின்ற போது இளவட்டங்கள் அவள் வாளிப்பான உடலில் குதித்து விளையாடிய இளமையின் கவர்ச்சியைக் கலகலப்புடன் ரசக்கிறார்கள். ஒற்றைக் காலைத் தூக்கி நின்றாடும் தெய்வமே என்று அவள் பாதங்களைத் தூக்கி அழியித்தபோது பாவங்களை ரசித்தவர்கள் மிகச்சிலரே! அநேகமான விழி களுக்கு உடலில் அசைவுகள்தானே முக்கியம். அந்த ரசனைக் காகவே பலர் அங்கே கூடிவிடுகிறார்களே...! வெளிப்படையாகவே அவளுடைய உடல் கட்டைப்பற்றி விசிலடித்துக் கலகலத்து விமர்சிக்கிறது ஒரு ரசிகர் கூட்டம்.

சாம்பழுர்த்தியின் காதுகளில் இளவட்டங்கள் கலகலத்த வாரித்தைகள் விழுந்திருக்க வேண்டும்.....அதனால்தான் முகத்தை ஒரு விழா நிர்வாகியின் பக்கமாக ரெளத்திரமாக வைத்துக்கொள்கிறார். அவருடைய கோபத்தைப் புரிந்து கொண்டே நிர்வாகி இளவட்டங்களின் பக்கமாக நிஷ்டுரோ மான ஒரு பார்வையைச் செலுத்தி அவர்களை அமைதிப் படுத்த முயற்சிப்பதைச் சிவராமன் பார்த்து விடுகிறான்.

ரசிகப் பெருமக்களைக் கொஞ்சம் கூட ஆபாச ரசனையிலோ அருவருக்கத்தக்க உணர்ச்சியிலோ விழுத்தாடல் சமூகத்திற்குச் சில உண்மைகளைச் சொல்வதற்காக சிருஷ்டத்த சமதி என்ற பாத்திரமும் தேவகியின் ஆட்டமும் சிவராமனின் நெஞ்சிலே மாறி மாறி விழுகின்றன.

“சாம்பஸுர்த்தி! என்ன மனுஷன் காணும் நீர்!..... மகனுடைய ஆட்டத்தைப்பாரும்! இவட்டங்கள் பேசிக் கொள்வதையும் கேளும்!..... சமுகத்துக்கு அவசியமான என்னுடைய சமதி பாத்திரம் உம்முடைய மகனுக்குக் கொடுக்கிற கௌரவத்திலும், இந்த ஆட்டம் இவருக்குக் கொடுக்கிற கௌரவமான உசத்தியானதா? கௌரவமான மேடை தேடிற்றா கௌரவமான மேடை...?

சாம்பஸுர்த்தியைப் பார்த்து இதை நேருக்குநேர் கேட்பதற்கு அவன் சனத்திரளை விலத்துகிறான். அதற்குள் நடனம் முடிந்து விட்டது.

தலைவர் மைக் முன்னால் வருகிறார்.

அவருடைய பேச்சைக் கேட்க, நின்ற இடத்திலேயே நிற்கின்றான் சிவராமன்.

“தேவகியைப்போல கௌரவமான குடும்பத்திலுள்ள பெண்கள் கலையை வளர்க்க முன்வரவேண்டும். கலைபொது வானது...புனிதமானது...தெய்வீகமானது...இங்கே நடன மாடி உங்களை மகிழ்வித்த தேவகி அவர்களின் நடனத்தைப் பற்றியோ அல்லது கலைச் சேவையைப் பற்றிபோ பேச எனக்குத்தகுதியில்லை. தென்னிந்தியத் திரைப்படத் தயாரிப்பாளர் ஒருவர் என் நண்பராக இருக்கிறார். என்னுடைய பலமான சிபாரிசின் பேரில் தேவகி தென்னிந்திய திரைப் பட வானில் சுடர் விடும் நாள் வெனு தூரத்திலில்லை...”

அவருடைய பேச்சுக்குக் கைதட்டு அமோகமாக விழுகிறது. சமுகம் போவித்தனத்துக்குக் கொடுக்கும் உயர்ந்த அந்தல்லதை எண்ண எண்ணச் சிவராமனுக்கு நெஞ்சு குழுறுகிறது.

அந்தல்லதைப் பார்த்துக் கலை வளர்க்கிற ஆட்கள் இவர்கள்... உப்பிடிக்கலைவளர்த்தால் நீங்கதான் வளரவாம், கலைவளராது. மேல்மட்டத்தவன் நிகழ்ச்சிகளை நடத்தினால்

அது கௌரவமான மேடை; வறியவன் நடத்தினால் அது கீழ்த் தரமான மேடையோ? பத்துப்பேர் பார்த்துப் பல்லிலிச்சுச் சீக்காய் அடிக்க நாட்டியமாடுவியள்; நாடகத்திலை நடிக்க மட்டும்...” சாம்பமூர்த்திக்குக் கேட்கத்தக்கதாகவே சொல்லி விட்டு அவனுடைய ஒரு நாடக நண்பனின் கையையும் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வெளியே போகக் காலடி எடுத்து வைத்தவன் சாம்பமூர்த்தியைத் திரும்பவும் பார்க்கிறான்.

அவருடைய தலை குனிந்திருக்கிறது. அவருக்கு அவன் சொன்ன உண்மை உறைத்துவிட்டது. சமூகத்துக்கு அந்த உண்மைகள் தெரியும்போதுதான் அவனைப் போன்ற உண்மைக் கலைஞருக்கு வெளிச்சம் கிடைச்சும்...

சிவராமன் மைதானத்தை விட்டுத் தெருவில் ஏறும் போது.....

“கலை உலகுக்கே தண்ண அர்ப்பணித்து விட்ட இந்தக் கள் னிட்குத் தங்கப்பதக்கம் அளித்துக் கொள்கிறேன்...”

என்று அந்தப் பெரிய மனிதர் பேசியவாரித்தைகளும்... அந்த வாரித்தைகளைத் தொடர்ந்து வந்த கைதட்டுக்களின் சப்தமும் அவன் மனதைப்போட்டு சித்திரவதை செய்கின்ற நேரத்தில் அவன் பெண் வேடம் ஓற்கும் சிவலோகத்தின் கைகளைப்பிடித்து நாடகத்தில் நடிக்கவைப்பதற்குக் கெஞ்சிக் கொண்டிருப்பது கலை வளர்க்கின்ற சமூகத்தின் உயர்ந்த மனிதர்களுக்கு எங்கே தெரியப்போகிறது?

வெளியீடு: வலிவடக்குப் பிரதேச கலாமன்றச் செலவிழா மலர்

06 - 01 - 74.

கெளரவம்....

வானம் மப்பும் மந்தாரமுமாக இருக்கிறது. மழை வருவதற்கு அறிகுறியாகப் புழுதி மணக்கத் தொடங்கிவிட்டது. சாம்பசிவ வாத்தியார் நடையிலே வேகம் பிறக்கிறது. வீட்டுக்கு வந்ததும் வராததுமர்க அடுக்களையே எட்டிப் பார்க்கிறார். புகைந்து கொண்டிருக்கும் அடுப்புடன் கண்ணள்ளிவக்கச் சிவக்க மனைவி பாக்கியம் போராடிக் கொண்டிருக்கிறாள். சமையல் முடியவில்லையே என்ற சலிப்பு அவரை வெளித்தின்னையில் மல்லாக்காகப் படுத்துகிறது. முற்றத் தில் நிற்கும் வேப்பமரத்தின் இலைகளின் நீவுகளினாக மேனியில் விழுந்த இதமான காற்று அவருடைய நிலைகுலைந்த மனம் உயிழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மனப் புழுக்கத்தைத் தனிப்பதில் தோல்வி கண்டுவிட்டது. உள்ளத்தின் அடித்தளத்தில் விரிசலாகிவிட்ட ஒரு பிரச்சினை மனப் புழுக்கத்தின் அரணாக அமைந்து அனு அனுவாக அவரைத் தின்று கொண்டிருக்க... இந்தப் பத்து வருட காலக் கூட்டுவாழ்க்கையின் குறை நிறைகளை அளக்கிறார். காலையில் கடைக்கார முத்து பாக்கியத்தின் நடத்தையைப் பற்றிப் பட்டும் படாததுமாகச் சொல்வி வைத்தது சாம்பசிவத்தின் மனத்தளத்தில் இன்னும் ஊர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அது உறுத்தலாக வளர்வதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பமாக துரை ஒழுங்கையில் கணைத்துக் கொண்டும் தலையை வேலிக்கு மேலால் எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டும் போகிறான். துரைக்கும் பாக்கியத்துக்கும் சமீப காலமாக ஏற்பட்டுள்ள ஒரு உறவை அவரது அந்தராத்மா அளந்து கொண்டிருக்கிறது. நாற்பத்தைந்து வயதை எட்டிப் பிடித்து, போன மார்கழியில் உடற்கோளாறு காரணமாகச் சிகிச்சைக்குப் போய்... மனைவியுடன் தேக சுகம் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாதென மருத்துவர்கள் கொடுத்த எச்சரிக்கை... இதனால் ஒட்டியும் ஒட்டராய்மும் மனைவியுடன் அவர் ஏற்படுத்திக் கொண்ட ஒரு வாழ்க்கை முறை— இதனால் அவள் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட விரக்கி மனப்பான்மை..... அவரது மனம் அசைபோட்ட இறந்த காலச் சம்பவங்கள் அவளைக் கண்டதும் நின்றுவிடுகிறது.

அவள் கொடுத்த கஞ்சித் தெளிவை அவளைப் பார்க் காமலே வாங்கி உணர்ச்சியற்ற ஜமாக ஒரே முச்சில் குடித்து விட்டுக் குவளையை அவள் கைகளில் திணித்துவிட்டுக் கண் களை மெல்ல முடித் திறக்கிறார். மெல்லிய சீட்டியின் ஒலி ஒன்று கள்ளமாக அவள் பார்வையை வேவிப்பக்கம் ஈர்த் தனத அவர் அவதானிக்கத் தவறங்கில்லை. துரை மறுபடியும் மறுபடியும் அவள் பார்வை படுவதற்கென்றே போவது போலச் சாம்பசிவத்துக்குத் தோன்றுகிறது.

“இண்டைக்குப் படத்துக்குப் போகட்டே.....?”

அவளுடைய கெஞ்சல் அவருடைய தீந்தனையை அறுத் தெறிய அருவருப்புடன் அவர் அவளைக் குத்திட்டுப் பார்க் கிறார்.

துரையும் பாக்கியமும் பக்கம் பக்கமாக இருந்து ஒரு நாள் படம் பார்த்த கதை ஊரின் ஒரு முனையிலிருந்து மறு முனைக்கு இன்னும் பரவி முடியவில்லை. ஒங்கி அறைந்து விட்டால் என்ன..... என்றொரு என்னைத்தில், துடிக்கும் கைகளைச் சினத்துடன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கட்டுப் படுத்தி முகத்தை வேறுபற்றியாகத் திருப்பி வெசு லாவகமாக அவர் அவளுடைய ஆசைக்கு வைத்த ஒரு முற்றுப்புள்ளி யினால் அவள் சிடுசிடுத்துக் கொண்டு உள்ளே போக, தோல்வி மனப்பான்மை அவளுக்கல்ல தனக்குத்தான் என்ற உண்மை அவரது மனதைச் சுட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது.

வழக்கத்துக்கு விரோதமாகச் சாம்பசிவம் அன்றைக்கு பாடசாலையிலிருந்து விரைவாக வீடு திரும்பிவிட்டார். வீட்டுப் பட்டைத்தட்டியைத் திறக்குமுன் வேவியை ஒரு சடவை நோட்டம் விடுகிறார். வேவியில் உள்ள ஒரு பொத்தஸ் வழி யாகத் தெரு நாய் ஒன்று வளவுக்குள் நுழைந்து கொட்ட இருக்கிறது. ஒரு கல்லைத் தன்னும் எடுத்து ஏறிய முடியாத

பலவீனமான நிலை அவரைப் பற்றிக்கொள்கிறது. கணவன் மனைவிக்கு வேலையைப் போன்றவன். வேலியில் பொத்தல் கள் இருந்தால் கண்ட நாய்களெல்லாம் நுழைந்துவிடும். கணவன் பலவீனமாக இருந்து...மனைவி உணர்ச்சிகளுக்கு அடிமை ஆகிவிடுபவளாக இருந்தால் அடுத்த மனிதனின் பிரவேசத்துக்கு அவை வழி வருக்கும்... மின்னலெனப் பளிச் சிட்ட சிந்தனை அவரது மனதைத் துளைத்துக்கொண்டே இருக்க படலையையும் திறந்து கொண்டு உள்ளே காலடி எடுத்து வைத்தவர் முற்றத்திலே நிற்கும் துரையின் பைசிக் கிளைக் கண்டதும் நெஞ்சு வெடித்து விடுவது போன்ற ஒரு உணர்வு அவரைத் தடிக்க வைக்கிறது.

மனம் பட... பட... வென்று வேகமாக அடித்துக் கொள்ள மெல்ல மெல்ல வாசற்படியில் காலடி எடுத்து வைக்கிறார். கதவு உள்ளே தாளிடப்பட்டிருக்கிறது. கதவு இடுக்கின் வழியாக அவருடைய பார்வை உள்ளே ஊடுருவு கிறது. துரையின் அணைப்பிலே அவள் சுகம் கண்டு கொண்டிருக்கிறாள். அப்படியே போய் அவளின் கழுத்தை நெரிக்க வேண்டுமென்று ஆச்சிரமும் ஆவேசமும் அவரைப் பிடித்து உந்துகிறது. தீர்க்கமான முடிவுடன் கதவைத் தட்டுகிறார். பதிலில்லை.

“திறவடி கதவை...” வார்த்தைகள் அவருடைய வாயிலிருந்து வெடித்துச் சிதறுகின்றன.

துரையின் நடுங்கும் சரங்கள் தாழ்ப்பாளை அகற்றுகின்றன.

“சீ நாயே!..... தூ!...” அதிர்ச்சியில் ஒரு மூலையில் படபடத்துக் கொண்டு நின்ற அவளின் முகத்தில் காறித் துப்பியேவிட்டார்.

“போடி வேசை... ஏனடி நிற்கிறாய்...” அவருடைய பிடரியில் பிடித்துக் கூடினால்காக அவர் ஒரு அடி முன் வைக்கிறார். தடுக்கில் படுத்திருக்கும் குழந்தையைத் தூக்க அவள் குனிகிறாள்.

“குழந்தையிலே தொட்டியோடு கொண்டு போடு வேன்”. குழந்தையை அவள் தூக்கியரும் அவனுடைய அதே வேகத்தில் அவளிடமிருந்து பறிக்கிறார். இவருக்கு மிடையில் குழந்தை நசிபட்டுக் கதறுகிறது. குழந்தையின் அழுகுரலை நிறுத்த வேண்டும் என்ற வேட்கையில் அவள் பின் வாங்குகிறாள். குழந்தை அவருடைய தோருக்கு இடம் பெயர்ந்தாலும் அதன் அழுகுரல் மட்டும் ஓயவில்லை. அவள் குழந்தையை ஏக்கக்த்துடன் பார்க்கிறாள். அவர் அவளை அரு வருப்புடன் பார்க்கிறார். “அவனோடை போவேன்றி ஏன் நிற்கிறாய் ?” தும்புக் கட்டையையும் ஒங்கிக்கொண்டு அவளை நெருங்குகிறார் வாத்தியார். துரை அவருடைய கை களைப் பிடிக்கிறான். அவனுடைய இரும்புப் பிடியில் ஆண்மை எக்களாமிடுகிறது.

அவன் பாக்கியத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு வெளியேறு கிறான். அவள் குழந்தையைப் பிரிய மனமில்லாமல் மனப் போராட்டத்துடன் அவனுக்குப் பின்னே போகிறாள்.

வீடு இருண்டு கிடக்கிறது. விளக்கேற்ற மனமில்லை. தாயைக்காணாத தவிப்பில் குழந்தை அழுது அழுது களைப் பில் விழிகளை மூடுகிறது. சாம்பசிய வாத்தியார் உடலும் உள்ளமும் சோம்பிக்கிடக்க வெளித் திண்ணையில் படுத்தக் கிடக்கிறார்.

“இவள் இப்பிடிச் செய்வாள் எண்டு கனவிலையும் நான் நினைக்கவில்லை வெக்கம் ரோசம் எப்பனுமில்லாமல் துரை விட்டுக்கை அடைஞ்சு கிடக்கிறாளோ பாதகி பால்குடி ஒண்டையும் தவிக்க விட்டிட்டு உங்கடை கொரவத்தை யும் அழிச்சுப்போட்டு...”

முத்து சொல்லிக்கொண்டே வருகிறான்.

கௌரவம் - !

மனதிலே விழுந்துவிட்ட இந்தச் சொல்லைத் திரும்பத் திரும்ப சாம்பசிவ வாத்தியாரின் உதடுகள் சொல்லிக் கொள்கின்றன.

“ஓருத்தனுடைய கெளரவும் அவனுடைய நடத்தை யிலை தான்டா முத்து தங்கிக் கிடக்கு. அவனுடைய நடத்தையாலை என்றை கெளரவும் பாதிக்கப்படுகிறதேன்டு சொல்றதிலை கொஞ்சம் கூட உண்மையில்லை...”

அவனுடைய மர மண்ணடையில் அவருடைய தத்துவம் பொதிந்த கருத்துக்கள் எங்கே ஏறப்போகின்றன! முத்து சுவாரஸ்யமாகப் புகைவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். அதில் தான் அவனுக்கு இப்போது இன்பம்!

“கடைசி வரைக்கும் குழந்தையை அவளிட்டை விட்டி டாதையும். குழந்தையை அவளிட்டை விட்டா படிக்காச் கட்டவேண்டி வந்திடும். கெளரவும் போய் காசும் போய் கடையிலை ஒரு சனமும் உங்களை மதிக்காது...” முத்து சொல்லிக்கொண்டே குறைச் சுருட்டையும் வீசிவிட்டுப் போகிறான்.

முத்து போய் பலமணி நேரங்களாகியும் முத்துவின் வார்த்தைகளையே வாத்தியாரின் இதயம் திரும்பத் திரும்ப எதிரொலிக்கிறது. குழந்தையின் முனகல் சப்தம் குழந்தையின் பக்கம் அவர் கவனத்தை ஈர்க்கிறது. குழந்தையின் நெற்றியில் கைவைத்துப் பார்த்த சாம்பசிவம் திகைத்து விட்டார். நெற்றி அனலாகக் கொதிக்கிறது. கண்விழித்த குழந்தை சாம்பசிவத்தைப் பார்த்து முழித்து முழித்து அழுகிறது. குழந்தை தாயிடம் போகத்தான் துடிக்கிறது. அவருக்கு அந்த உண்மை புரிகிறது. குழந்தையின் வேதனையான இந்த நிலைமைக்கு அடிப்படைக் காரணம் தானே என்ற உண்மை அவரை மெல்லச் சூடுகிறது.

கேரிக் கேவி அழுத குழந்தையின் அழுகூரல் இப்போது பெலக்கிறது. வாத்தியார் ஒரு முடிவுக்கு வருகிறார். தன் ஓருடைய தோல்வி மனப்பான்மையைக் கெளரவுமாக அவர் ஒப்புக்கொள்ளத் துணிந்துவிட்டார். வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்ற தோல்வி ஒரு மனிதனின் கெளரவுத்தைக் குறைத்து

விடாது. அதைத் தோல்வியை நாணயமான முறையில் ஒப்புக்கொள்ளா விட்டால்தான் அவனுடைய கெளரவம் அழியும்.

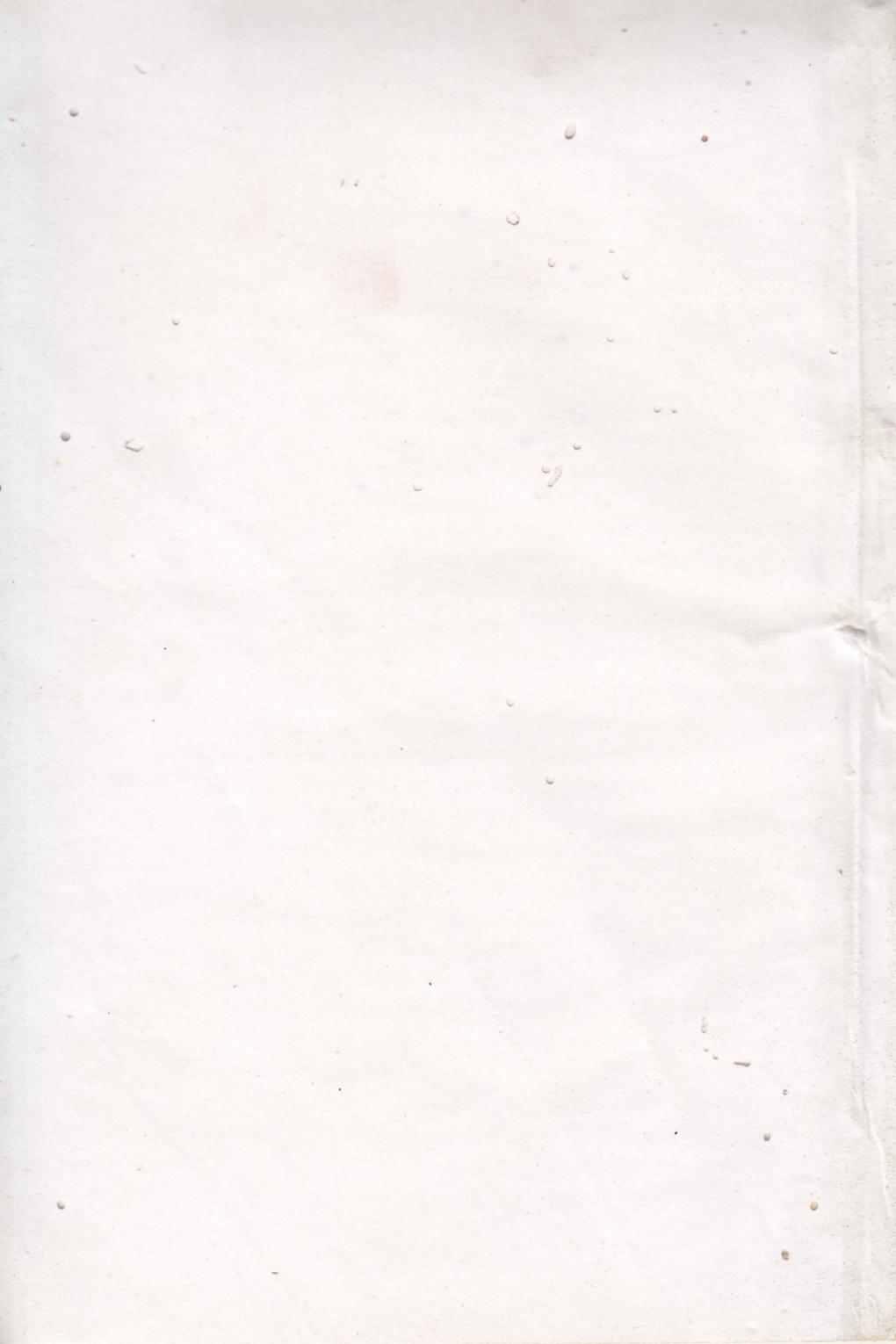
அவர் குழந்தையை மெல்ல எடுக்கிறார்.

பொழுது விடிந்ததும் தன்னை விசரண பைத்தியகாரன் என்று விமர்சிக்கப் போகும் ஊரை நினைக்க அவருக்கு உள்ளூரச் சிரிப்பு வருகிறது. யுகம் யுகமாகப் போலித்தனங்களையே வளர்த்துவிட்ட சமூகம் இவருக்கு ஏற்பட இருக்கும் உண்மையான கெளரவத்தை ஒப்புக் கொள்ளாது. அது அவருக்கும் தெரியும். சமூகம் பாராட்டவேண்டும் என்பதற்காக வாழ்பவன் பைத்தியகாரன்.

எங்கும் அமைதி நிலவுகிறது, அவருடைய மனதிலும் இப்போதுதான் ஒருநிறைவு. குழந்தையைப் பாக்கியத் திடமே கொடுப்பதற்காக அவருடைய கால்கள் துரை தீட்டை நோக்கி நடக்கின்றன.

சமநா①

5

நூல் ஆசிரியர் பற்றி—

குரும்பசிட்டி மன்னந்த கலைஞர் களில் அமரர் மு. திருநாவுக்கரச அவர்கள் வித்தியாசமான ஒருவர். சாதி மத பேசங்களைக் கடந்து குறிப்பாக பாயா மக்களுடன் அவர் அதிக உறவினைப் பேணியமையே இத்தகைய ய்தார்த்த இலக்கியப் படைப்புகளுக்குரிய களத் தினை அவருக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்த மதவைலாம்.

24-12-1963ல் பிறந்த இவர் குரும்பசிட்டி பொன் பரமா எந்தர் வீத்தியாலயம், மகாஜனாக் கல்லூரி, நடேஸ்வராக் கல்லூரி ஆகியவற்றில் கல்வி கற்றதுடன், கல்வி கற்றும் காலங்களிலேயே கலையார்வம் மிக்க பண்களில் ஈடுபட்டார். இதற்கு மேலாக அவர் வகித்த சமாதான நிதிவான், திடீர் மரண விசாரணை உத்தியோகத்தர் பதவிகள்கூட கருத்தாழம் மிக்க இவரது கலைப்படைப்புக்களுக்கு துணை புரிந்தன.

இவர் ஏற்தாழ ரெட்கு மேற்பட்ட சிறுக்கதைகளைப் படைத்துடன், பதினெட்டு மேற்பட்ட நாடகங்களையும் ஆக்கி நெறிப்படுத்தியுள்ளனமை குறிப்பிடத்தக்கநாகும். இவரது முதற் சிறுக்கதை தொகுதியான “இவர்களும் மனிதர்கள்” என்ற நூல் மட்டுமன்றி தரமான பல சிறு கதைகள் அவ்வப்போது தினசரி பத்திரிகைகளில் பிரசரமாகியுள்ளன.

நாடகங்களைப் பொறுத்தவரையில் “இலட்சிய வேட்கை” “இதய ஒவி”, “குடும்பம் ஒரு கோயில்”, “காதலும் மோதலும்”, “சமுதாயம் மாற்றும்”, “கெளரவும்”, “நெஞ்சு பொறுத்தில்லை”, “அன்பின் எல்லை”, “என்ன தான் முடிவு”, “அடிப்பட்ட புவிகள்”, போன்ற நாடகங்கள் இன்றும் பாநாட்டுக்குரியவை. குறிப்பாக “இலட்சிய வேட்கை” “அடிப்பட்ட புவிகள்” “காதலும் மோதலும்” ஆகிய இவரது நாடகங்கள் இவரது நாடகப்பாசத்தையில் பங்குகொண்ட அப்பரிகால ஜேர்மனியில் மேடையெற்றப்பட்டு பாராட்டுப்பெற்றன. உண்மையில் அவரது பிரிவு கணத்துறைக்கும், குரும்பசிட்டி மக்களுக்கும், அவர் நேசித்த உள்ளங்களுக்கும் பெரிய தொரு இழப்பாகும்.